

Gregory McDonald

**PE MUCHIE DE
CUȚIT**

GREGORY McDONALD PE MUCHIE DE CUȚIT

Traducere: DAN DUMITRESCU

Confess, Fletch, 1976

Premiul Edgar Allan Poe, 1977

1

Fletch apăsă pe comutator și aruncă o privire prin încăpere. În cameră se afla un birou de dimensiuni mici, două fotolii din piele roșie cu pernute, o canapea și o măsuță joasă. Peste tot erau înșirate mormane de cărți.

Pe birou era un telefon negru.

Fletch ridică receptorul și formă cifra zero.

— Alo? Dați-mi vă rog numărul poliției.

— Este ceva urgent?

— Nu, nu chiar.

Tabloul agățat deasupra biroului era semnat de Ford Madox Brown – doi țărani încotoșmănați, mergeau cu greu în bătaia vântului.

— În cazul ăsta, formați 555 – 7523.

— Mulțumesc.

Fletch formă imediat numărul obținut.

— Poliția. Sergent McAuliffe. Vă ascult.

— Sergent, mă numesc Fletcher și telefonez din Beacon Street, numărul 152, apartamentul 6B.

— Care este motivul pentru care ați sunat?

— În salonul apartamentului unde sunt acum se găsește cadavrul unei femei.

— Ce se găsește?

— Un cadavru.

Femeia era întinsă pe spate, între canapea și măsuță, cu capul pe parchet, între covor și șemineu. În afară de bikini, nu mai avea nimic pe ea. Fața cu ochii mari deschiși, mai albă decât restul corpului, părea gata să prindă viață în orice clipă, ca pentru a se plânge de ceva. „Auzi, nu vrei să-ți tragi puțin brațul?” sau „Mă jenează brățara de la ceasul tău.”

— Un cadavru, repetă Fletch.

În spatele urechii stângi a tinerei fete, se vedea o mică pată roșiatică care nici nu avusese timp să se

umfle sau să sângereze. Abia dacă se observau câteva firișoare de sânge.

— Ați sunat la un număr greșit.

— Cum așa, cred că crimele țin de domeniul poliției, nu?

— Trebuia să sunați la serviciul de urgențe.

— Nu cred că în cazul ăsta mai poate fi vorba de urgență.

— Și de altfel, nici măcar nu am vreun casetofon ca să vă pot înregistra declarația.

— Asta-i treaba voastră, vorbește cu șeful dumatăle și spune-i să vă facă rost de așa ceva.

— Vă bateți joc de mine?

— Nu dom'le, câtuși de puțin.

— Toată lumea sună la serviciul de urgențe al poliției când este vorba despre o crimă. Mai spuneți-mi încă o dată cum vă numiți?

— Mă numesc Fletcher, și adresa este Beacon Street, numărul 152, apartamentul 6B. Ai notat tot?

— Va să zică, Beacon Street, numărul 152, nu?

— Da, Beacon Street, numărul 152, apartamentul 6B.

Privirea lui Fletch se fixă asupra uneia dintre valizele goale care se găseau în hol, dincolo de ușa biroului.

— Apartamentul este pe numele de Connors.

— Iar dumneavoastră vă numiți Fletcher, așa-i?

— Exact. Fletcher, cu un singur F. Anunță secția de criminalistică. Sunt convins că o să-i intereseze povestea asta.

2

Fletcher se uită la ceas. Era nouă și treizeci și nouă de minute. Instinctiv, începu să cronometreze intervenția poliției. Se întoarse în salon și-și turnă scotch într-un pahar, după care adăugă puțină apă. Se hotărî să renunțe la cuburile de gheață. Își concentra întreaga atenție asupra gesturilor pe care le făcea, mai mult decât ar fi trebuit. Evita să privească în direcția tinerei femei. Era frumoasă, era moartă și o văzuse suficient.

Se îndreptă spre birou agitând conținutul paharului. Intră și aprinse toate luminile. Se opri în fața biroului și începu să examineze tabloul. Vântul ce bătea părea că înclinase până și coliba care se vedea undeva, pe fundal. Fletch mai văzuse tablouri asemănătoare semnate de Brown, dar pe cel pe care îl privea, nu-l mai văzuse niciodată nici măcar în vreo reproducere. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Câțiva stropi din pahar aterizară pe suprafața biroului. Înainte de a răspunde, puse paharul pe birou, își scoase din buzunar batista și o întinse peste un bloc-notes.

— Domnul Fletcher?

— Da, eu sunt.

— Aha, va' să zică, iată-vă printre noi. Bine ați venit la Boston.

— Mulțumesc. Dar cu cine vorbesc?

— Sunt Roland Horan. De la galeriile Horan. Am încercat mai devreme să iau legătura cu dumneavoastră, dar nu răspundea nimeni.

— Am fost plecat la masă.

— În scrisoarea pe care am primit-o, mi-ați spus că urmează să stați la Bart Connors. Acum vreun an sau doi, am făcut pentru dânsul niște lucrări de restaurare.

— Aha. Apreciez faptul că m-ați sunat, domnule Horan.

— Sunt interesat de acel tablou al lui Picasso de care pomeneți în scrisoare. Parcă spuneți că se numește „Vino, viola, mademoiselle”, nu?

— Da, acesta a fost numele care i s-a dat. Dumnezeu știe cum i-o fi spus Picasso.

— Bineînțeles, mi-am pus întrebarea de ce ați făcut drumul de la Roma până la Boston, ca să apelați la serviciile mele și să...

— Am eu motivele mele să cred că tabloul acesta se află în Statele Unite. Poate chiar la Boston.

— Aha, înțeleg. Totuși, am fi putut rezolva lucrul acesta și printr-un schimb de corespondență.

— Da, dar cum v-am menționat în scrisoarea mea, este foarte posibil să vă mai consult și în alte câteva probleme.

— Ei, atunci se schimbă treaba. O să încerc să fiți cât se poate de mulțumit de serviciile firmei mele. Dar trebuie totuși să vă avertizez asupra unui singur lucru: tabloul ăsta s-ar putea ca nici să nu existe.

— Există.

— Din investigațiile mele prealabile de până acum, nu am dat de nicio urmă.

— Eu am o fotografie a tabloului.

— Atunci, se prea poate să existe. Multe tablouri ale lui Picasso nu sunt catalogate oficial. Pe de altă parte, falsificatorii de opere de artă s-au inspirat de multe ori din picturile lui Picasso. Probabil că știți că este pictorul care a suscitat cel mai mare număr de falsuri din istoria picturii.

— Da, așa este, știam lucrul ăsta.

— În calitate de expert, trebuia să v-o reamintesc. Dacă un asemenea tablou există și dacă este autentic, atunci voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-l găsi și a vă permite să-l cumpărați.

Perdelele lungi și ușoare ce atârnavă la ferestre începură să reflecte strălucirile albastre ale girofarurilor mașinilor poliției. Nu se auzea încă nicio sirenă.

— Domnule Fletcher, puteți să treceți mâine dimineață pe la mine?

— Nu prea sunt sigur, răspunse Fletch.

— Să zicem, pe la zece și jumătate?

— În regulă. Dacă pot, am să vin.

— Foarte bine. Aveți adresa mea, nu?

— Da.

— Din câte îmi aduc aminte, vă aflați în Beacon Street, în fața parcului, nu-i așa?

— Cred că da.

Fletch dădu la o parte perdeaua. În stradă se vedeau trei mașini de poliție. Un gard din fier, înălțat lângă trotuar, se întindea cât era strada de lungă. Parcul se găsea probabil în spatele gardului.

— Fiți atent cum puteți ajunge la mine. Ieșiți din casă și o luați la dreapta, până la capătul parcului. Apoi o luați la stânga, pe Arlington Street, depărtându-vă de râu. Newbury Street este a treia stradă pe dreapta. Galeria mea se află la vreo două sute de metri de acel loc.

— Mulțumesc, mi-am notat totul.

— O să trimit pe cineva să deschidă ușa la zece și jumătate, fiindcă știți doar că galeria nu este deschisă pentru public.

— Bine, e în regulă. Domnule Horan, vă rog să mă scuzați, dar cred că e cineva la ușă.

— Nu-i nicio problemă. Vă aștept mâine dimineață.

Fletch puse receptorul în furcă.

Se auzi soneria de la ușa de la intrare.

Era nouă și cincizeci și trei de minute.

3

— Mă numesc Flynn. Inspector Flynn.

Individul, îmbrăcat într-un costum maro, bine croit, era la fel de mare ca și ușa camerei. Avea niște umeri uriași, iar pieptul îi era enorm. Figura încadrată de o masă de păr negru, creț și stufos, era atât de mică, încât îi dădea înfățișarea angelică a unui copilăș de câțiva anișori, sau a unui pitic. Cu toată claia de păr, capul părea prea mic în comparație cu corpul, dând impresia unui dispozitiv minuscul și nesemnificativ, având rolul de a controla funcționarea unei mașinării monstruos de puternice. Verdele ochilor săi nu putea fi comparat cu nimic, doar poate cu nuanța strălucitoare a soarelui de primăvară, deasupra unei câmpii înrourate.

Cracul drept al pantalonilor era pătat de sânge.

— Vă rog să-mi scuzați ținuta, dar tocmai vin dintr-un loc unde cineva a fost asasinat cu un satâr.

Vocea îi răsuna necrezut de dulce și mângâietoare, ceea ce surprindea pe moment, având în vedere masivitatea corpului. Emanând dintr-un piept atât de puternic, era deosebit de clară.

— Sunteți un polițist irlandez, remarcă Fletch.

— Așa este.

— Îmi pare rău.

Zicând acestea, Fletch se dădu cu un pas înapoi.

— Să știți că nu am avut câtuși de puțin intenția de a fi dezagreabil, adăugă el.

— Nici eu, răspunse Flynn.

Nici unul dintre ei nu se grăbi să strângă mâna celuilalt.

Fletch deschise ușa larg, și își făcu apariția un individ mai mic și tânăr, cu un carnețel și un pix în mână.

Părul grizonant îl făcea să semene cu un fost sergent care-și irosise tinerețile printr-o tabără de antrenament a comandourilor marinei. Pielea ca de cauciuc din jurul ochilor și a gurii, lăsau să se înțeleagă că n-ar fi ezitat să se apropie de niciun suspect, să-și ia un aer amenințător și să-i arunce acestuia în față tot felul de porcării, ca și cum chipurile, l-ar fi încurajat. Cât timp figura îi era în stare de repaos, pielea destinsă îi dădea aspectul unui câine basset bănuitor. Era îmbrăcat într-un costum de duzină, dar cămașa de bună calitate strălucea de curățenie, iar pantofii dați cu cremă, nu aveau pic de murdărie pe ei, în ciuda orei târzii și a burniței de afară.

— Dânsul este Grover, făcu Flynn prezentările. Poliția își imaginează că sunt incapabil să parchez mașina de unul singur.

Și se așeză apoi într-unul din cele două fotolii din piele roșie.

Fletch îl imită.

Era zece și douăzeci și șase de minute.

Așteptă să vadă ce avea să se întâmple. Un polițist tinerel, în uniformă, veni lângă el și rămase în picioare, ca într-o poziție de repaos, evitând să-l privească. Alți polițiști în civil umblau încoace și încolo prin tot apartamentul. Fletch se întrebă dacă sosiseră cumva și ziariștii. Se auzeau murmure de voci, fără a se putea înțelege ce se vorbea. Din când în când, răzbătea lumina unui bliț, provenind ba din stânga, unde se găseau celelalte camere, ba din dreapta, unde se găsea salonul. Își făcură apariția doi infirmieri cu o brancardă, care se îndreptară în direcția salonului.

— Grover, închide te rog ușa, și așează-te la birou. Ai grijă să nu-ți scape niciun cuvânt din ce o să ne spună domnul îmbrăcat în costumul ăsta frumos.

Polițistul în uniformă ieși, iar Grover luă loc la birou.

— Ați fost informat asupra drepturilor pe care le aveți? se interesă Flynn.

— Da. Mi-a spus primul polițai, de cum a intrat.

— Polițai, ăă?

— Da, polițai, repetă Fletch.

— Mda, atunci, ca să fiu mai pe înțeles, continuă Flynn, vă întreb dacă nu ar fi mai înțelept din partea dumneavoastră de a răspunde la întrebările mele în prezența unui avocat.

— Nu, nu cred că este nevoie de așa ceva.

— Care este arma crimei? întrebă Flynn.

Fletch nu se putu împiedica să-și manifeste o ușoară mirare, amestecată cu ironie, dar nu spuse nimic.

Flynn se așează mai confortabil în fotoliu.

— Vă numiți Fletcher, nu-i așa?

— Peter Fletcher, preciza acesta.

— Și cine este Connors?

— Connors este proprietarul apartamentului. Mi l-a închiriat, iar el se află în prezent în Italia.

Flynn se aplecă în față.

— Să înțeleg că nu aveți intenția de a face imediat mărturisiri?

Își folosea vocea ca pe un instrument, un instrument foarte blând.

— Nici nu-mi trece prin cap așa ceva.

— Aș putea ști și eu de ce?

— Pentru că nu eu sunt asasinul.

— Grover, suspectul a declarat că nu este el asasinul. Ai notat?

Ținându-și umerii masivi aplecați și coatele pe brațele fotoliului, Flynn își încrucișă mâinile pe genunchi.

— Foarte bine, domnule Fletcher. Hai să-i dăm drumul, să vedem care ar fi prima minciună pe care ne-o spuneți.

Ochii săi verzi se fixară asupra figurii lui Fletch, parcă pregătindu-se să-i ia într-adevăr de bună fiecare vorbă.

— Am sosit de la Roma în după-amiaza asta. Am venit în apartamentul ăsta, m-am schimbat, m-am dus să mănânc ceva și când m-am întors, am dat peste cadavrul ăla.

— Grover, asta-i o chestiune de-a dreptul nemaipomenită. Domnule Fletcher, dați-mi voie să văd dacă am înțeles cum trebuie răspunsul dumneavoastră, în simplitatea lui dezarmantă. Va' să zică, afirmați că ați sosit cu avionul într-un oraș pe care nu-l cunoașteți, v-ați dus într-un apartament pe care l-ați închiriat și chiar în seara sosirii în acest oraș, ați dat cu ochii pe covorul din salon, de corpul neînsuflețit al unei tinere splendide, aproape goală, pe care nu ați mai întâlnit-o vreodată în viața dumneavoastră. Am rezumat bine versiunea pe care ne-ați prezentat-o?

— Cât se poate de bine.

— Perfect. Trebuie să mărturisesc că sunt cam încurcat. Grover, sper că ai notat fiecare cuvânt, deși au fost cam puține.

— Sper ca declarația mea să ne permită să mergem la culcare ceva mai devreme, făcu Fletch.

— Să mergem la culcare? se miră Flynn. Ia uită-te Grover. Avem aici pe cineva care a avut o zi încărcată. Domnule Fletcher, îmi permiteți totuși să vă mai pun niște întrebări?

— Nu vă sfițiți, răspunse acesta.

Flynn se uită la ceasul de la mână, după care spuse:

— Soția mea și-a luat obiceiul, de când ne-am căsătorit asta de vreo șaisprezece ani, să mă vadă întors acasă pentru a-mi bea lăpticul, pe la ora două noaptea. Așa că nu ne zorește nimeni.

Își aruncă privirea spre paharul cu băutură pus de Fletch pe birou.

— Mai întâi, aș vrea să vă întreb cam cât ați băut în seara asta.

— Domnule inspector, am băut exact cât lipsește din paharul ăsta. Adică, un deget de

whisky, sau poate chiar mai puțin. Auziți, există într-adevăr mulți inspectori în poliția din Boston?

— Există unul singur și acela sunt eu.

— Sfinte Iisuse!

— Ați dat o definiție cât se poate de precisă. O găsesc perfectă și sunt sigur că și Grover este de acord cu ea. Un inspector al poliției din Boston este într-adevăr un sfânt Iisus. Grover, suspectul are simțul umorului. Bine, hai să revenim la oile noastre. În timpul mesei, ce ați băut?

— O jumătate de sticlă de vin.

— Mda, mi se pare că suspectul are o memorie bună, ce zici de asta, Grover? Este un martor prețios. Dar înainte de masă, nu ați băut nimic?

— Nimic. Am mâncat singur.

— Vreți să-mi spuneți că nici în avion nu ați băut nimic, decât poate niște apă? Doar apă, între Mediterana și Atlantic?

— După decolarea avionului, am băut o cafea. Apoi, o băutură nealcoolică în timpul a ceea ce companiile aeriene se încapățânează să numească o masă. Apoi, încă o cafea.

— Ați călătorit la clasa întâi?

— Da.

— În cazul ăsta, se pare că băuturile au fost gratuite.

— Nu am pus în gură nicio picătură de alcool, nici în avion, nici înainte de a urca în el. Nici la aeroport, după ce am aterizat și nici aici, acasă. Am băut doar o jumătate de sticlă de vin la restaurant, și un deget de whisky din paharul ăsta, cât timp v-am așteptat.

— Grover, te rog să notezi că după părerea mea, domnul Fletcher nu este sub influența băuturilor alcoolice.

— Domnule inspector, pot să vă ofer pahar? întrebă Fletch.

— A, nu, mulțumesc! Nu beau niciodată otravă de asta. O singură dată am băut așa ceva, la Dublin, când am sărbătorit terminarea vieții

studentești, și m-am ales cu o migrenă îngrozitoare. A doua zi dimineață m-am trezit complet mahmur. Totuși, crima asta pasională în fața căreia ne aflăm, ar fi mult mai ușor de înțeles dacă ați fi consumat niște băuturi alcoolice.

— Probabil că așa s-o fi și întâmplat, își dădu cu părerea Fletch. O să vă spună criminalul, după ce o să-l prindeți.

— Sunteți căsătorit, domnule Fletcher.

— Sunt doar logodit.

— Și vă veți căsători?

— S-ar putea.

— Și care este numele tinerei, al cărui statut este deocamdată în nesiguranță?

— Andy.

— Aha, trebuia să-mi închipui. Scribe, Grover, Andreea.

— Nu Andreea, ci Angela. Angela de Grassi. Locuiește în Italia.

— Auzi, Grover, și ea locuiește în Italia. Toată lumea stă în Italia, mai puțin domnul care vine aici, la Boston. O mică precizare, dacă se poate. Logodnica dumneavoastră nu v-a însoțit, deoarece clima din Boston nu-i prieste?

— Nu, a trebuit să rezolve niște probleme familiale.

— Ați putea fi mai explicit?

— Domnule inspector, ieri amândoi am participat la funeraliile tatălui ei.

— Mda. Este un moment totuși dificil ca să vă abandonați aleasa inimii.

— Urmează să vină aici peste câteva zile.

— Da, înțeleg. Care este profesia dumneavoastră?

— Scriu în legătură cu arta.

— Cu alte cuvinte, sunteți critic de artă.

— Nu-mi place termenul ăsta. Să zicem mai bine că scriu despre artă.

— Probabil că asta vă ajută să câștigați o avere, domnule Fletcher. Călătoriți cu clasa întâi, un

apartament de lux, haine...

— Am niște rente.

— Mda, îmi dau seama. Sursele astea de venituri vă deschid un mare număr de cariere, care altminteri, ar fi considerate drept marginalizate. Că veni vorba, ce tablou este cel agățat deasupra biroului? De unde stați, nu-l puteți vedea.

— Este un tablou care-i aparține lui Ford Madox Brown.

— Este pe gustul meu.

— Școala engleză, din secolul al nouăsprezecelea.

— Școala engleză, din secolul al nouăsprezecelea? Hm, astea sunt niște lucruri de care n-aveam habar. De altfel, câți ar putea ști așa ceva? Când l-ați remarcat? De tablou vorbesc, bineînțeles.

— Când dădeam telefon la poliție.

— Vreți să spuneți că ați contemplat tabloul în timp ce ați sunat la poliție, anunțând că a fost comisă o crimă?

— Da, cred că da.

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că sunteți persoana care scrie despre artă cum rar s-a mai văzut. Ați sunat la comisariat pentru a ne anunța despre crima asta, în loc să sunați la secția de urgențe, nu?

— Da.

— Și de ce?

— Și de ce nu? Nu mai era nimic de făcut. Oricum, femeia asta era moartă. Am preferat să las urgențelor linia liberă, ca să poată beneficia de ea cei care aveau într-adevăr nevoie de o urgență.

— Domnule Fletcher, nici nu aveți idee câtă lume telefonează la urgențe ca să ne semnaleze faptul că pisica le-a rămas cocoțată într-un copac. Ați căutat numărul comisariatului în vreo carte de telefon?

— Nu, mi s-a dat de la informații.

— Aha. Ați fost vreodată polițist?

— Nu.

— Hm, puteam să pariez că ați fost așa ceva. Ceva în reacția pe care ați avut-o față de cadavru, răspunsurile dumneavoastră concise și mă rog, faptul că după o crimă, mi se pare normal ca cei care au chef să meargă la culcare, să fie doar polițiștii. Unde rămăsesem?

— Nu am nicio idee, răspunse Fletch. Poate în secolul al nouăsprezecelea.

— Nu. Domnule Fletcher, nu am rămas în secolul al nouăsprezecelea, ci la Boston, întrebându-vă cu ce vă ocupați.

— Cu niște lucrări de cercetare. Mi-ar plăcea să scriu biografia lui Edgar Arthur Tharp junior. După cum probabil că știți, s-a născut și a trăit la Boston.

— Hm, după cum probabil că știu. Ați mai fost vreodată la Boston?

— Nu.

— Cunoașteți pe cineva pe-aici?

— Nu, nu cred.

— Domnule Fletcher, hai să ne întoarcem la sosirea dumneavoastră aici. Mi se pare a fi o istorioară frumoasă, însă de data asta, v-aș ruga să-mi dați o oră aproximativă pentru fiecare dintre evenimentele la care ați participat. Vreau să vă amintesc că Grover vă va consemna toate răspunsurile, și că noi nu suntem obligați să le corectăm imediat, deși facem întotdeauna lucrul ăsta. Bine, deci, la ce oră ați aterizat la Boston?

— Nu știu când am aterizat, dar știu că la trei și patruzeci de minute îmi așteptam bagajele la aeroport. Am reținut ora, întrucât mi-am potrivit ceasul după cel al aeroportului.

— Cu ce companie aeriană ați zburat și care a fost numărul zborului?

— Compania a fost Trans World, însă nu-mi amintesc numărul zborului. Am trecut pe la vamă, am luat un taxi ca să vin aici, și am ajuns pe la cinci și jumătate.

— Îmi dau seama că ați fost obligat să treceți prin vamă, dar cu toate astea, aeroportul nu se găsește decât la zece minute de locul în care ne aflăm.

— Așa este cum spuneți, însă la acea oră poliția era destul de ocupată cu dirijarea circulației.

Reprezentantul poliției din Boston spuse:

— A, da, bineînțeles, era ora cinci. Ați remarcat pe undeva vreo înghesuială în circulație?

— Da, într-un tunel foarte ciudat. Arcada semăna cu un fel de stropitoare, și bâzâiau ventilatoare peste tot.

— Ăla este tunelul Callahan. Și eu m-am împotmolit odată în el. Însă pe la ora cinci, traficul este mai intens spre nord, nu spre sud.

— Habar n-am. După ce am ajuns aici, am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am schimbat. Mi-am scos lucrurile din valize. Apoi, am luat un taxi și m-am dus la un restaurant.

— La ce restaurant?

— La „Budapesta”.

— Hm, ce interesant. Ați venit la Boston pentru prima oră, și chiar în seara în care ați sosit, vă duceți să mâncați la unul dintre cele mai bune restaurante.

— Persoana lângă care am stat în avion mi-a vorbit despre restaurantul ăsta.

— Vă amintiți de numele acelei persoane?

— Nu, fiindcă nu ne-am prezentat. Nici nu prea am vorbit unul cu altul, decât foarte puțin, în timpul mesei. Am impresia că a spus că era inginer, și că locuiește parcă într-un loc numit Wesley Hills.

— Nu, Wellesley Hills. La Boston, ortografia și pronunția sunt două lucruri distincte. Ați mâncat supă de cireșe?

— La „Budapesta”? Da.

— Întotdeauna mi-am spus că este o adevărată plăcere să mănânci așa ceva, bineînțeles, pentru cine își poate permite luxul ăsta.

— După masă, m-am hotărât să mă întorc pe jos. Drumul cu taxiul mi se păruse scurt. Așa că am plecat de la restaurant pe la opt și ceva, și am ajuns aici pe la nouă și jumătate. Între timp, m-am cam rătăcit.

— Poftim? Cam pe unde v-ați rătăcit?

Fletch aruncă o privire circulară în jurul său, înainte de a răspunde.

— Dacă aș fi știut unde m-am rătăcit, atunci probabil că nu mă mai rătăceam.

— Răspundeți-mi la întrebare, vă rog. Descrieți-mi locul.

— Păi, am dat cu ochii de un panou Citgo. Un panou Citgo enorm și foarte frumos. O operă de artă remarcabilă.

— Aha, vedeți că nu a fost deloc greu? În loc să o luați la dreapta, când ați ieșit din restaurant, ați luat-o la stânga. Ați mers către est, în loc să mergeți către vest. Și așa, ați ajuns în Kenmore Square. Ce-ați făcut pe urmă?

— Am întrebat o tânără despre Beacon Street. După ce mi-a explicat, am tot mers, până am ajuns la numărul 152. Am mers o grămadă de timp.

— Așa este. A trebuit să mergeți mult, mai ales după o masă cu specific unguresc. Așadar, ați intrat în apartament și v-ați dus în salon. De ce tocmai în salon?

— Ca să sting lumina.

— Adică, după ce ați venit de la aeroport, ați intrat în salon și ați stins lumina.

— Exact. Am inspectat și eu casa pe care o închiriasem. Nu mai mi-am amintit dacă lăsasem lumina aprinsă sau nu.

— Bineînțeles. Un suspect de calibrul dumneavoastră se gândește la toate. Și acum, ia spuneți-mi, ce făceați la Roma?

— Păi, acolo locuiesc. De fapt, nu chiar acolo. Am o vilă la Cagna, pe Riviera italiană.

— Atunci, de ce nu ați luat avionul de la Genova sau de la Cannes?

- Fiindcă mă găseam la Roma.
- De ce?
- Deoarece apartamentul lui Andy se găsește la Roma.
- Aha, Andy-tinerica. Trăiți împreună cu ea?
- Da...
- De când?
- De vreo două luni.
- Și la Roma l-ați întâlnit pe Bartholomew Connors?
- Pe cine? A, nu. Pe Connors nu-l cunosc.
- Păi, parcă ați spus că apartamentul este al lui.
- Așa și este.
- Atunci, cum puteți ocupa un apartament dacă nu-l cunoașteți pe proprietar?
- Este vorba despre organizația internațională Homeswap, care pune în legătură oamenii doritori să facă schimb de apartamente, pentru perioade determinate de timp. Cred că au birourile la Londra. Connors îmi folosește vila mea din Cagna timp de trei luni, iar eu îi folosesc apartamentul din Boston. Asta permite să limităm cheltuielile.
- Și nu v-ați văzut niciodată?
- Nici măcar nu ne-am scris. Totul, inclusiv schimbul de chei s-a efectuat prin intermediul birourilor de la Londra.
- Mda, văd că am nevoie de niște cursuri de perfecționare, pentru a înțelege lumea de astăzi. Grover, nu este nevoie să notezi lucrul ăsta. Deci, domnule Fletcher, nu-l cunoașteți câtuși de puțin pe Bartholomew Connors, așa cum probabil nu-l cunoașteți nici pe Ruth Fryer?
- Cine este Ruth Fryer?
- Ați reacționat atât de bine la întrebarea mea, încât cred că o să încep să monologhez. Domnule Fletcher, Ruth Fryer este tânăra pe care infirmierii tocmai au scos-o din salonul alăturat.
- Aha.
- Grover, notează „aha-ul” ăsta.

— Domnule inspector, sunt ferm convins că nu am mai văzut-o vreodată pe femeia asta.

— Hai să presupunem că iau ceea ce spuneți drept literă de evanghelie. Grover, să nu scrii asta. După ce ați descoperit corpul, nu v-ați întrebat unde puteau fi hainele femeii? Sau sunteți atât de obișnuit să întâlniți femei frumoase plimbându-se goale pe Riviera, încât nu v-ați pus întrebarea?

— Nu, răspunse Fletch. Nu m-am întrebat unde s-ar fi putut găsi hainele ei.

— Și în loc să vă puneți întrebarea asta, ați intrat în birou, ca să vă uitați la un tablou.

— Domnule inspector, încercați să înțelegeți că în acel moment, mi se îngrămădiseră în minte o mulțime de chestii cărora nu le puteam găsi explicația. Eram în stare de șoc. În primul rând, nu știam ce-i cu femeia respectivă, așa că de ce să-mi fi pus problema hainelor ei?

— Domnule Fletcher, hainele ei se găseau în dormitor. Corsajul ei era sfâșiat.

Fletch parcurse cu privirea toate cărțile aflate pe o etajeră.

— Nu cred ca până acum să mai fi auzit pronunțându-se cuvântul „corsaj”. L-am întâlnit bineînțeles, pomenit în romanele englezești din secolul trecut.

— Vreți să aflați versiunea mea cu privire la evenimentele petrecute în seara asta?

— Nu.

— Am să v-o spun totuși. Încă nu sunt în întârziere pentru lăpticul meu de la ora două. Ați ajuns la aeroport, după ce v-ați lăsat logodnica la Roma, petrecându-vă ultimele două luni în compania ei și locuind și în apartamentul acesteia, cu toate că ultimele două zile au fost umbrite de decesul tatălui ei, la ale cărui funeralii ați participat.

— Nu tocmai funeralii.

— V-ați părăsit iubita cu o promptitudine neobișnuită, domnule Fletcher. Am nimerit niște

cuvinte potrivite, Grover. Ai notat așa?

— Da, domnule inspector.

— În ordinea în care am vorbit?

— Sigur că da, domnule inspector.

— Așadar, ajuns aici, ați făcut turul acestui apartament elegant și impunător. Senzația de libertate pe care ați încercat-o a fost umbrită de un sentiment de singurătate, ceea ce constituie o combinație periculoasă pentru un bărbat tânăr și sănătos ca dumneavoastră. Așa că v-ați făcut un duș, v-ați bărbierit, v-ați aranjat, fără să vă gândiți la nimic rău. Până acum, expunerea mea vi se pare suficient de clară?

— Sunt nerăbdător să aflu sfârșitul.

— Ați ieșit afară, în burniță. V-ați gândit la soluția cea mai evidentă, și anume să intrați în primul bar întâlnit. Aveați de gând să vă folosiți farmecul personal, pentru a seduce cea mai frumoasă fată de acolo, pe care băutura ar fi făcut-o și mai sociabilă – că veni vorba, Grover, trebuie să analizăm conținutul intestinelor fetei ăsteia – după care, ați fi convins-o să vă însoțească până aici, unde, pentru un motiv anume, fata vi s-a împotrivit. Probabil că-i promisese așa ceva mamei ei, sau uitase pilula anticoncepțională. Dumnezeu știe ce poate fi în mintea fetelor din ziua de astăzi, când se răzgândesc. După ce ați dezbrăcat-o cu forța, fata și-a pierdut capul, a fugit în hol și s-a refugiat în salon. Probabil că o fi început să strige, iar dumneavoastră nu aveați de unde să știți cât de groși sunt pereții. Doar vă aflați într-un loc necunoscut, în situația clasică a doi adulți într-o încăpere, dintre care unul refuză. Sentimentul de frustrare, de mânie, de frică, de furie pasională, v-au făcut să puneți mâna pe un obiect oarecare și să o loviți în cap. Poate pentru a o face să se potolească, sau să tacă. Sunt convins că ați fost surprins când s-a prăbușit la picioarele dumneavoastră.

Cu palma sa uriașă, Flynn își frecă unul dintre ochii săi verzi.

— Ce spuneiți, domnule Fletcher, unde am greșit?

— Domnule inspector, credeți că într-adevăr așa s-au petrecut lucrurile?

— Nu, nu cred, răspunse Flynn.

Și își trecu din nou palma peste ochi.

— În orice caz, nu acum, adăugă el. Dacă ați fi băut ceva, aș fi fost sigur. Sau dacă ați fi fost mai puțin seducător. La fel, dacă ați fi fost mai puțin stăpân pe dumneavoastră, aș fi băgat mâna în foc. După părerea mea, ați fi avut mai puțină bătaie de cap pentru a scăpa de o femeie îndărătnică, decât pentru a suporta un interogatoriu al poliției ca urmare a unei crime. Totuși, este dificil să mă pronunț. Ni se întâmplă și nouă să ne mai înșelăm. Dacă nu ați fi telefonat la comisariat, aș fi fost dispus să cred că v-ați aflat într-o stare de furie incomparabilă. În consecință, nu cred în așa ceva.

Grover interveni:

— Domnule inspector, vreți să spuneiți că n-o să-l arestăm?

— Nu, Grover, n-o să-l arestăm.

Flynn se ridică din fotoliu.

— Instinctul meu nu mă sfătuiește să fac lucrul ăsta.

— Da...

— Grover, sunt convins că ai dreptate, dar știi și tu că nu am beneficiat de o pregătire ca a ta. Pot paria că orice polițist experimentat l-ar fi băgat pe domnul Fletcher după gratii în doi timpi și trei mișcări. Grover, în situații de genul ăsta, lipsa de experiență joacă un rol important.

— Domnule inspector, dar...

— Hai, ce s-o mai lungim! Dacă suspectul este într-adevăr vinovat, ceea ce este fără îndoială cazul, o să strângem dovezile necesare. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei valizele din hol, aș fi zis că totul nu este decât o minciună gogonată. Și iarăși

spun că așa stau lucrurile. Nu am mai întâlnit până acum pe cineva care să scrie despre artă, dar nici nu mi-am imaginat o astfel de persoană ca fiind o specie hipersexuală.

Fletch spuse:

— Presupun că o să-mi cereți să nu părăsesc orașul.

— Nu intenționez deloc să vă cer una ca asta. De fapt, domnule Fletcher, voi găsi plecarea dumneavoastră foarte instructivă.

— O să vă trimit o ilustrată.

Flynn își privi ceasul.

— În regulă, atunci, dacă Grover o să mă conducă, o să fiu la timp acasă să-mi beau ceașca cu ceai de mușețel și lăpticul înainte de culcare.

— Sigur că da, domnule inspector, fu de acord Grover.

După care deschise ușa și-i șopti inspectorului:

— Aș vrea să vă spun ceva.

— Bine Grover, dă-i drumul.

4

A doua zi dimineață, cunoscând întârzierile obișnuite care afectau legăturile telefonice cu Europa, cât și dificultatea normală de a o găsi pe Angela de Grassi, indiferent dacă era zi sau noapte, Fletch își încercă norocul chiar în pat. Așa că nu mică îi fu surprinderea când numărul cerut sună imediat, iar Angela ridică receptorul de la primul apel.

— Andy? Te sărut.

— Fletch? Ești în America?

— Da, și să știi că am călătorit chiar foarte bine. Așa că poți să iei și tu avionul și să vii la Boston.

— Hm, este o propunere tentantă.

— Ce făceai, erai la masă?

— Da.

— Ce mănânci?

— Sparanghel cu maioneză și căpșuni. Tu ți-ai luat micul dejun?

— Nu, încă mai sunt în pat.

— Ești un leneș. Cum e patul?

— Cam mare pentru o singură persoană.

— Asta-i meteahna tuturor paturilor.

— Ba nu-i așa. Țăsta în care stau m-a împiedicat să închid ochii toată noaptea. Spunea întruna „Andy! Andy! Unde ești? Ne este dor de tine!”

— Și patul meu spunea același lucru. Cum e vremea acolo?

— Habar n-am. Nu văd nimic din cauza ceții. Tu cum te descurci?

— Nu prea bine. Toată dimineața mi-am petrecut-o cu avocații și cu tot felul de sindicale. Cred că n-o să ajungem niciodată la vreun sfârșit. Toți juriștii spun că a murit, că trebuie să ne obișnuim cu gândul ăsta și să ne trăim viața. Doar pentru așa ceva au fost organizate și funeraliile.

Însă avocații insistă să lăsăm deocamdată totul neschimbat. Ți amintești de Rosselli? A fost și el luni, la înmormântare. Era avocatul lui tati. S-a smiorcăit cel mai mult. Și a doua zi, adică ieri, să-l fi văzut ce-și mai ridica mâinile în sus și zicea că nu poate să facă nimic până nu are informații suplimentare.

— Și tu ce ai de gând să faci?

— O să încerc să nu mă descurajez. Toată lumea se arată foarte compătimitoare față de mine.

— Da, dar în felul ăsta, nu se rezolvă nimic.

— Mi s-a spus că avocații nu se grăbesc, ca să se îmbuibe pe cheltuiala moștenitorilor, și dacă este posibil, să nu le lase decât belele. Chiar pentru o amărâtă de moștenire ca cea a lui tati.

— Ce să-i faci, se mai întâmplă și lucruri de-astea.

— Și bineînțeles că Sylvia, scumpa mea de mamă vitregă, se poarta ca o cățea, ce este. La fiecare zece minute răcnește în gura mare că este nici mai mult, nici mai puțin, decât contesa Grassi. Toți portarii marilor hotele și restaurante din Roma trebuie să știe lucrul ăsta. Sunt obligată să mă târâi după ea, ca o orfană fără niciun viitor.

— De ce nu lași baltă toată povestea asta, și să vii la Boston?

— Păi, tocmai aici e buba, Fletch. Toată lumea ne sfătuiește să ne obișnuim, să acceptăm realitatea, așa cum este, și să ne reluăm viețile noastre. Dar cum să ajungem la banii din moștenire, dacă succesiunea nu a fost deschisă?

— Nu văd nimic grav în toată chestia asta. Ne-am putea căsători, și succesiunea n-are decât să dureze, cât o dura. La urma urmelor, ce se poate întâmpla?

— Ce se poate întâmpla? Ascultă, Fletch, puțin îmi pasă cât timp ar dura rezolvarea succesiunii ăsteia. Puțin îmi pasă de renta mea sau de casa aia veche, care stă să se dărâme. Tot ceea ce vreau să știu, este conținutul testamentului. Vreau să știu

cui îi este atribuită cea mai mare parte din moștenire, celei de-a treia soții a tatălui meu, sau unicei sale fiice. Asta vreau să știu.

— Și de ce, mă rog?

— Dacă Sylvia este cea care moștenește, foarte bine. Înseamnă că tati a hotărât așa, și nu am de gând să atac testamentul. O să mă aleg probabil cu casa părintească. De acord, o să mă descurc și n-o să trebuiască să mă îngrijorez de viitorul bătrânilor noștri servitori. Nu uita că Ria și Pep m-au crescut de când eram mică. Dacă moștenirea îmi revine mie, o să fiu nevoită să mă ocup de ei. Însă pe moment, nu-i pot ajuta cu nimic. Nici măcar să le răspund întrebărilor pe care le văd în ochii lor. Trebuie să le asigur viitorul. Sylvia n-are decât să-și păstreze titlul ei de contesă și să se ducă naibii.

— Andy, Andy, te cam lași copleșită de emoții.

— Ba bine că nu. Situația este și așa destul de complicată, fără să mai fie nevoie de tot suspansul ăsta. Puțin îmi pasă de executarea testamentară, mă înțelegi? Tot ceea ce vreau să știu, este ce conține.

— Mă cam miră faptul că Rosselli nu ți-a spus nimic, nici măcar așa, în linii mari.

— Rosselli? Mă ținea pe genunchii lui când eram mică, și acum refuză să scoată un cuvânt.

— Cred că și acum ar mai vrea să te țină pe genunchi.

— Și Sylvia nu mă lasă nicio clipă în pace. Când nu este în fața mea, ca să spună lumii întregi că ea este contesa Grassi, este în spatele meu, ca să mă spioneze. Mă întreabă din două în două minute „Unde este Fletch? De ce a plecat? Ce face la Boston?”

— Și tu ce i-ai spus?

— Că te-ai dus la Boston pentru niște probleme personale. Că ai fost nevoit să aranjezi niște treburi de familie.

— Ascultă Andy. Să nu uiți pentru ce mă aflu eu la Boston.

— Și tu Fletch, ai face bine să le găsești. Treaba asta începe să devină foarte importantă. Chiar dacă Sylvia o să moștenească tot, n-o să se ocupe de servitori. Cum merge treaba?

— Proprietarul galeriei, unul, Horan, mi-a telefonat aseară, chiar când am ajuns.

— Și ce-a spus?

— Că nu a auzit vorbindu-se niciodată despre un asemenea tablou. O să mă întâlnesc cu el în dimineața asta.

— Cum așa, ți-a spus că nu a auzit vorbindu-se niciodată despre Picasso?

— Nu despre Picasso, despre tabloul ăla.

— Și ție cum ți s-a părut?

— Știu și eu? Tipul părea sincer.

— Fletch, așa ceva este absurd. Mă rog, cel puțin tu nu ești obligat s-o suporti pe Sylvia, contesă de Grassi.

— Andy, vreau să te rog ceva.

— Tot ce vrei, iubitule.

— Poți să faci o plimbare până la Cagna?

— Acum?

— Unul din noi ar trebui să vadă ce figură are tipul ăla, Bart Connors cu care am făcut schimbul.

— Dar de ce? Nu-ți place apartamentul?

— Ba da, cum să nu. Dar s-a întâmplat ceva care m-a făcut curios în privința lui.

— Și vrei să fac o plimbare până la Cagna, să-ți satisfac curiozitatea?

— Și eu am făcut o plimbare până la Boston ca să-ți satisfac curiozitatea.

— Fletch, dacă o să plec din Roma, o să-l las pe Rosselli și pe ceilalți în mâinile Sylviei, și...

— Și n-o să se întâmple nimic. Andy, curiozitatea mea este cât se poate de întemeiată. Trebuie să știu ce fel de om este individul ăsta.

— Fletch, cred că exagerezi!

— Ia-ți Porsche-ul, ia trenul sau avionul, fă cum știi tu că îți este mai comod, dar du-te acolo. Oricum, nu ți-ar strica o zi sau două de vacanță.

— Chiar așa, te interesează sănătatea mea?

— Nu. Vreau doar să știu ce fel de individ este Bart Connors ăsta.

— Vila ta prețioasă, auzi!

— O să te duci?

— Sigur că da. Cum aș putea refuza?

— Așa am crezut un moment.

— Iubitule, nici nu mi-a trecut prin cap. O să las problema moștenirii tatălui meu în ghearele șarlatanilor de avocați și ale Sylviei, și o să iau avionul, ca să mă asigur că locatarul tău este cât se poate de fericit.

— Îți mulțumesc.

— Mai ai și alte ordine de dat, șefu’?

— Da. După ce l-ai văzut pe Connors, să vii la Boston. Ai făcut vreodată dragoste în ceață?

— Fletcher, trebuie să rezolv problema testamentului.

— Îți pierzi vremea. Moștenirea nu valorează nici cât o ceapă degerată. O să ne ocupăm împreună de Ria și de Pep ai tăi.

După o clipă de tăcere, Fletch întrebă:

— Andy, de ce ai tăcut?

— Fletch, o să vin cât pot de repede. Pe curând!

5

De cealaltă parte a râului Charles, firma luminoasă de la „Cambridge Electric”, era estompată de ceață. Mașinile care treceau de-o parte și de alta a râului, își aprinseră luminile de poziție sau farurile.

După ce se bărbieri și făcu un duș scoțian, Fletch se apucă de cele o sută de flotări zilnice pe covor, cu un prosop lângă el.

După ce le termină, se duse în hol.

Seară trecută, trecuse prin acel loc o femeie tânără. Se găsisse probabil într-o situație pe care o considerase amuzantă, dar dintr-o dată, totul se deteriorase, fără ca ea să mai poată acționa într-un fel, pentru a schimba cursul evenimentelor. Fugise. Ar fi fugit dezbrăcată, așa cum fusese, în afara apartamentului?

Sau se refugiase în hol, pentru a da impresia că jocul o speriase?

Fletch se așeză în salon pe taburetul de la pian și-și aținti privirile asupra locului în care o găsisse. Lumina slabă a dimineții, care scălda zona în care se afla măsuta, nu reușea să diminueze șocul inițial provocat de vederea ei, de pielea ei mângâiată de soare, de formele ei tinerești, de silueta sa, de unghiul ciudat al capului, de starea de disconfort întipărită pe figura ei, de moartea ei.

Ruth Fryer. Domnișoara Fryer. Fletch începu să o cunoască bine. Avea cam douăzeci și trei de ani. Fusese crescută într-o atmosferă tonifiantă, plină de încredere, de niște părinți care o iubiseră. În afară de părinții ei, o mai iubiseră și adolescenți și bărbați în toată firea. Și ea iubea și își iubea și libertatea. Le făcuse confidențe. Fusese tratată întotdeauna cu blândețe și respect. Până în ajun.

Până în ajunul în care fusese asasinată.

Fletch străbătu salonul, împinse ușile batante ale bucătăriei și aprinse lumina.

În frigider nu era nici lapte și nici smântână, însă găsi în schimb cinci ouă și niște unt. Se hotărî să-și facă o omletă. Într-un dulăpior dădu de cafea solubilă.

În timp ce prăjea ouăle, se auzi ușa de la lift închizându-se cu zgomot. Apoi, o cheie introdusă în broasca ușii.

Spre surpriza sa, ușa de la intrare se deschise.

Își făcu apariția o femeie care ținea în mână o pungă de plastic. Avea niște ochi imenși, pomeții obrazilor înalți și niște buze curios de lungi și de subțiri. O bentiță în culorile negru, roșu și albastru îi înconjura fruntea. Era trecută de cincizeci de ani.

— Bună ziua, spuse Fletch, îndreptându-și ochii spre ea.

— Bună ziua, îi răspunse femeia. Sunt doamna Sawyer. În fiecare miercuri și sâmbătă vin și fac aici curățenie.

— O să mă străduiesc să țin minte lucrul ăsta.

— Nu vă faceți nicio problemă.

Zâmbetul ei se adresa mai mult încurcăturii în care părea Fletch că se află, decât faptului că era dezbrăcat.

— Să știți că și eu mă plimb goală acasă la mine.

— Hm, mda, ați venit cam devreme.

— Nu vă mai faceți atâtea probleme. Eu nu prea citesc reviste erotice, dar nici nu sunt atât de bătrână ca să nu pot aprecia vederea unui bărbat gol.

Fletch țâșni în dormitor și-și puse un halat. După ce se întoarse, doamna Sawyer își aținti privirile asupra lui.

— Înainte de a începe treaba, aș vrea să vă întreb ceva, îi spuse ea.

Fletch nu avea nicio intenție să se retragă spre bucătărie, așa că rămase locului.

— Dumneavoastră ați omorât-o aseară pe sărăcia aia de fată?

Fletch îi suportă privirea fără să clipească.

— Nu.

— Ați omorât pe cineva în viața dumneavoastră?

— Da.

— Când?

— În război.

— Aha. Bine.

Și își puse punga de plastic pe masă.

— Am impresia că o să se ardă ouăle.

— Cum ați auzit vorbindu-se despre chestia asta?

— S-a scris în ziarul „Star” din dimineața asta. Domnule Fletcher, să știți că am fost anunțată de sosirea dumneavoastră de către domnul Connors.

— Aveți ziarul la dumneavoastră?

— Nu, l-am lăsat în metrou.

Își scoase haina și o împături cu grijă, punând-o pe masă, în timp ce privirea îi coborî până într-o anumită regiune a corpului lui Fletch.

— Ia uită-te. Văd că bătrâna Anne Sawyer încă mai poate produce efect asupra tinerilor. O să-mi amintesc de chestia asta sâmbătă seara.

— Și lui Connors îi plac femeile? se interesă Fletch.

— Ba bine că nu. Mai ales de când nevastă-sa l-a părăsit pentru o altă femeie. Pe aici a fost o adevărată defilare de femei. Nu mai lipsea decât fanfara.

— Mă duc să mă îmbrac, spuse Fletch.

— Cred că ouăle s-au prăjit. După bronzul pe care îl aveți, n-aș prea spune că obișnuiți să vă îmbrăcați des.

— Mă duc să mă îmbrac.

— O să se răcească ouăle.

— Mi-e cam rece, răspunse el.

— Cum doriți.

6

Ouăle se răciseră.

Doamna Sawyer pusese o față de masă în sufragerie.

Când sună telefonul, Fletch se gândi că apelul îi era destinat lui Bart Connors.

Doamna Sawyer deschise ușa de la bucătărie.

— Pe dumneavoastră vă caută. Este un domn Flynn.

Fletch își luă ceașca cu cafea, traversă sufrageria, trecu prin salon și intră în birou.

— Bună ziua, domnule inspector.

— Cine e la telefon?

— Cine să fie, eu, Fletch. Doar m-ați sunat, nu?

— Ah, da, domnul Fletcher. Uitasem pe cine am sunat.

— Domnule inspector, cred că o să fiți mulțumit dacă o să aflați că am trecut cu succes testul adevărului.

— Testul adevărului?

— Da, la care am fost pus de o anumită doamnă Sawyer. Știți face menajul de două ori pe săptămână în apartamentul ăsta. Și a sosit foarte de dimineață.

— Și cum s-a derulat testul ăsta?

— Păi m-a întrebat dacă eu am omorât-o pe fata aia.

— Bănuiesc că ați avut tupeul să-i răspundeți că „nu”?

— Vreau să vă spun că a rămas în continuare să facă menajul.

După o foarte scurtă pauză, Flynn spuse:

— M-am cam mirat când mi-a răspuns la telefon o femeie, care mi s-a părut a fi în toate mințile. Mi-am spus „Ce naiba s-o întâmpla cu tipul ăla?”

Chiar m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit s-o pun în gardă.

— Domnule inspector, ia spuneți-mi, oamenii dumneavoastră au găsit printre lucrurile lui Ruth vreo cheie a apartamentului în care stau?

— Nu, doar un permis de conducere din statul Florida. Și permisul ăsta se afla în pantoful ei stâng.

— Și nicio cheie? Doamna Sawyer are o cheie.

— În general, femeile care fac menajul au câte o cheie, dar nu și cunoștințele gazdelor. Da, acum îmi dau seama ce vreți să spuneți, domnule Fletcher. Cheia de la apartamentul ăsta s-ar fi putut afla în posesia și altor persoane.

— În dimineața asta, doamna Sawyer a găsit o cheie, în hol, lângă covor.

— Cheia de la apartament?

— Nu. O cheie de hotel.

— Hm, asta e o chestie curioasă.

Fletch privi cheia din mâna sa.

— Pe plăcuța agățată de ea, scrie „Hilton Logan – 223”. Cum se face că oamenii dumneavoastră nu au dat de ea?

— Păi, știu și eu? Probabil că n-au dat de ea, fiindcă nu se găsea acolo. Cum n-au dat nici de scrisoarea în care Ruth anunța că intenționează să se sinucidă.

— Poftim?

— Păi nu-i asta teoria la care lucrați în dimineața asta, domnule Fletcher? Teoria conform căreia fata a intrat în apartamentul dumneavoastră, datorită cheii pe care o avea, s-a dezbrăcat, în dormitor, și apoi s-a dus în salon și și-a spart capul?

— Domnule inspector, în dimineața asta să știți că nu lucram la nicio teorie.

— O știu foarte bine. Încercați pur și simplu să ajutați poliția. Însă chiar teoriile defensive pe care le aveți, cam șchiopătează. Până acum, nu am mai

întâlnit vreun om care să fie așa de puțin interesat de o crimă pe care ar fi putut-o comite.

— Ce informații ați putut obține din permisul de conducere?

— Că Ruth Fryer locuia în Miami, adică în Florida.

— Asta-i tot? Tot ce aveți până în prezent?

— Sperăm în continuare, domnule Fletcher, sperăm întruna. Astăzi trebuie să mai descoperim și alte amănunte interesante.

— O să vă dau cheia aia.

— Am descoperit deja un lucru curios. Am telefonat în dimineața asta la poliția aeroportului. Într-adevăr, ați sosit ieri de la Roma, la ora trei și jumătate. Cu Trans World Airlines, zborul 529.

— Și ce vi se pare așa de curios în toate astea?

— Curios este faptul că numele dumneavoastră nu este Peter Fletcher. Pașaportul arată că vă numiți Irwin Maurice Fletcher.

Fletch rămase tăcut.

Flynn continuă.

— Așa că mă întreb de ce cineva ar minți în legătura cu subiectul ăsta.

— Dumneavoastră nu ați minți, dacă prenumele dumneavoastră ar fi Irwin Maurice?

— În niciun caz, răspunse Flynn. Prenumele mele sunt Francois Xavier.

7

În colțul lui Arlington Street, Fletch ezită înainte de a o lua la stânga.

În timp ce mergea pe trotuar, își ridică gulerul de la pardesiu. Birourile situate în vechile clădiri din dreapta sa aveau luminile aprinse. După atâtea luni însorite, bruma proaspătă de octombrie care îl întâmpina era binevenită.

Văzând din timp copertina hotelului Ritz-Carlton, nu ezită câtuși de puțin când ajunse în dreptul său. Împinse ușa batantă, traversă holul până ajunse la chioșcul de ziare și cumpără un ghid al Boston-ului și ziarul „Morning Star”.

Ieșind din hotel, începu să citească ziarul în mers. Articolul care îl interesa se găsea pe pagina a cincea. Doar trei paragrafe. Nicio fotografie. Numele său apărea în cel de-al doilea paragraf: Peter Fletcher, cel care avertizase poliția. În al treilea paragraf, se menționa conform unor surse oficiale, că se găsisese singur în apartament împreună cu tânăra asasinată.

Faptele, așa cum erau expuse, îl prezentau ca vinovat. Se părea că presa din Boston nu prea acorda importanță cazului respectiv.

Și știa și de ce. Urmarea logică a faptelor expuse avea să fie arestarea lui Peter Fletcher. Nimic interesant în lucrul ăsta. Niciun fel de mister.

Anunțurile de mică publicitate se aflau în ultimele pagini ale ziarului, chiar înainte de benzile desenate. Rupse coloana care se referea la garajele de închiriat și aruncă restul ziarului într-un coș de gunoi, agățat de un stâlp din colțul străzii. Își băgă apoi bucata de ziar și ghidul Bostonului în buzunarul impermeabilului.

Galeria Horan se găsea la intersecția următoare, nefiind anunțată de niciun indicator. Clădirea era

veche. La stânga ușii de la intrare se afla poarta garajului, lăcuită și solidă.

La dreapta, se vedeau două ferestre zăbrelite. Ferestrele de la primele trei etaje erau de asemenea zăbrelite. Casa avea aspectul unei adevărate fortărețe.

Placa metalică de sub soneria de pe ușă indica doar adresa casei, fără nicio altă indicație.

În momentul în care Fletch apăsă pe butonul soneriei, ușa se deschise.

Bărbatul care apăru în prag, de vreo șaiszeci și ceva de ani, purta un șorț albastru închis care îi venea de la piept până la genunchi. O cămașă albă cu papion negru, pantaloni și pantofi negri, îi completau restul ținutei. Semăna cu un majordom, deranjat de la lustruitul argintăriei.

— Fletcher, se anunță laconic Fletcher.

Înăuntru, în dreapta, în locul care altădată probabil că servise drept salon, în loc de mobilier nu se vedeau decât picturi. Intrând, Fletch observă un Rossetti așezat pe un șevalet. Agățat pe peretele din față, deasupra unui glob de sticlă se găsea un Rousseau. Pe un pedestal, se odihnea o dansatoare de bronz a lui Degas.

Urcând scara, Fletch remarcă faptul că temperatura casei era perfect controlată. Datorită termometrelor amplasate la fiecare cinci metri, temperatura din interior era controlată în permanență de un sistem automat, rămânând constantă. Atmosfera nu trăda nicio urmă a vreunei existențe umane. Puține muzee, chiar și dintre cele mai renumite, nu beneficiau de asemenea instalații climatice.

Cel care îl întâmpinase pe Fletcher, nu scosese nicio vorbă. Îl conduse pe acesta până la primul etaj, deschise o ușă, după care o închise în urma sa.

În fața ușii, așezat pe un pedestal, se afla un Corot.

Horan, așezat la un birou stil Ludovic al XVI-lea, înclină ușor din cap, după care se ridică și veni grăbit în întâmpinarea lui Fletch, cu mâna întinsă. Covorul, persan îi absorbea zgomotul pașilor mari.

— Aha, acum îmi dau seama, spuse el. Sunteți mai tânăr decât mi-am închipuit.

Horan luă impermeabilul jilav al lui Fletch și-l agăță într-un dulap în perete.

Pe o măsuță înconjurată de două canapele cu aspect confortabil, aștepta un serviciu de cafea Revere.

— Domnule Fletcher, cum doriți cafeaua, cu zahăr sau cu lapte?

— Fără nimic, mulțumesc.

— Dimineața asta, am avut parte de o jumătate de oră extrem de agreabilă citindu-vă monografia asupra lui Edgar Arthur Tharp junior. Bineînțeles că ar fi trebuit s-o citesc până acum, dar nici la bibliotecă nu se știa despre ea, până nu am cerut-o.

— Văd că sunteți bine informat.

— Ia spuneți-mi, a stat cumva la baza vreunei teze de doctorat? Nu am văzut pe ea numele nici unui referent.

— A fost odată un nume.

— Înseamnă că ați tipărit-o foarte recent, nu-i așa? Bineînțeles, aveți exact vârsta medie a celor care lucrează la o asemenea teză. Sau, domnule Fletcher, sunteți una dintre acele persoane dotate cu o eternă aparență a tinereții?

Horan se dovedi a fi un om mult mai agreabil decât și-l imaginase Fletch. Trecut puțin de cincizeci de ani, era zvelt, deși avea umeri largi. Avea trăsături absolut regulate. Lipsa ridurilor se datora fără îndoială unei operații estetice. Părul de la tâmpile îi era argintat, dar nu albit.

Hollywood-ul ar fi avut succes cu el în orice film în care ar fi jucat alături de indiferent ce stea a ecranului.

— Evident, adăugă el după tăcerea lui Fletch, nu sunt câtuși de puțin entuziasmat de majoritatea

pictorilor americani. Cu Cassatt și cu Sargent sunt de acord, dar cu Winslow, Homer, Remington și Tharp, nu. Am impresia că afișează o robustețe indecentă.

— Dar Michelangelo și Rubens nu vi se par robuști?

— Vorbeam despre acțiune, în contextul muncii lor. În marea majoritate a operelor lor. Americanii par foarte existențialiști. Totul demonstrează o conștiință ascutită a micimii caracterelor. Niciun fel de aspirație.

Horan gustă din cafea.

— Voi dezvolta subiectul ăsta studenților mei de la Harvard, chiar în după-amiaza asta. Dar hai să vorbim despre Picasso.

— Da, încuviință Fletch.

Modul în care încercase Horan să-l pună la punct nu-i prea plăcuse.

— Ce se poate spune despre tabloul ăsta, fără a risca să mă repet? întrebă Horan, fără a i se adresa direct lui Fletch. S-ar putea să existe. Sau tot atât de bine, s-ar putea să nu existe. Iar dacă există, unde ar putea fi găsit? Și cum să-i faci expertiza? Oricât de curios ar părea, e mult mai ușor de făcut o expertiză acum, după ce Picasso a murit. Avea tendința să-și atribuie pânzele pe care le aprecia, fără a se interesa de autorul lor, și să dezavueze propriile lucrări, dacă nu-i plăceau. Deci, presupunând că s-ar găsi tabloul respectiv, ar trebui să știm dacă proprietarul său este dispus să-l vândă, și la ce preț. Domnule Fletcher, este foarte posibil ca să fi făcut tot acest drum de pomană.

Fletch nu răspunse.

— Sau poate că ați venit la Boston pentru a vă completa lucrările dumneavoastră referitoare la Tharp?

— Așa este, confirmă Fletch. Am de gând să-i scriu biografia.

Fruntea lui Horan se încreți.

— Atunci, spuse el, dacă vă pot ajuta... știu și eu, poate o scrisoare de recomandare către fundația Tharp...

— Vă mulțumesc.

— Vreți tabloul acela de Picasso pentru propria dumneavoastră colecție?

— Da.

— Nu cumva reprezentați interesele altcuiva?

— Nu.

— Domnule Fletcher, se mai pune și problema creditului. Cea mai mare parte a clienților mei, pe care îi cunosc de ani de zile, înțelegeți ce vreau să spun...

— Da, înțeleg. Banca Barclough, din Nassau, vă va confirma suma de care veți avea nevoie.

— E în regulă, domnule. Parcă ați pomenit despre o fotografie a tabloului.

Fletch scoase un plic din buzunarul interior al hainei și extrase din el fotografia pe care o puse pe masă.

— Este copia făcută după un diapozitiv.

— Așa mi-am închipuit și eu, spuse Horan, ridicând fotografia și privind-o în zare. Da, cubist, dar autorul nu este Braque.

Și bătu cu unghia degetului mare în fotografie.

— Dar nu știm dacă este într-adevăr vorba despre un Picasso.

Fletch se ridică.

— Veți încerca să obțineți informații?

— Categorie.

— Cât timp credeți că v-ar trebui ca să aflați ceva?

Horan îl urmă.

— În după-amiaza asta, o să dau câteva telefoane. S-ar putea să-mi fie necesare douăzeci de minute, sau poate douăzeci de ani.

Pe o măsuță de lângă dulapul din perete, se găsea un exemplar din „New York Times”. Reputația lui Fletch nu ajunsese încă până la

galeria lui Horan. Fletch își aruncă ochii în fugă pe prima pagină.

— Nu citesc niciodată ziarele din Boston, comentă Horan.

— Nici măcar pagina cu evenimentele zilei?

Horan îl ajută să-și pună impermeabilul și-i răspunse:

— Am convingerea că știrile demne de atenția mea se pot găsi în „New York Times”.

Horan deschise ușa. Majordomul, purtând același șorț, aștepta pe palierul etajului pentru a-l însoți pe Fletch.

— Cu siguranță că aveți dreptate, îl asigură Fletch.

8

Prefăcându-se că se uită în ghidul pe care îl cumpărase, Fletch traversă strada și începu să examineze clădirea în care se afla galeria de pictură a lui Horan.

Acoperișul era împrejmuit de câteva rânduri de sârmă ghimpată. În partea frontală a imobilului, sârma ghimpată ajungea până la jumătatea celui de-al patrulea etaj. Ferestrele erau protejate cu gratii.

Se părea că Roland Horan se gândise la toate.

Uitându-se în planul orașului, Fletch traversă strada în direcția lui Boylston Street și merse până la Copley Square.

Ajuns în State Street Bank și Trust Company, se văzu obligat să-și decline de câteva ori identitatea, folosindu-se chiar și de pașaport. După ce auzi de vreo cinci ori „Stimate domn, toate acestea sunt pentru propria dumneavoastră siguranță”, reuși să-și recupereze cei douăzeci și cinci de mii de dolari pe care îi virase în avans. Ceru ca rambursarea banilor să i se facă în bancnote de câte o sută și cincizeci de dolari.

Aflat în fața funcționarului care îi număra banii, remarcă faptul că este mult mai ușor să depui niște bani la o bancă, decât să-i iei înapoi. Chiar atunci când este vorba despre proprii tăi bani.

— Acesta este rolul bănci, stimate domn.

— Fără îndoială.

Dejunul a constatat dintr-un sandvici cu ton și o Coca-Cola.

Umblă apoi cu taxiul la cinci garaje specializate în vânzarea mașinilor de ocazie – în Boston, Brookline, Arlington, Somerville și Cambridge. Până la urmă găsi ceea ce căuta. Era o furgonetă

Chevrolet, de un albastru deschis, fabricată cu un an în urmă, cu opt cilindri și aer condiționat.

După ce plăti, Fletch îi ceru angajatului de la garaj să-i schimbe cauciucurile. Acesta, după ce-i satisfăcu dorința, îl îndrumă la cumnata sa, al cărei sediu se afla chiar vizavi, pentru a îndeplini formalitățile privitoare la asigurarea impusă prin lege. Prețul asigurării se dovedi a fi exorbitant în raport cu valoarea furgonetei.

În taxiul care-l conducea în oraș, Fletch examinează lista garajelor pe care o rupsese din ziar, și-i ceru șoferului să oprească la garajul subteran din Boston, situat în apropierea apartamentului în care locuia. Sosit la garaj, își dădu imediat seama că nu era ceea ce căuta. Garajul era standard, lipsit de orice intimitate, părând că i-ar mai fi trebuit niște pereți.

Fletch merse pe jos până la următorul, situat în River Street, aflat și mai aproape de apartamentul său. Pentru început, fu nevoit să trezească din somn portăreasa. Încălțată în niște papuci roșii hărtăniți, aceasta începu să-i arate cu un aer ostil garajul. Chiria era pipărată, însă pereții erau din cărămidă, iar ușa de la intrare era dintr-un lemn solid.

După ce plăti în avans chiria pe două luni, Fletch primi o cheie și o recipisă pe numele de Johann Recklinghausen.

După ce stătu la coadă exact patruzeci și șapte de minute la Prefectură, Fletch prezentă permisul de conducere, certificatul de vânzare și polița de asigurare. Toate acestea îi permisă să obțină un certificat de înmatriculare pentru o furgonetă Chevrolet albastru deschis, și două plăcile de înmatriculare.

Mecanicul de la garajul din North Cambridge îi montă plăci de înmatriculare.

Pe drumul de întoarcere, se opri la un chioșc de ziare și cumpără douăzeci și cinci de exemplare din ultima ediție a lui „Boston Globes”. Vanzătorul

se miră într-atât, încât Fletch se întrebă dacă nu cumva ziarele de seară pomeneau ceva despre el. În mașină, răsfoi rapid un ziar, dar nu găsi nimic.

Se opri la un magazin, de unde cumpără o cutie de vopsea neagră, o pensulă și o cutie de terebentină.

Când ajunse în River Street, se întunecase. Opri mașina la intrarea în garaj, cu farurile aprinse, după care intră înăuntru și întinse pe jos ziarele cumpărate.

Băgă apoi mașina în garaj, o parcă deasupra ziarelor și închise ușa.

Având grijă să nu-și păteze hainele, se cocoță pe mașină și scrise cu pensula „Ar trebui să zbori”. După care coborî și scrise pe portiera stângă cu niște litere din care se scurgea vopseaua „Pâine pentru popor”, iar pe cea din dreapta „Chinuiți-vă să înțelegeți”. Umezeala formată pe tabla mașinii îl ajută să obțină efectul căutat de neîndemânare.

Își curăță apoi mâinile cu terebentină și le frecă cu ziare și încuie ușa garajului.

Luă un taxi până la hotelul Sheraton-Boston, de unde închine, un Ford Granada Ghia cu două uși, de culoare albastru închis, cu care ajunse până la apartamentul său, și parcă mașina în fața blocului.

9

Luminile din apartament erau aprinse.

Scoțându-și impermeabilul, Fletch se duse direct în birou și-și aruncă haina pe brațul unui fotoliu.

Pe birou, o foaie de hârtie stătea proptită de o carte. „Luați legătura cu contesa Grassi, la hotelul Ritz-Carlton. Doamna Sawyer.”

— Ce porcăria naibii, articulă Fletch, cu jumătate de voce.

— Ce s-a întâmplat, domnule Fletcher, știri proaste?

Inspectorul Flynn îl privea din hol.

— Tare mi-e teamă să nu vă mai aduc și eu altele.

Grover ieși din salon și i se alătură lui Flynn.

— Doamna Sawyer ne-a dat voie să rămânem aici, după ce a plecat. Pe lângă faptul că a trebuit să-i dovedim că facem parte din poliția din Boston, a mai trebuit s-o convingem că suntem oameni de treabă.

Fletch lăsă hârtia pe birou și-i răspunse:

— Dacă doriți să-mi vorbiți, hai să plecăm din camera asta. Mi-a fost de-ajuns cât am stat aici aseară.

— Tocmai din acest motiv v-am așteptat în salon.

Și Flynn se retrase cu un pas, pentru a-l lăsa pe Fletch să treacă.

— Pot să vă ofer ceva de băut? întrebă acesta.

— Mda, să nu vă stricăm plăcerea.

Fletch nu-și turnă însă nimic. Se așeză pe canapeaua cea mai apropiată de locul unde se găsisese cadavrul, ceea ce îi oferea un punct de vedere diferit.

— Va să zică, ne-ați cam păcălit, spuse Flynn, așezându-se pe canapeaua din față. După ce v-ați

evaporat în dimineața asta, v-ar fi fost imposibil să părăsiți Bostonul. În orice caz, nu cu transportul public.

— Despre ce fel de evaporare vorbiți?

— Haida-de, doar n-o să negați că ați intrat în hotelul Ritz-Carlton printr-o ușă, și imediat, ați ieșit prin alta, ceea ce v-a permis să scăpați de urmăritorii dumneavoastră. Bineînțeles, prefăcându-vă neștiutor.

— De fapt, răspunse Fletch, am intrat doar ca să cumpăr un ziar.

— Doamne Sfinte, Grover, câtă inocență! Ni s-a mai întâmplat vreodată să întâlnim o persoană atât de naivă? Ce mai tura-vura, toți filatorii poliției din Boston și-au pierdut ziua supraveghind toate punctele de plecare posibile, aeroporturile, garile, autogările, înarmați cu o descriere a suspectului nostru, iar onorabilul domn Fletcher își face apariția, explicându-ne candid că a intrat într-un hotel printr-o ușă și a ieșit prin alta, doar pentru a-și cumpăra un ziar.

— Am mai cumpărat și un ghid al orașului Boston, adăugă Fletch.

— Tocmai ne pregăteam să plecăm, când am aflat că ați închiriat o mașină. Mi se pare că un Ford Ghia albastru. Un Ford Ghia? Cu ce naiba seamănă ăsta? Mă rog, presupun că o avea patru roți. Ce număr de înmatriculare are, Grover?

— R 99420.

— Mda, Grover, anulează ordinul de urmărire al acestei mașini. Polițaii de pe autostrada Massachusetts or să mai poată respira liniștiți, fiindcă domnul Fletcher și-a făcut apariția,.

Grover ieși, și se duse în birou pentru a telefona. Flynn întrebă:

— Mi se pare mie, sau simt un miros de terebentină?

— Este un nou parfum bărbătesc, răspunse Fletcher. I se spune „Parfum Dubuffet”. În Franța, este ultima modă.

— Aș fi jurat că este terebentină.

— V-aș putea face rost de o sticlă întreagă, dacă doriți, îi sugerează Fletcher.

— Ah, nu, nu vreau să abuzez de solitudinea dumneavoastră.

— Zău că nu este nicio problemă, îl asigură Fletcher.

— E scump?

— Totul depinde de cât vreți să cumpărați. Bineînțeles, unitatea de măsură este litrul.

— Fără a încerca să fiu dezagreabil, spuse Flynn, nu sunt sigur că îmi place acest miros. Mi se pare că evocă o întoarcere la cei ce au contribuit la construirea acestei clădiri. Bănuiesc că este vorba despre ceva viril, nu-i așa?

— Nu găsiți că chiar asta este cauza?

— Să spunem că mirosul are o nuanță mai curând imprezvizibilă, mai ales în ceea ce îi privește pe francezi.

Grover se întoarce în salon.

— Domnule inspector, am impresia că simt un miros de terebentină. Dumneavoastră nu?

Flynn răspunde:

— Nu, nu simt așa ceva.

Grover rămase în mijlocul încăperii, părând vădit incomodat de modul în care urma să se comporte.

— Domnule inspector, doriți să consemnez conversația?

— De fapt, nu am de gând să notezi ceea ce o să discutăm. Domnule Fletcher eu sunt convins că am un talent cu totul special. Dumneavoastră fiind un scriitor în ceea ce privește artele, trebuie să aveți un simț vizual foarte dezvoltat. De asemenea, bănuiesc că aveți și un simț al mirosului foarte rafinat, întrucât nu ați pregetat să plătiți o sumă destul de importantă pentru un parfum bărbătesc, care mie îmi amintește de terebentină. Talentul meu despre care vă spuneam, este că nu uit

niciodată ceea ce am auzit. Asta se datorează minunatelor mele urechi irlandeze.

Ochii săi verzi străluciră ai domnului unui fir de iarbă.

Grover se așeză pe un scaun, cu carnetul său gata pregătit.

Flynn întreabă cu o voce suavă:

— Domnule Fletcher, ce părere aveți, aseară, în timp ce mă conducea acasă, Grover mi s-a destăinuit. După părerea lui, ar fi trebuit să vă arestez. Este convins că dispunem de suficiente probe pentru a vă aresta.

— Dar dumneavoastră, ce părere aveți, întreabă Fletcher.

— Adevărul este că avem niște probe, și mai adunăm și altele. I-am explicat lui Grover că prefer să las în libertate suspectul, pentru a-l observa mai bine. Este mult mai ușor de a urmări un suspect aflat în libertate, comportându-se în mediul său natural, decât de a-l examina în stare de defensivă, susținut fiind de avocații săi. Chestia asta poate fi ca o adevărată bucată de săpun. Și iată, că în această dimineață, ați reușit să scăpați de urmăritorii dumneavoastră și să vă faceți programul pe care vi l-ați impus.

Fletcher nu răspunde invitației care îi fusese făcută de a da socoteală de modul cum își petrecuse ziua și răspunde:

— Nu credeți cumva, că între timp, am mai omorât și pe altcineva?

— Ba chiar așa, se auzi vocea lui Grover, din celălalt capăt al încăperii.

Privirea pe care i-o aruncă Flynn indica clar ce gândea acesta despre el.

Flynn continuă cu blândețe:

— Raționamentul meu mă face să cred că Irwin Maurice Fletcher, chiar și sub pseudonimul de Peter Fletcher, n-ar fi asasinat o femeie într-un apartament, pentru ca apoi, să atragă atenția poliției asupra persoanei sale. Ar fi putut să șteargă

amprentele, să-și facă valizele și să se ducă la aeroport, în mai puțin timp decât ar trebui unui barman să curețe un pahar.

— Mulțumesc, răspunse Fletch.

— Ba chiar, își continuă Flynn demonstrația, plimbându-se prin încăpere, ar fi putut îmbrăca corpul victimei, s-o coboare pe scara de serviciu, și să scape de ea oriunde în Boston. Lucrul ăsta nu i-ar fi stânjenit câtuși de puțin planurile.

Fletch nu scoase nicio vorbă, urmărindu-l atent din priviri.

— Și în loc de toate astea, ce a făcut suspectul? A telefonat la poliție. Nu se poate spune că s-a acuzat, dar totuși a sunat la poliție. Grover, cred că pentru lucrul ăsta merită un pic de respect, pentru remarcabila sa încredere în această instituție, care este poliția.

Urechile lui Grover se înroșiseră. Fiindcă îndrăznise un singur cuvânt potrivit într-o discuție cu superiorul său, se și văzuse pus la punct.

— Cu toate acestea, adăugă Flynn pe un ton mult mai destins, probele pe care le-am adunat astăzi, atârnă mai mult balanța de partea lui Grover. Vă interesează așa ceva, domnule Fletcher?

— Bineînțeles.

— Mai întâi, ce știți despre ora plecării domnului Connors în Italia?

— Absolut nimic, răspunse Fletcher. Vila mea îi stătea la dispoziție începând de duminica trecută.

— Și acum este miercuri, continuă Flynn. Doamna Sawyer ne-a confirmat că domnul Connors se găsea aici sâmbătă și i-a cerut să vină luni, pentru a face curățenie în vederea sosirii dumneavoastră de marți. Ceea ce a și făcut. Așadar, putem presupune că domnul Connors, a plecat în Italia, între sâmbătă și luni seara?

— Sigur că da, aveți dreptate, recunosc Fletcher.

— Până acum, nu am avut posibilitatea să ne asigurăm că lucrurile s-au desfășurat întocmai așa, continuă Flynn. Din câte am aflat de la companiile aeriene, se pare că nu a existat nicio rezervare de loc pe numele de Bartholomew Connors, pentru un zbor transatlantic.

— S-ar fi putut să plece din New York, avansă Fletch o ipoteză.

— Da, numai că nu s-a întâmplat așa, preciză Flynn. Și apoi, nu cred nici că a călătorit sub un nume fals, deoarece Connors este unul dintre asociații unui cabinet de juriști foarte cunoscut în Boston. Doar dacă nu s-or fi petrecut niște lucruri extraordinare, care ne scapă deocamdată.

Fletch sugeră:

— Dacă doriți, aș putea telefona la vila mea din Italia, pentru a vedea dacă se găsește acolo.

— Mda, nu-i o idee rea, însă eu zic că este mai bine să nu trezești pisica din somn.

— Poftim?

— Mă refeream la doamna Sawyer. O văduvă cu două fete în toată firea. Una dintre ele predă la o școală din Mattapan, iar cealaltă este studentă la facultatea de medicină din Oregon. Doamna Sawyer a confirmat că are o cheie de la apartament și că nimeni în afară de ea nu o folosește. Și-a petrecut duminica împreună cu un prieten, un contabil de vreo șaizeci de ani, divorțat, care a dus-o în vizită la nepoții lui din New Bradford.

Fletch întreabă:

— Mă credeți dacă vă spun că nu am bănuț-o nicio clipă pe doamna Sawyer?

— Cu toate astea, avea o cheie, insistă Flynn. Cine știe dacă cineva nu o fi profitat de slăbiciunea ei, pentru niște motive care îi aparțin? Ea afirmă că în urmă cu șase luni, Connors a suferit, chiar mult de tot după ce s-a despărțit de soția sa. După câte spune ea, cei doi intenționează să divorțeze și nu am niciun motiv să n-o cred. Iar de când s-au despărțit, prin apartamentul lui Connors s-au

perindat tot felul de femei, iar doamna Sawyer, dădea de lucrurile lor când venea să facă curat. Cu toate astea se pare că de când Connors a rămas singur, în apartament nu a locuit nicio femeie, doar dacă nu și-o fi băgat cumva hainele în vreun șifonier, ca să nu i le vadă doamna Sawyer. Lucrul ăsta îi întărește mărturia făcută în legătură cu cârdușii de femei care au defilat prin apartament, și că, așa după cum știe ea, niciuna dintre ele nu ar fi avut vreo cheie.

Grover strănută.

— Domnule Fletcher și întrucât în acest apartament se găsesc tablouri de valoare, nu-i așa, este de presupus că Connors nu a dat așa de ușor cheile de la apartamentul său oricui.

— De valoare, așa este, îi întări Fletch spusele. De foarte mare valoare.

Încă nu reușise să se uite atent la tablouri, așa cum ar fi vrut, însă puținul pe care îl văzuse îl impresionase.

În afară de Brown-ul care se găsea în birou, mai exista un Matisse în dormitor, un Klee în salon, agățat deasupra lui Grover și un Warhol în sufragerie.

— Iar dacă tot vorbim despre apartamentul ăsta, continuă Flynn, culmea este că mai există și ușa de serviciu, de la bucătărie, pe unde se duce gunoiul. Ușa asta nu are cheie și se închide dinăuntru cu un zăvor. Doamna Sawyer se jură pe toți sfinții că niciodată nu a uitat să închidă ușa. De altfel, când am venit aseară, ușa era într-adevăr încuiată și nimeni nu ar fi putut ieși pe-acolo și pe urmă s-o închidă dinăuntru.

— Da, numai că cineva ar fi putut intra pe-acolo, să închidă apoi ușa cu zăvorul, după care să iasă prin ușa de la intrare, emise Fletch o presupunere.

— Perfect plauzibil, îi acceptă Flynn ipoteza, însă ar fi trebuit ca ușa de serviciu să fie deschisă.

— Mă rog, știu și eu, s-o fi întâmplat să rămână deschisă.

— Mda. O întâmplare. Oricum, eu Flynn, nu prea cred în întâmplări. Din acest motiv am venit la dumneavoastră.

Grover se îndreaptă de spate și-și pregătește pixul.

— Cei din Washington au avut amabilitatea să ne trimită fotografia dumată și amprentele, îl anunță Flynn, zâmbindu-i candid. Ce mai, se poate afirma să nu mai există viață particulară.

Surâsul amabil al lui Flynn spori stânjeneala lui Fletch.

— Hm, cam multe capete de acuzare sunt legate de numele dumneavoastră. Emiterea unui cec fără acoperire, ultrajul unui magistrat, o grămadă de refuzuri de a plăti pensii alimentare...

— Gata, opriți-vă, spuse Fletch.

— ... dar toate sunt clasate. Nu încerc să mă substituiesc avocatului dumneavoastră, deși mă văd obligat s-o fac. Dacă toate afacerile astea s-au clasat, v-aș recomanda să încercați să faceți într-un fel ca să nu mai fie pomenite. Vă dați seama că un funcționar public oarecare, așa cum sunt eu de exemplu, având cunoștință despre ele, își poate forma fără să vrea, anumite prejudecăți. Bazându-se pe principiul pe care îl cunoașteți foarte bine, că nu există fum fără foc.

— Vă mulțumesc de sugestia pe care mi-ați dat-o.

— Am mai aflat că ați obținut premiul „Bronz Star”. Însă nu prea înțeleg ce poate însemna adnotarea că „Nu i-a fost decernat niciodată.”

Grover îi aruncă lui Fletch o privire încărcată de tot disprețul pe care-l putea exprima un fost adjutant.

Flynn comentă:

— Domnule Irwin Maurice Fletcher, am impresia că sunteți o persoană destul de dificilă.

Fletch îi răspunde:

— Pot să pariez că îmi veți refuza mâna fiicei dumneavoastră.

— Având în vedere împrejurările de față, trebuie să mărturisesc că aş cam ezita.

— Şi pe lângă toate astea, nu vă place nici parfumul meu.

— Niciun taximetrist nu şi-a amintit să vă fi dus cu maşina de la aeroport.

— Este chiar atât de important amănuntul ăsta?

— Aş dori să ştiu dacă aţi venit singur de la aeroport, sau însoţit de o femeie tânără.

— Aha, îmi dau seama ce vreţi să spuneţi.

— Chiar şi taximetristul care a lăsat pe cineva în cursul după-amiezii de ieri în dreptul numărului 152 de pe această stradă, nu vă poate identifica. Individul nu-şi aminteşte nici măcar câte persoane erau în taxi.

— Asta-i culmea!

— Ce să-i faci, şoferii de taxi sunt foarte independenţi. Patru taxiuri au condus aseară persoane de-aici la hotelul „Budapesta”, dar niciunul dintre şoferi nu-şi aminteşte de dumneavoastră, neputând spune nici măcar dacă eraţi sau nu singur.

— Să le spuneţi că le sunt extrem de recunoscător.

— Domnule Fletcher, puţini sunt cei care se dovedesc aşa de cooperanţi ca dumneavoastră.

— Măgarii!

— Nici personalul de la restaurantul „Budapesta” nu-şi aminteşte să vă fi văzut pe-acolo. Pentru un bărbat care-şi dă cu un parfum dintre cele mai rafinate, faptul de a petrece o oră sau două într-un restaurant de lux, fără ca nimeni, nici măcar personalul să nu-l poată identifica a doua zi, este de-a dreptul jignitor.

— Puţin zis jignitor! confirmă Fletch.

— Este de presupus că ospătarii îşi amintesc întotdeauna de un bărbat care a luat masa de unul

singur, nu-i așa? Măcar de bacșișul pe care l-au primit și tot își amintesc.

Ceasul era opt fără zece minute.

— Cam atât am aflat până acum, datorită fotografiei dumneavoastră. Dar datorită amprentelor, am aflat niște lucruri interesante.

— Ard de nerăbdare să le aud!

— Ați atins două lucruri în această încăpere. Unul dintre ele este o clapă a pianului, cu arătătorul mâinii drepte. Nu știam că vă place muzica.

— Nu, nu-mi place.

— Am spus două lucruri, în afară de comutatoare? Așa am intenționat să spun. Sunt sigur că atunci când ați intrat în apartament pentru prima, oară, și ați făcut turul camerelor, ați aprins lumina apăsând mai întâi pe comutatorul din salon. V-ați apropiat apoi de pian și ați atins o clapă. Ați traversat sufrageria și ați aruncat o privire prin bucătărie, fără să stingeți lumina, ignorând efectele șocului petrolier corelate cu consumul energetic.

— Probabil că așa s-or fi petrecut lucrurile.

— Singurele lucruri pe care v-am găsit amprente au fost sticla cu whisky și carafa cu apă.

— Așa v-am spus și eu.

— Era o sticlă neînceptă. Dumneavoastră ați deschis-o.

— Exact.

— Domnule Fletcher, sticla cu whisky este arma crimei.

Ochii verzi îl fixau insistent. Fletch le simți intensitatea până în stomac. Într-o parte, vedea cu coada ochiului figura albă a lui Grover care nu-l slăbea din priviri.

— Pe sticlă nu se mai afla nicio altă amprentă, domnule Fletcher. Cineva le-o fi șters. Este destul de frecvent gestul de a șterge o sticlă de băutură înainte de a o deschide.

— Ce alte amprente ați mai găsit în camera asta? întrebă Fletch. Adică, ați mai găsit și alte amprente?

— Sigur că da, pe cele ale doamnei Sawyer, pe cele ale tinerei, sau ca să fiu mai explicit, pe ale lui Ruth Foyer și amprente ale unei alte persoane, pe care o presupunem a fi Connors.

— Ampretele lui Ruth erau numeroase?

— Nu chiar. Însă suficiente pentru a se stabili că aici a fost asasinată. Erau amprente ale unei persoane în viață.

Fletch se gândi că era mai înțelept să nu facă niciun comentariu. În orice caz, pe moment era incapabil să rostească vreun cuvânt.

— Ceea ce ni se pare curios, domnule Fletcher, adăugă Flynn, cu o amabilitate în glas care-i puneă acestuia nervii la încercare, este că, așa după cum vă puteți aminti din orele de fizică de la școală, o sticlă cu whisky poate fi arma unei crime, mai mult chiar decât satisfăcătoare, mai înainte de a fi deschisă.

— Nu înțeleg.

— Desfăcând sticla pentru a bea whisky, v-ați gândit că veți sustrage sticla bănuielilor noastre, împiedicându-ne să găsim arma crimei.

— Și am dat greș, spuse Fletch.

— Ei, tocmai aici lipsa mea de experiență s-a dovedit a fi utilă. Un polițist mai experimentat ca mine nici n-ar fi băgat în seamă sticla asta. Îmi amintesc că a trebuit să-l conving pe Grover să o ducem la laborator. Nu-i așa, Grover, că te-am convins destul de greu? Am insistat, fiindcă niciodată nu am avut parte de o pregătire profesională potrivită. Băieții de la laborator au fost foarte surprinși când au văzut că arma crimei era o sticlă deschisă și abia începută.

— De unde au știut că este vorba despre arma crimei?

— După urme minuscule de păr, piele și sânge care corespund cu ale victimei.

Flynn tăcu privind-l pe Fletch, părând că așteaptă o reacție din partea acestuia. Se lăsă o liniște apăsătoare.

Fletch nu răspunse nimic.

— Va să zică, domnule Fletch, doriți să vă luați un avocat?

— Nu.

— Vă înșelați dacă vă gândiți că ne puteți convinge de nevinovăția dumneavoastră prin acest refuz.

Grover adăugă:

— Așa ceva este o dovadă de prostie și nimic altceva.

— Grover, ce naiba, sări Flynn. Domnul Fletcher nu este nici pe departe prost. Și știe că nici noi nu suntem. Poate că dorește doar să evite formalitățile care ar implica prezența dumnealui la un avocat și ne va face imediat o mărturisire completă, care să-i elibereze conștiința de greutatea asta apăsătoare.

Fletch îl întrerupse:

— Așa este, știu că nu sunteți proști, dar nu știu de ce mă simt eu prost.

— Aveți un aer furios.

— Chiar sunt furios.

— De ce?

— Habar n-am! Bănuiesc că trebuia să fac ceva în legătură cu crima asta, din ultimele douăzeci și patru de ore!

— Și nu ați făcut nimic, așa-i?

— Așa este, nu am făcut nimic.

— Încrederea pe care ne-ați acordat-o s-a dovedit a fi elementul cel mai complex al întregii afaceri, spuse Flynn. Nu sunteți deloc naiv.

— Doar îmi știți trecutul, după câte mi-am dat seama.

— Bănuiesc că nu veți mărturisi că dumneavoastră ați fost asasinul?

— Bineînțeles că nu.

— Grover, ai auzit și tu, refuză să mărturisească. Notează. Rezistența acestei persoane la orice mărturie este ca de beton. Bine, atunci să continuăm.

Flynn se îndreptă de spate, își puse coatele pe genunchi și își încrucișă mâinile în față.

— Spuneți că până aseară, nu ați mai văzut-o niciodată pe Ruth Fryer?

— Nu, nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată, răspunse Fletch.

— Datorită numărului cheii pe care ni l-ați dat, ne-am dus la hotelul Hilton Logan, care, așa, pentru cultura dumneavoastră generală, se află chiar la aeroport. Ne-am aruncat o privire prin cameră și am stat de vorbă cu colega ei de cameră și cu șeful ei. Dacă tot spuneți că n-ați mai văzut-o până aseară, puteți măcar să ghiciți cu ce se ocupa?,

— Doar n-o să-mi spuneți că era stewardesă?

— Ba da, domnule Fletcher, exact așa cum ați spus.

— Groaznic!

— Lucra la compania Trans World Airlines. Fusesse mutată temporar la aeroportul Logan din Boston, iar, marți, adică ieri, sarcina ei era de a întâmpina călătorii zborului 529, dinspre Roma.

— Nici n-am văzut-o. Mi-aș fi amintit cu siguranță dacă aș fi văzut-o, fiindcă era foarte frumoasă.

Fletch se ridică brusc, ceea ce îl făcu pe Flynn să facă o mișcare instinctivă de recul.

Fletch se îndreptă spre pian.

Grover se ridică și el.

Fletch apăsă o clapă a pianului, după care spuse gânditor:

— Chestia asta mă privește personal.

— Poftim? întrebă Flynn.

— Crima asta mă privește personal.

— Asta găsiți de spus? Grover, stai jos! Acest domn Fletcher este foarte subtil. I-au fost

suficiente doar douăzeci și patru de ore ca să înțeleagă situația.

— Ați lucrat foarte eficient, admise Fletch.

— Hai, hai, nu încercați să ne flatați.

— Ce vreți de la mine acum?.

— Să încercați să mărturisiți, ce naiba, asta vrem!

— Mda, aș putea, domnule inspector, aș putea.

Fletch începu să se plimbe în lung și în lat prin cameră.

— Nu-mi vine să cred că istoria asta are de-a face cu mine.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu cred că asasinul a vrut deliberat să mă bage pe mine într-o belea.

— Dacă insinuați că ați fi victima unui complot, atunci să știți că ar fi greu de crezut una ca asta, domnule Fletcher, întrucât ne-ați spus că nu cunoașteți pe nimeni în Boston.

— Mă rog, poate, dar n-am spus niciodată că nu cunosc pe nimeni în lume. Există o mulțime de indivizi care mă detestă.

— Așa o fi, din ce în ce mai mulți, cu fiecare minut ce trece. Da, uitați-vă la Grover, este un exemplu în sensul ăsta.

— Toată lumea din Italia îmi știa planurile. Toată lumea de la Cagna, de la Roma, de la Livorno. Oamenii agenției Homeswap din Londra. Am început să vorbesc despre proiectele mele acum trei săptămâni. Am scris unor vechi prieteni din California, înștiințându-i că o să trec și pe la ei. Am scris și unor prieteni din Seattle.

— Foarte bine, domnule Fletcher, o să-i băgăm pe toți ăștia la închisoare, ca să vă lăsăm pe dumneavoastră liber.

— Domnule inspector, nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun că nu cred că este vorba de o răzbunare personală. A fost un fel de accident. M-am găsit din pură întâmplare în această încăpere, după ce a fost comisă o crimă.

— Ehe! Ce spuneți dumneavoastră, îmi amintește de un filosof francez, al cărui nume l-am uitat, care la treizeci de ani de la nașterea sa, s-a hotărât și el să spună că face parte din lume.

Fletch întrebă brusc:

— Domnule inspector, ce ziceți, ați fi de acord să luăm masa împreună?

— Să luăm masa împreună? răspunse uimit Flynn. Grover, individul acesta mi se pare că a înnebunit. Domnule Fletcher, noi ne pregăteam să vă cerem să ne urmați.

— Nu-i politicos deloc să-mi refuzați invitația. În fond și la urma urmelor, nici nu cunosc orașul ăsta.

— La drept vorbind, făcu Flynn, adresându-se pereților, individul acesta a refuzat până în prezent să se comporte ca cineva care se găsește implicat într-o crimă. S-a comportat ca un martor nevinovat. Și continuă să se poarte în același mod. Țăsta este lucrul cel mai greu de înțeles în toată povestea asta. Ce ne facem cu el, Grover, ia spune?!

— Să-l băgăm la zdup!

— Ce om concis, este Grover acesta.

— Să-l acuzăm de crimă!

— Știi că își poate angaja avocați renumiți, detectivi particulari, să se plângă presei, să plătească o cauțiune și să facă recursuri peste recursuri, până la Curtea Supremă.

— Frank, bagă-l la răcoare!

Flynn se ridică de pe canapea.

— Nu. Suspectul nu a părăsit orașul ieri. Și nici astăzi. Prin urmare, putem presupune că nici mâine n-o s-o facă.

— Frank, mâine o s-o întindă!

— Viața este mult mai simplă așa. La drept vorbind, nu l-am prea încolțit. Deși cred că totuși, ceva-ceva i-am cam băgat frica în oase.

— Ce alte probe mai vrei, Frank?

— Nu știu, vedem noi. Până acum avem tone de probe. Parcă aveam o pălărie când am venit. Ah, uite-o. Grover, nu este frumos să vorbești în fața cuiva de parcă ar fi mort.

În hol, Flynn își puse pălăria.

— Domnule Fletcher, știu că până o să ajung acasă, cineva o să mă facă cu ou și cu oțet. Sper ca Grover să mă convingă de vinovăția dumneavoastră. Până în prezent, dumneavoastră nu ați reușit. Bună seara.

10

Întrucât se făcuse târziu și descoperise că oricum, prezența sa prin restaurante rămânea invizibilă, Fletch se hotărî să nu mai iasă din casă pentru masa de seară. Scotoci prin dulapurile din bucătărie și dădu de o conservă cu tocătură de carne. În timp ce mânca, soneria telefonului se făcu auzită de trei ori.

Primul apel îl primi în timp ce se iniția în funcționarea deschizătorului de conserve. Centralista îi transmise o telegramă telefonică din Cagna.

„Connors simpatic – nevoie consolare – nimic nou tati – te iubesc – Andy.“

Va' să zică, Connors se simțea bine în Italia. Faptul că era simpatic și că avea nevoie de consolare, nu semnifica nimic, pentru moment. Dar se găsea fără doar și poate în Italia.

Al doilea apel surveni mai înainte ca Fletch să pună tigaia pe foc.

— Aș dori să vorbesc cu fiul răsfățat al ziaristicii, cu scriitorul fără asemănare, cu marele I.M., cu singurul, cu inegalabilul, râd și plâng când îi pronunț numele, cu Irwin Maurice Fletcher.

— Jack, fir-ai tu să fii!

Vocea fostului său șef, redactorul șef Jack Saunders, de pe vremea când lucra la Chicago, îi era mult prea familiară ca s-o poată confunda. Timp de un an de zile fusese obligat să asculte acea voce la telefon, câteodată și ore întregi.

— Unde naiba ești?

— Va' să zică, ne dăm drept Peter Fletcher, ăă? Tocmai am găsit pe birou o fișă de identitate, redactată de poliția din Boston.

— Unde, la Chicago?

— Nu bătrâne, nici pomeneală. Chiar aici, la Boston. Țin să-ți atrag atenția că vorbești cu redactorul șef al serviciului de noapte de la ziarul „Boston Star”.

— Ce, ai plecat de la „Post”?

— Dacă aș fi știut că povestea cu crima asta se referă la marele I. M. Fletcher, n-aș fi pus-o în ruptul capului în pagina a șaptea.

— A cincea, nu a șaptea.

— Aș fi pus-o pe prima pagină, însoțită de fotografii de-ale tale și ale fetei, care ar fi făcut ca cititorii să nu te mai poată uita.

— Îți mulțumesc din suflet. Iată deci că într-adevăr cunosc pe cineva în Boston.

— Poftim?

— Nu, nimic. Ia spune-mi, de ce ai plecat de la „Post”?

— Aici mi s-au oferit mai multe parale. Dar evident că nemernicii nu mi-au spus că viața aici, la Boston, este de o mie de ori mai scumpă. Și în afară de asta, de când ai plecat tu, „Post”-ul nu mai avea niciun haz. Se dusesse naibii tot farmecul.

— Mda, a fost o perioadă frumoasă.

— Nu pot să uit cât m-ai ajutat. Ia spune, ai nevoie de o slujbă?

— Pentru moment, nu. Ce fac Daphne și ăia mici?

— Cum îi știi. Daphne gătește în continuare pilaf cu pui. De ce crezi că am acceptat să lucrez noaptea?

Fletch nu înțelesese niciodată de ce Jack nu divorțase. Nici măcar nu se uita la nevastă-sa, iar copiii îi făceau numai necazuri.

— Fletch, ia spune, ăștia au de gând să te acuze?

— Tot ce se poate. Cine-i Flynn ăsta?

— Ce, Frank Flynn conduce ancheta? Ai baftă, să știi. Nu înțeleg de ce nu ești până acum la zdup.

— Da, și eu mi-am dat seama.

— I se mai spune și „Flynn refractarul”. Se hotărăște greu. Însă dacă arestează un suspect, poți

să fii sigur că nu poate fi vorba despre nicio eroare judiciară. Dacă te-a prestat, atunci te-ai ars!

— Ce știi despre el?

— Nu mare lucru. A venit la Boston acum vreun an și jumătate, ceea ce este cam neobișnuit. Știi doar cât de mult le place polițailor să nu se mute dintr-un oraș în altul. Habar n-am de unde a venit. Are gradul de inspector. Este un adevărat tată de familie. Îi place muzica. Cântă la vioară sau la o șmecherie de-asta.

— E bun tipul, nu?

— De când a venit, a rezolvat vreo zece cazuri importante. Dacă ești vinovat, să știi că o să pună laba pe tine. De fapt, ești vinovat sau nu?

— Bravo, asta da întrebare.

— Ia spune, când ne vedem să mâncăm și noi ceva ca lumea?

— Păi, spune când poți tu.

— Mâine ar fi cel mai bine. Nu pot suferi să fac vizite prizonierilor.

— Dacă lucrezi de noapte, înseamnă că mănânci de prânz târziu, nu?

— Pe la două. Îți convine?

— E perfect.

— Dacă ai vreo cravată, putem merge la Locke-Ober.

— Unde vine asta?

— N-o să-l găsești niciodată. Este într-o străduță. Dar e suficient să pomenesci numele asta oricărui șofer de taxi. Ai ținut minte?

— Da.

— Vezi că acolo sunt două saloane, unul jos și altul sus. O să te aștept în ăla de jos.

— Ne-am înțeles.

— Bine bătrâne, atunci pe mâine. Iată dacă ai vreun pont, să anunți mai întâi „Star-ul”. Avem cei mai buni fotoreporteri din oraș.

— În regulă. Salut, Jack.

Telefonul sună pentru a treia oară în timp ce-și mânca tocătura de carne.

— Fletcher, iubitule!

Era contesa de Grassi. Bomba braziliană, Sylvia. Mama vitregă a lui Andy.

— Bună seara, Sylvia.

— Fletch, nu m-ai sunat!

— Să te sun? Unde să te fi sunat?

— La Boston, dragul meu. Am sunat în seara asta și ți-am lăsat un mesaj.

— A, da. Mi-a lăsat. Ceva scris doamna Sawyer, făcu Fletch.

Se duse la birou, luă hârtia proptită de o carte, o făcu cocoloș, și o aruncă în perdele.

— Sunt la Ritz-Carlton.

— Sylvia, o să te ruinezi!

— Sunt contesa de Grassi! Doar nu vrei ca o contesă de Grassi să stea te miri unde.

— Știi cumva că ăștia de la Ritz-Carlton o să-i ceară până și contesei de Grassi să achite nota?

— Fletcher, ești tare răutăcios. Ocupă-te mai bine de problemele tale.

— Sylvia, în fond, de ce-ai venit aici?

— Angela mi-a spus că ai venit la Boston pentru niște probleme de familie. Dar parcă familia ta locuiește la Seattle, nu? Auzi, să știi că și eu am o hartă a Statelor Unite, așa că am venit și eu să-ți vizitez familia din Seattle.

— Sylvia, treburile mele de aici nu te privesc.

— Oho, ba bine că nu. Angela și cu tine îmi pregătiți o surpriză, simt eu.

— Poftim? Despre ce surpriză vorbești?

— Las' că știu eu că puneți la cale să-mi luați drepturile care mi se cuvin.

— Despre ce tot vorbești acolo?

— Totul a început cu tragedia lui Menti, după care ați început să complotați împotriva mea.

— Bine, atunci ca o văduvă îndurerată ce te afli, nu ar trebui să fii la Roma? Sau la Livorno?

— Angela și cu tine complotați să mă furați, asta e. Să-mi luați ceea ce mi se cuvine. Menti s-ar răsuca în mormânt dacă ar afla una ca asta.

— E absurd ce spui tu.

— Fletch, vino imediat la mine la hotel! Spune-mi că toate astea nu sunt decât rodul imaginației mele.

— E imposibil, Sylvia. Hotelul tău e foarte departe de unde stau eu.

— Cât de departe?

— Păi, la vreo douăzeci și cinci sau treizeci de kilometri. Doar Bostonul este un oraș cât toate zilele.

— Bine, atunci vino mâine dimineață.

— Îmi pare rău, nu am timp.

— Nu ai timp?

— Vreau să spun că am niște întâlniri aranjate.

— Atunci, să luăm masa împreună.

— Mi-am aranjat o întâlnire și la dejun.

— Fletcher, am venit să pun mâna pe tine! O să sun la poliție. Cei de-acolo or să dea ascultare unei contese de Grassi, care în plus, mai și telefonează de la hotelul Ritz-Carlton.

— Sunt convins, Sylvia, sunt convins. Auzi, Menti ți-a spus vreodată că ești o cățea?

— Iar tu, Fletcher, ești un fiu de cățea!

— Doamne, ce mod de exprimare pentru o contesă!

— Pot să fiu și mai vulgară, atât în franceză, cât și în portugheză.

— Știu, știu. Bine, atunci o să vin la hotel.

— Când?

— Mâine. Probabil că după-amiază, mai pe înserat. Pe la șase.

— Să urci în camera mea.

— Nu. Ne vedem la bar. La șase.

— Dacă nu ai venit până la șase și jumătate, să știi că sun la poliție.

— Dar nu la comisariat, fiindcă chestia asta îi cam deranjează.

— N-am înțeles.

— Las-o baltă!

După care Fletch a aruncat restul mâncării în vasul de la toaletă.

11

— Ia uitați-vă ce mi-au făcut jigodiile naibii la mașină!

Fletch, îmbrăcat în jeans și într-un pulover, îl invită pe patronul service-ului auto să-și arunce ochii asupra furgonetei sale.

Fiind convins că avea să fie urmărit, Fletch ieșise din apartament prin ușa de la bucătărie și folosise scara de serviciu. Străduța în care nimerise îi permisesse să scurteze drumul până la garajul din River Street.

Tot timpul cât fusese la volanul furgonetei, pentru a ajunge la service fusese la fel de destins ca un infractor travestit la un bal mascat al poliției.

Vopsitorul citi cuvintele „Pâine pentru popor” și dădu din cap.

— Niște puști au făcut asta.

Ocoli mașina, cu mâinile în buzunare și ajunse la portiera pe care era scris „Chinuiți-vă să înțelegeți”.

Soarele apăru dintre nori.

Și pe acoperiș mi-au scris ceva, făcu Fletch.

Vopsitorul se întoarse, se înălță pe vârfurile picioarelor și-și ridică privirea pentru a vedea deasupra furgonetei.

— Mda, e clar, trebuie revopsită.

— Ce porcărie! exclamă Fletch.

— Fir-ar ei să fie de puști, spuse vopsitorul. Cer pâine pentru popor, dar nu se gândesc la proprietarul mașinii ăsteia.

— Mda, eu sunt ăla, confirmă Fletch.

— Sunteți asigurat?

— Ba bine că nu!

— Ați vorbit cu compania care v-a făcut asigurarea?

— Ce să vorbesc. Eu am nevoie de mașină. Puțin îmi pasă dacă ăia îmi plătesc sau nu. Nu mă pot folosi de mașină în halul în care este.

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt instalator, afirmă Fletch.

— Zău? În cazul ăsta, nu prea cred că clienții dumneavoastră o să fie entuziasmați să vadă o mașină pictată așa, în fața locuinței lor. Riscați să-i pierdeți, pe cuvântul meu.

— Sigur că o să-i pierd. Hai, vopsește-mi-o. O să plătesc pe loc, după care o să-mi iau eu banii înapoi de la compania de asigurare..

— Vreți aceeași nuanță de albastru?

— Păi, cred că tot s-ar mai vedea scrisul, nu?

— Normal. Prin albastru, s-ar vedea la fix literele negre.

— Atunci, vopsește-mi-o în negru.

— Ce măgari! Nici măcar în roșu n-ar merge! Și nici în verde închis. Ar merita niște șuturi în fund, nu alta.

— Bine, deci, în negru.

— O vreți în negru?

— Bineînțeles că nu. Dacă aș fi vrut o furgonetă neagră, mi-aș fi cumpărat una neagră.

— O să semene cu un dric.

— Cu un dric? Fir-ar să fie!

— Aveți certificatul de înmatriculare?

— Pentru ce?

— Trebuie să dați o declarație la Prefectură. Ca să-i informați despre noua culoare a mașinii.

— Să se ducă la dracu'!

— Poftim?

— Uite ce se întâmplă.

Fletch începu să se enerveze.

— ... Niște derbedei și-au bătut joc de mașina mea. Dacă poliția și-ar face bine treaba, în loc să ne ceară toată ziua să completăm tot felul de formulare, atunci, mașina mea ar fi arătat ca oricare altă mașină.

— Aveți dreptate.

— Așa că să se ducă naibii. O să-i anunț când o să am timp.

— Deci, o vreți neagră, da?

— Nu. Dar n-am ce face.

— Și când să fie gata?

— Chiar acum. Deja sunt în întârziere cu treburile mele.

— Nu pot să v-o fac astăzi. Zău că nu se poate. Ce ziceți de mâine dimineață?

— E bine și așa. Dacă nu se poate altfel, atunci rămâne pentru mâine dimineață.

— Dar să vă duceți la Prefectură.

— O să mă duc, naiba să-i ia, dar când o să am timp.

— În regulă, atunci, ne-am înțeles. Eu vă vopsesc mașina, iar dumneavoastră vă duceți la Prefectură.

— Ai naibii de derbedei!

— Dacă o să vă apuce cumva nervii la Prefectură, să nu le spuneți cine v-a vopsit mașina.

— Să-i ia dracu'! făcu Fletch.

12

Fletch auzi cum liftul vechi se puse în mișcare. Scârțâind din toate încheieturile, ajunse până la etajul șase, în dreptul său. Ușa apartamentului vecin, 6B se deschise. Mai întâi apăru un caniche pitic după care lesa în care era ținut și în cele din urmă o femeie. Era mai mult decât evident faptul că fiind deja ora unu și jumătate la prânz, femeia băuse ceva. În timp ce Fletch ținea ușa liftului deschisă, femeia scotocea prin poșetă să se convingă că are cheia la ea. Câinele îl privea pe Fletch cu curiozitate. După ce o găsi, femeia trânti ușa apartamentului.

— Fiți atentă la treaptă, îi atrase atenția Fletch.

Femeia se clătină și intră în lift.

Fletch apăsă pe butonul care indica parterul.

Liftul începu să scârțâie și să coboare încet.

— Dumneata ești cel care a închiriat apartamentul lui Bart?

— Da, doamnă, răspunse Fletch. Mă numesc Fletcher.

În timp ce se apleca să mângâie câinele, se întreabă cum de individă putea ignora faptul că în apartamentul vecin cu al ei fusese comisă o crimă.

— Când a plecat domnul Bart? se interesă ea.

— Sâmbătă, răspunse Fletch. Ba nu, duminică. S-a dus în Italia, la vila mea.

— Aha! exclamă ea.

Fletch încercă să estimeze care avea să fie durata plimbării câinelui, dată fiind starea stăpânei.

— Nu se poate! exclamă din nou individă.

— Ce-ați spus?

— Nu se poate ca Bart să fi plecat duminică, fiindcă l-am văzut marți.

— Zău?

— Sigur că da. Marți seara, într-un bar din capătul străzii. În „Bullfinch”

— Pe la ce oră?

Femeia dădu din umeri. Conversația o obosise deja.

— După-amiaza, pe la șase.

— Sunteți sigură că era marți?

— Era îmbrăcat într-o vestă sport din tweed. Mi-am dat seama că nu venise de la birou. Chestia asta mi s-a părut ceva curios. Era cu o fată frumoasă.

— Cum era fata?

— Cum să fie? Frumoasă. Tinerică.

Liftul se opri cu un scârțâit.

Fletch deschise ușa.

— Sunteți sigură? o întrebă el.

Trecându-i prin față, femeia îi răspunse:

— Doar îl iubesc pe Bart, ce naiba!

Gânditor, Fletch o urmări cum traversa holul cu un pas nesigur. O ajunse la ușa de la intrarea blocului și punând mâna pe clanță, o deschise.

— Ați vorbit cu el marți seara?

— Să vorbesc? Nici vorbă! Îl urăsc!

Fletch ieși în urma ei.

— Aveți un câțel foarte simpatic.

— Oh, Mignon! Așa este, e singura mea iubire. Nu-i așa, Mignon?

Ajunsa pe trotuar, îi întinse lui Fletch o mână înmănușată.

— Mă numesc Joan Winslow. Vino într-una din zilele astea să-mi faci o vizită. După-amiaza, la o cafea și un păhărel.

— Vă mulțumesc pentru invitație, răspunse Fletch. Voi veni neapărat.

13

— Poftim, aroganța presei în persoană! făcu Fletch, ridicându-se pentru a-i strânge mâna.

Era două și un sfert. Știind dinainte că Jack Saunders va întârzia, Fletch își comandase un Martini. Prin fereastră, îl urmărea cu privirea pe polițistul în civil care se plimba prin fața restaurantului.

Pe cer, norii se fugăreau, lăsând soarele să apară la intervale regulate, ca pentru a-l fotografia pe sărmanul polițai. Acesta îl putea vedea prin ferestrele fumurii ale restaurantului Locke-Ober pe bărbatul pe care trebuia să-l fileze, cum stătea la o masă și bea probabil un Martini, privindu-l fără să se ferească. Lui Fletch îi trecuse la un moment dat prin minte să-l invite să intre și să-i ofere și lui un Martini.

— Bătrâne, îmi pare rău că am întârziat, spuse Jack Saunders. Nevastă-mea și-a prins sprâncenele în ușa frigiderului.

În timp ce se așeza, Fletch îi răspunse:

— Ziariștii întârzie, fiindcă știu că nu se întâmplă nimic interesant înainte de sosirea lor. Ia spune, bei la fel ca altădată numai gin?

Jack comandă un Martini.

Nu se schimbase prea mult, ochelarii îi erau nițel mai groși, părul blond ceva mai rar, iar burta i se revărsase nițel peste cureaua pantalonilor.

— În amintirea timpurilor de altădată, închină Jack, ridicându-și paharul.

— În cinstea sfârșitului lumii! spuse Fletch. O să iasă un articol pe cinste cu ocazia asta.

Începură să vorbească despre noua slujbă a lui Jack, despre noua sa locuință, și despre amintirile comune de când lucrau la „Chicago Post”. Mai comandară încă un rând.

— Doamne Sfinte, făcu Jack. Mai ții minte chestia aia, cu brigada de impozite din Chicago? Să mori de râs, nu alta! Tipul ăla căzuse în cursă. Procesul începuse, dar ăia nu aveau nicio probă împotriva lui, fiindcă nevastă-sa avea toate probele, dar nu putea să depună mărturie împotriva lui, fiindcă erau căsătoriți, dar totuși indivizii se despărțiseră.

— Da, și ziarul nostru prezenta lucrurile cu reținere, își aduse aminte Fletch. Dădea dovadă de aceeași frustrare, ca și tribunalul, cum ar spune prietenul nostru Flynn.

— Deontologia, Fletch! Deontologia! Într-o zi o să fii nevoit s-o înțelegi!

— Eh, o treabă prost pregătită, se scuză Fletch. N-am avut niciun merit.

— Da' cum naiba ai făcut totuși?

— Nu pot să-ți spun.

— Hai, ce naiba, doar nu-ți mai sunt șef!

— S-ar putea să-mi fii din nou.

— Zău c-aș vrea. Hai, spune-mi, doar nu suntem în Illinois, iar tipul e la răcoare acum.

— De ce vrei să-ți dau idei? N-ai făcut nimic în toată povestea asta ca de altfel toți cretinii ăia de redactori șefi.

— Așa este, numai că după ce ți-ai terminat articolul, eu am aprobat să intre în ziar.

— Mare scofală! Și acum ce vrei, să-ți exprim recunoștința mea? Te-ai ales cu un premiu și ți s-a luat un interviu cât o zi de post.

— Și? Nu ți-am dat premiul ție? Iar interviul a durat zece sau cincisprezece minute!

— Eu îmi amintesc că până la urmă, ți-ai luat premiul înapoi.

— Da, fiindcă ți-a fost rușine de ceea ce ai făcut. Ți-a fost rușine că ai fost în stare să-l accepți.

— Am citit articolul cu pricina.

— Ți-a fost rușine și de ce anume ai făcut, asta e. Și acum îți e rușine, fiindcă refuzi să-mi explici

cum te-ai descurcat.

— Bine, bine, îmi este puțin rușine, ești mulțumit?

— Spune, cum ai făcut?

— Am pus zahăr în rezervorul mașinii femeii și am urmărit-o. Când i s-a oprit motorul, m-am oprit și eu și m-am oferit s-o ajut. Am ridicat capota, m-am prefăcut că șurubăresc și chiar i-am spus să mai dea la cheie.

— Al naibii ce ești!

— Pe urmă am condus-o acasă cu mașina mea. Era cam opt seara. M-a invitat la ea și m-a tratat cu un păhărel.

— Aha, și ai sedus-o!

— Hm, nu e un termen prea potrivit. Să spunem mai degrabă că s-a declanșat între noi o simpatie reciprocă.

— Cum era tipa la pat?

— Nițel cam rece.

— Ești în stare să faci orice pentru o bucată de hârtie.

— Nu pot spune că tipa nu avea și câteva puncte de atracție. Destul de aproape de bărbie. Probabil caracterul ei frigid m-a împins să fac ceea ce am făcut.

— Fir-ai tu să fii, culmea e că până la urmă, ai și fost plătit pentru chestia asta.

Ochii lui Jack se umplură de lacrimi din cauza râsului.

— Mamă, doamne, ai fost plătit ca un barosan, zău așa.

— Ascultă, individa îl șantaja pe bărbat-său, care la rândul lui își băgase mâinile până la coate în banii guvernului federal. Iar tribunalul nu-i putea face nimic, pentru că din punct de vedere legal, era încă soția lui. Spune-mi și mie, ce merita individa?

— Bine, de acord cu tine, dar tot nu mi-ai spus ce-ai făcut.

— Păi, am petrecut o vacanță împreună. În Nevada. A divorțat fără ca măcar să-și dea seama.

— Auzi, îmi amintesc de notele tale de plată. Aia de la contabilitatea ziarului aveau de gând să-mi rupă gâtul. Stai puțin, ce, vrei să spui că „Chicago Post” i-a plătit divorțul?

— Vezi că te-ai prins? Dar lucrul ăsta i-a permis să depună mărturie.

— Ești dracul gol! Și nimănui nu i-a trecut prin cap.

— Dom’le, eu am adus toate justificările necesare, onorariul avocatului și notele de plată din timpul călătoriei.

— Doamne Sfinte. Iar noi ne dădeam de ceasul morții că a pus poliția laba pe tine pentru vreo istorie cu droguri. Sau pentru că oi fi făcut exhibiționism într-un bar.

— Nu mă întrerupe. I-am spus acelei femei de treabă că trebuie să ne întoarcem la Chicago pentru a ne căsători. Fiindcă îmi uitasem la Chicago certificatul de naștere, sau un pretext de genul ăsta.

— Chiar i-ai spus că vrei să te căsătorești cu ea?

— Bineînțeles. Ce, altminteri ar mai fi divorțat? Vreau să spun, în împrejurările alea?

— Ești un nemernic!

— Tot așa spunea și tatăl meu. Ei bine, din moment ce cucoana a înțeles că era divorțată bine mersi, și că ne pregăteam să aterizăm pe aeroportul O’Hare din Chicago, a intrat brusc în panică. Își imagina că o grămadă de polițai în uniformă albastră, de la fisc, o așteaptă ca s-o înhațe. Am reușit s-o conving că cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face, era să-mi încredințeze mie probele, și s-o întindă imediat.

— Și asta a făcut?

— Exact cum ți-am spus. Mi-a dat toate dovezile, ba în plus, și o declarație semnată, pe care, dacă-ți mai amintești, am și publicat-o.

— Așa-i, am publicat tot!

— I-am spus că o să vin după ea la Acapulco, imediat ce-mi găsesc certificatul de naștere.

— Și ce s-a mai întâmplat cu tipa?

— N-am mai auzit niciodată vorbindu-se despre ea. După părerea mea, încă mă mai așteaptă la Acapulco.

— Doamne, ce creatură infernală poți să fii! Un ticălos și jumătate! Fletcher, ești un gunoi al societății! Dar ești haios, zău!

— Mda, a fost o afacere ca lumea, admise Fletcher. Ia spune, ce mâncăm?

În timp ce își mâncau chateaubriand-ul, Jack întrebă:

— Ai citit „Star-ul” din dimineața asta?

— Nu, îmi pare rău.

— Te-am acoperit cât am putut. Am publicat chiar și fotografia fetei.

— Bravo, mulțumesc.

— N-am avut ce face, să știi. Tipii au probe concludente împotriva ta. Pe arma crimei se găsesc amprente tale.

— Poliția ți-a spus asta, nu?

— Mda.

— Încearcă să asmuță publicul împotriva mea. Ticăloșii.

— Săracul de tine! Ca și cum tu nu ai folosit niciodată tehnica asta! Care o să-ți fie următoarea mișcare?

— Mărturisirile mele. Dar să nu-ți ții respirația.

— Eu cred că Flynn nu te-a arestat, fiindcă are el un motiv.

— Dacă te uiți pe fereastra din dreapta ta, o să observi escorta mea.

— Aha. Știi, întotdeauna mi-am spus că chiar și paranoicii au dușmani.

— De fapt, cred că am rezolvat afacerea asta. Este un complot personal, o coincidență.

— Bine, și atunci, cine este asasinul?

— Am eu doi suspecți. Dar prefer ca deocamdată să nu-ți spun despre cine este vorba.

— Întotdeauna ai așteptat până în ultima clipă să-ți arăți cărțile din mână. Chiar și atunci când erau câștigătoare de la bun început.

— Sorții jocului, Jack! Sorții jocului! Fiecare partidă este guvernată de sorții jocului. Auzi, ce crezi, mi-aș putea arunca ochii prin arhivele tale? Aș vrea să cunosc trecutul unor tipi.

— Nicio problemă. Despre cine e vorba?

— Pentru început, Bart Connors. Tipul în al cărui apartament stau.

— Nu prea știu multe despre el. Știu doar că e avocat, membru al unui cabinet de avocați din State Street. Parcă e consilier fiscal, sau ceva de genul ăsta.

— Pot să trec într-o după-amiază pe la tine, când ești la ziar?

— Bine, dar să știi că luna și marțea nu sunt la redacție.

— Dumnezeu știe unde o să fiu luna viitoare.

— Auzi, cunosc pușcăria din Norfolk ca pe buzunarul meu, spuse Jack. Nu e rea deloc pentru o pușcărie. Are o cantină bunicică. Nițel cam aglomerată, bineînțeles.

— Probabil că ăsta este motivul pentru care Flynn nu a vrut să mă aresteze.

— Eu zic că nu ar fi o idee strălucită să vii la mine la redacție, sub numele de Fletcher. Patronul nu ar vedea cu ochi buni faptul că suspectul numărul unu într-o crimă își bagă nasul prin arhiva ziarului.

— În regulă. Ce nume vrei să-mi dau?

— Ce spui de Smith?

— Nemaipomenit!

— Sau Jones? Ba nu, Brown, ăsta este!

— Parcă sună mai bine.

— Ce să-i faci Fletch, eu nu am imaginația ta!

— Dar ce-ai spune de Jasper de Pew Mandeville Quztre?

— ăsta da nume! E foarte convingător!

— Nu, m-am hotărât, o să mă prezint sub numele de Locke.

— Locke și mai cum? John?

— Nu, Ralph.

— Da, Ralph. Ce, o mulțime de oameni au prenumele ăsta, nu?

În timp ce-și beau cafeaua, Jack spuse:

— Nu știu de ce, dar am ezitat să te întreb cu ce te ocupi acum. Poate de teamă că n-o să-mi răspunzi.

— Am reînceput să scriu despre artă.

— Aha, parcă făceai așa ceva și la Seattle. Mda, dar nu este așa de excitant ca jurnalistica.

— Depinde.

— Și cum te descurci? Vreau să zic, că, îți câștigi pâinea din asta?

— Am primit o moștenire de la un unchi de-al meu.

— Ei. Așa da. Va' să zică, I. M. Fletcher a escrocat în sfârșit pe cineva. Știam eu că o să ajungi aici.

— Ia spune-mi, ești la curent cu afacerea Grassi?

— Grassi?

— Da, un italian. Conte Clementi de Grassi.

— Ah, da, știu. O chestie ciudată. N-am prea urmărit-o. Stai așa, despre ce era vorba? Parcă tipul a fost răpit, și fiindcă familia nu a plătit răscumpărarea, a fost asasinat, nu?

— Exact. Cu fata lui, Angela, o să mă însor eu.

— I-auzi! De ce n-au plătit răscumpărarea?

— Fiindcă nu aveau banii. Nici pe departe, suma cerută.

— Nasol. O adevărată tragedie.

— A rămas o văduvă tinerică, de vreo patruzeci de ani, actuala contesă de Grassi, și Angela, de douăzeci de ani. Niciuna dintre ele nu are vreun ban lichid. Răscumpărarea cerută era de patru milioane de dolari.

— S-au înșelat în privința contelui. S-or fi luat după faptul că era conte, și că au un palat gata să se dărâme în Livorno și un apartament mititel pe o străduță din Roma.

— Ce porcărie! Poate că ar fi trebuit să mai pomenim în ziar despre asta..

— Nu cred, spuse Fletch. S-a întâmplat în străinătate și pe cei din Boston nu-i interesează. Este inutil să faci publicitate criminalilor.

Jack Saunders achită chelnerului nota.

— E reconfortant să mănânci pe cheltuiala ziarului, comentă Fletch. Cred că așa, din milă, ar trebui să fac un serviciu polițaiului ăla care mă urmărește și să-i permit să se mai odihnească și el. O să iau un taxi.

— Felicitări! spuse Jack. Mă refer la căsătoria ta.

— Mulțumesc! De data asta, am tras lozul câștigător.

14

În Italia, la Cagna, era ora nouă și jumătate.

După ce-și scoase haina și cravata, Fletch începu să se plimbe prin apartament, uitându-se distrat la tablouri.

Aflase din gura unui martor nu prea demn de încredere, anume Joan Winslow, din apartamentul vecin, 6B, că Bart Connors se afla în Boston în seara crimei. Adică marți seara. Ba nu, știa chiar mai mult decât atât. Flynn afirmase că din cele ce aflase el de la companiile aeriene, Connors nu părăsise Statele Unite între sâmbătă seara, când îl văzuse doamna Sawyer, și marți seară. Și cu toate astea, ieri, miercuri, Andy îi văzuse la Cagna.

Dacă i-ar spune lui Flynn ce aflase de la locatara apartamentului 6B?

Fletch mai avusese ocazia să colaboreze cu poliția. Cu ei, împotriva lor, în ciuda lor. Poate că Flynn era el un polițai bun, dar Fletch se lupta pentru libertatea lui Fletch. Până în prezent, dăduse dovadă de prea multă ușurință în încrederea acordată.

Trebuia să se țină după urma vânatului, indiferent care ar fi fost acela.

Se mai uită încă o dată la ceas și se hotărî să telefoneze la vila sa din Cagna.

— Alo?

— Andy, tu ești?

— Eu sunt, Fletch.

— Ce faci la Cagna?

— Păi, nu mi-ai spus tu să vin aici?

— Da, dar asta s-a întâmplat ieri.

— Fletch, de ce m-ai sunat?

— Ai dormit azi-noapte acolo?

— Da. Mi s-a stricat mașina.

— Porsche-ul?

— Da. Bart mi-a spus că e din cauza diafragmei... sau așa ceva.

— Auzi. „Bart mi-a spus”! Ești de două nopți acolo, Andy!

— Așa este. Mașina o să fie gata mâine.

— Andy!

— Stai puțin, să dau mai încet casetofonul. Nu te aud prea bine. Peste câteva clipe, i se auzi din nou vocea:

— Alo? Fletch, iubitul?

— Andy, ce Dumnezeu ți-a venit să petreci două nopți împreună cu Bart Connors?

— Fletcher, asta nu-i treaba ta. Simplul fapt că mă mărit cu tine, nu are nicio legătură cu locul unde-mi petrec eu nopțile.

— Auzi, ia spune-mi? Bart Connors este acolo, acum?

Andy ezită, după care răspunde:

— Bineînțeles.

— Atunci, pleacă imediat! Fără să te vadă. Du-te la cel mai apropiat hotel, Cât mai repede!

— Dar de ce, iubitul?

— Fiindcă ăla care îți este acum gazdă are niște accese de furie imprevizibile.

— Accese de furie? Cred că glumești! Este o dulceață, nu alta!

— O să faci ce ți-am spus?

— Nu prea cred. Tocmai ne pregăteam să luăm masa.

— Andy, cred că ar fi mai bine să vii aici la Boston.

— Trebuie să mă întorc la Roma. Să văd ce mai face contesa aia.

— Contesa aia este aici.

— Unde?

— La Boston, unde naiba! Sylvia este aici.

— Târfa!

— Poți să iei avionul de la Genova.

— Nu, Fletch. Vrei să mă păcălești, fiindcă ești gelos. Ce, eu sunt geloasă pe oamenii cu care te

întâlnești?

— Andy, nu mă ascuți!

— Nu, și nici n-am de gând. Oricum, nu înțeleg de ce ai sunat aici. Eu trebuia să fiu la Roma.

— Am sunat să vorbesc cu Bart Connors.

— Bine, atunci vorbește cu el.

— Andy, după ce o să termin de vorbit cu el, mai vreau să-ți spun ceva.

— Bine, mă duc să-l chem.

După o pauză interminabilă, se auzi o voce bărbătească:

— Alo, domnul Fletcher?

— Domnul Connors? E totul în regulă acolo?

— Prietena dumneavoastră a sosit ieri. Și-a pierdut un cerce. Am răscolit toată casa până să-l găsim.

— Ce-a pățit mașina?

— Care mașină?

— Porsche-ul.

— Hm, Roma e cam departe, nu sunteți de aceeași părere?

— Când ați sosit la Cagna?

— Ieri.

— Adică, miercuri?

— Da, chiar așa.

— Parcă trebuia să plecați duminică din America.

— A trebuit să-mi schimb planurile. Persoana care trebuia să mă însoțească n-a mai putut veni.

— Ați așteptat-o?

— Puterea mea de convingere nu a fost suficientă. Din fericire, nu am fost nevoit să pledez prea mult.

— Ați trecut prin New-York?

— Nu, prin Montreal.

— De ce prin Montreal? E mai bine?

— Aveam programat un dineu de afaceri. Domnule Fletcher, sunteți foarte amabil că m-ați sunat, dar conversația asta este cam costisitoare. Sper că n-ați sunat cu taxa inversă.

— Ruth v-a spus că n-o să vină cu dumneavoastră?

— Poftim?

— Ruth! V-a spus că n-o vină cu dumneavoastră?

— Cine-i Ruth asta?

— Fata care trebuia să vină cu dumneavoastră la Cagna.

— Domnule Fletcher, zău că nu înțeleg.

— Domnule Connors, cred că ar fi mai bine să vă întoarceți la Boston.

— De ce, mă rog?

— Fiindcă în apartamentul dumneavoastră, a fost asasinată o femeie. Marți seară. Eu i-am găsit corpul.

— Ce tot spuneți acolo?

— Femeia se numea Ruth Fryer.

— Nu cunosc nicio Ruth Prior.

— Fryer, nu Prior. Cineva i-a zdrobit craniul cu o sticlă de whisky.

— S-ar putea să mă fi prostit între timp, dar nu înțeleg nimic.

— S-o iau mai încet. O femeie tânără, pe numele ei Ruth Fryer, a fost asasinată în apartamentul dumneavoastră, marți seara.

— Dumneata ești asasinul?

— Domnule Connors, se pare că sunteți implicat ca suspect într-o crimă.

— Doamne Sfinte, dar n-am nicio legătură cu toată povestea asta. Doar mă aflu în Italia.

— Așa o fi, dar când a fost comisă crima, erați la Boston.

— Nu sunt implicat și nici nu am intenția să fiu. Nimeni nu putea să intre în apartamentul meu. Erați singurul care avea cheia.

— Eu. Și doamna Sawyer.

— Așa este, și doamna Sawyer. Iar cheia mea o am la mine. Glumiți. Sau ce naiba?

— Domnule Connors, ați fost văzut marți seara la Boston.

— Mi-am petrecut noaptea de luni în Parker House. Plecasem deja din apartamentul meu și nu voiam să mai deranjez casa înainte de sosirea dumneavoastră. Ascultă, domnule Fletcher, nu înțeleg niciun cuvânt din toată istoria asta. Apartamentul a pățit ceva?

— Nu.

— Nu am niciun amestec, vă spun încă o dată. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Ruth Fryer. Și la urma urmelor, cu ce drept îmi pui dumneata toate întrebările astea?

— În calitate de alt suspect, în aceeași poveste de crimă.

— Atunci, bătrâne, caută-ți alt țap ispășitor. Îmi pare rău că s-a întâmplat o crimă în casa mea, dar nu am nici în clin, nici în mână în toată trășenia asta.

— Mda, ești un îngeraș nevinovat.

— Poftim?

— Mai dă-mi-o te rog pe Andy.

— Dacă m-aș întoarce, atunci aș fi implicat imediat. Toate ziarele ar scrie numai despre mine. Fletcher, sunt avocat în Boston. Nu-mi pot permite una ca asta. Pentru numele lui Dumnezeu, ai omorât pe cineva în apartamentul meu?

— Nu.

— Până acum, pe cine a interogat poliția?

— Pe mine.

— Și pe mai cine?

— Tot pe mine.

— Fletcher, de ce nu te muți în altă parte?

— N-am nici cea mai mică intenție.

— O să dau un telefon la biroul meu. Cineva o să se ocupe să-mi apere interesele.

— Credeam că nu ai interese.

— Nu am. Doamne Sfinte! Mi-ai stricat toată seara. Mai ai prin casă vreo sticlă de gin?

— Da, în bucătărie, jos, în bufet. E gin elvețian.

— Ce poveste groaznică! N-am niciun chef să fiu amestecat în ea.

— Bine, dă-mi-o pe Andy.

Connors pufăi în receptor, după care legătura se întrerupse.

Închisese.

Fletcher nu aflase mare lucru, dar cel puțin le stricase seara.

— Bună seara, aici Pan American. Sunt domnișoara Fletcher.

— Poftim?

— Aici este compania Pan American. Sunt domnișoara Fletcher.

— Ați spus că vă numiți Fletcher?

— Întocmai, domnule.

— Mă numesc Ralph Locke.

— Vă ascult, domnule Locke.

— Domnișoară Fletcher, aș vrea să merg la Genova, în Italia, prin Montreal, marți seara. Aș prefera, cât mai târziu. Se poate?

— Dacă vreți să așteptați câteva clipe, domnule, mă voi interesa imediat.

În mai puțin de câteva secunde, i se auzi din nou vocea.

— Zborul 805 al companiei T.W.A. decolează din Montreal la unsprezece noaptea, în ziua de marți. Pentru Genova, aveți o corespondență la Paris.

— Domnișoară, care este prenumele dumneavoastră?

— Linda, domnule.

— Linda Fletcher? Ați fost căsătorită vreodată cu un anume Irwin Maurice Fletcher?

— Nu, domnule.

— Așa credeam și eu. Cât durează zborul de la Boston până la Montreal?

— În jur de patruzeci de minute, domnule. Puteți folosi și un zbor al companiei Eastern, care decolează la ora opt seara, ceea ce v-ar oferi un răgaz suficient.

— Dar mai târziu nu există alt zbor?

— Ba da, al companiei Delta, la ora nouă și jumătate. Și cu acesta aveți tot timpul.

Convorbirea părea că se desfășoară cu o navă cosmică, fiecare răspuns primit de Fletch fiind precedat de o scurtă pauză, necesară probabil operatoarei de a manipula claviatura calculatorului.

— Domnule Locke, doriți să vă fac o rezervare?

— Nu, mulțumesc. O să sun mai târziu. De unde sunteți, domnișoară Fletcher?

— Din Columbus, Ohio, domnule.

— Frumos stat, Ohio, spuse Fletch. N-am fost niciodată pe-acolo.

Fletch făcu un duș, se bărbieri și-și puse o cămașă curată. Era aproape ora șase.

Peste o jumătate de oră, dacă nu se găsea la barul hotelului Ritz, contesa avea să sune la poliție.

Însă poliția fu cea care îl sună.

Cu papionul încă nelegat, se repezi să răspundă din dormitor.

— Ce mai faceți, domnule Fletch?

— Ah, domnul inspector Flynn! Tocmai aveam de gând să vă vorbesc.

— Nu cumva, cu totul din întâmplare, vreți să faceți niște mărturisiri?

— Nu. Nu chiar la asta mă gândeam să discut cu dumneavoastră.

— Îmi pare rău. Probabil v-ați gândit că v-am cam neglijat, dar să știți că am fost cam ocupat. În dimineața asta a fost omorâtă în baia ei o consilieră municipală și fiind o afacere delicată, din punct de vedere politic, mi s-a încredințat mie cazul. Niciodată nu am fost adeptul băilor matinale, dar în lumea politicienilor, Dumnezeu știe câte băi ar trebui făcute pe zi.

— Și cum a fost omorâtă?

— Cu alte cuvinte, vă interesează care a fost arma crimei, nu? O daltă de spart gheața, domnule

Fletcher.

— Un derbedeu.

— Exact așa, Prima, lovitură a nimerit-o în gât, ceea ce mi se pare în mod surprinzător, a fi rațional. Bănuiesc că acest detaliu va conferi crimei adevărata sa dimensiune politică. Ce credeți?

— Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul dumneavoastră, inspectore.

— Mda, n-a prea fost un spectacol agreabil. Femeia era destul de grasă.

— Domnule inspector, am descoperit niște amănunte care v-ar putea interesa.

— Nu mai cred nimic.

— Vecina mea, locatara apartamentului 6B, o anumită Joan Winslow, spune că l-a văzut pe Bart Connors la Boston, marți seara, pe la ora șase. Cică s-ar fi aflat într-un bar, nu departe de-aici, la „Bullfinch Pub”, în compania unei tinere fermecătoare.

— Ei bine, chestia asta mi se pare interesantă. O s-o întrebăm și noi câte ceva, pe doamna Winslow.

— Nu sunt chiar atât de sigur că este un martor de toată încrederea. Dar l-am sunat pe Bart Connors în Italia.

— Zău? Și acum, ce intenționează, să rămână mai departe în Italia?

— Bineînțeles. Nu are de gând să se întoarcă.

— Asta-i culmea! Nu-mi pasă mie că individul n-are de gând să se întoarcă în America, doar avem cu italienii o înțelegere privind extrădarea. Dar ce-i de făcut dacă îi vine ideea să se ducă într-o țară unde nu ni-l poate da pe tavă?

— Mi-a spus că a sosit la Genova, trecând prin Montreal și asta, marți noaptea.

— Mda, știm lucrul ăsta. Zborul Delta 770 până la Montreal decolează la nouă și jumătate, și pe urmă zborul T.W.A. 805 către Paris, la unsprezece.

— Înseamnă că a putut avea timp berechet să comită o crimă aici, la Boston.

— Mda, e adevărat.

— Însă cel mai important lucru este că a afirmat că motivul pentru care și-a amânat plecarea cu două sau trei zile, a fost că a încercat să convingă o femeie să-l însoțească în Italia.

— Da, dar Ruth Fryer nu a venit la Boston înainte de luni seară.

— Poate că o aștepta.

— Poate.

— Mănâncă amândoi undeva, o invită pe urmă în apartamentul lui ca să-i spună clar cum stau lucrurile, se enervează și-i trage una în tâmplă.

— Tot ce se poate.

— Cred că o fi avut recent dezamăgiri sentimentale.

— Asta-i mai greu de verificat. De fiecare dată când am încercat să ghicesc ce se întâmpla cu o pereche, n-am nimerit-o. Chiar atunci când a fost vorba de un divorț.

— În orice caz...

— Cel puțin teoriile astea noi în apărarea dumneavoastră, sunt mai cu miez. Sau mă rog, mai convingătoare. Îmi pare bine să constat de exemplu că ați început să acceptați ideea că o altă persoană a lovit-o pe Ruth Fryer în cap cu o sticlă și că nu ea a fost cea care a făcut lucrul ăsta, după care, înainte să moară, să se fi dus să pună sticla pe o tavă, în celălalt capăt al încăperii.

— O să vorbiți cu Joan Winslow?

— Normal. Am primit raportul de la autopsie, în legătură cu decesul lui Fryer. A murit marți seară, între ora opt și nouă.

— Aeroportul se află la zece minute distanță de aici. Avionul lui Connors decola la nouă și jumătate.

— Așa este, aeroportul o fi el la zece minute, doar dacă poliția are grijă de circulație. Ruth Fryer băuse cam trei pahare cu alcool în cele trei sau patru ore care i-au precedat moartea.

— Unde, la Bullfinch?

— Imposibil de spus. Și în ciuda faptului că era aproape goală, nu avusese niciun contact sexual în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Păi mi se pare normal. Doar se luptase cu el.

— Domnule Fletcher, credeți că în zilele noastre, un bărbat de vârsta și experiența lui Connors, ar fi asasinat o femeie, numai pentru faptul că aceasta refuzase să se culce cu el?

— Sunt absolut convins de așa ceva. Mai ales, dacă a și băut.

— Sunt înclinat să cred că poate, după ce a băut, trebuia să existe o conjunctură psihologică foarte serioasă pentru a omorî o femeie doar pentru simplul motiv că spusese nu.

— Dar de unde știți că nu așa s-a și întâmplat?

— Domnule Fletcher, sunt de acord că anumite amănunte sunt defavorabile proprietarului apartamentului în care locuiți. Și ținând seama de toate împrejurările, nu voi califica drept nedemnă încercarea de a arunca pe umerii lui întreaga vinovăție.

— Inspectore Flynn. Eu sunt cel avantajat, nu uitați. Prin faptul că știu că nu eu sunt asasinul. Și o să încerc să descopăr cine este.

— Mă rog, dar totuși, dovezile împotriva dumneavoastră sunt prea convingătoare. Ruth Fryer era stewardesă, însărcinată să întâmpine pasagerii de la clasa întâi, a zborului 529 de marți al companiei T.W.A., dinspre Roma. Era stewardesa care v-a întâmpinat. După câteva ore, este găsită asasinată, în apartamentul dumneavoastră. Pe arma crimei, nu sunt alte amprente decât ale domnului Fletcher.

— Bine, inspectore, bine! Ce-aș mai putea spune?

— Domnule Fletcher, să mărturisiți și să mă lăsați să mă ocup în liniște de crima căreia i-a căzut victimă consiliera municipală.

— Ascul...

— Deci, mărturisiți?

- Bineînțeles că nu.
- Sunteți în continuare convins că această crimă nu este decât o coincidență impersonală? E un mod de apărare care cam șchiopătează.
- Așa o fi.
- Grover are o idee fixă și anume să vă arestăm, mai înainte de a nu face și altcuiva de petrecanie.
- Dar nu o să mă arestați.
- Încep să cred că da.
- Ați dat de urmele fetei care mi-a indicat drumul când m-am rătăcit marți seară? În parcul unde se găsea panoul Citgo?
- Bineînțeles că nu. Nici măcar nu am încercat. Ar fi trebuit să întrebăm toate persoanele de sex feminin din universitatea din Boston, și tot nu ar fi fost suficient pentru a ține seama de toate câte s-ar fi putut găsi la acea oră în Kenmore Square.
- Zău?
- Dragul meu, ascultă-mă pe mine, nu ai nicio șansă. Probele încep să se adune. Nu cred că o să mai descoperim și altele.
- Sper din toată inima.
- Știu că nu este frumos din partea mea să-ți cer prin telefon să mărturisești, dar zău așa, trebuie să mă ocup și de crima ailaltă.
- Inspectore, ar trebui să încetați să mai trimiteți ziarelor probele despre care pomeneai. Este ca și cum m-ai condamna.
- Aha! Păi ăsta este un mod de a repartiza presiunea dintre noi doi.
- Nu-i chiar așa, inspectore! Nu-i deloc așa!
- Bine, atunci o să las pe moment lucrurile așa cum sunt. Dar numai pentru a-ți da timp de gândire. Ascultă-mă pe mine și ia-ți un avocat. Instinctul îmi spune să fac exact pe dos de ceea ce îmi sugerează Grover. Ai putea la fel de bine să consulți și un psihiatru.
- De ce un psihiatru?

— Fiindcă mă intrigă pretenția ta de a fi inocent. Deși cred sincer că ești convins că nu ai omorât-o pe Ruth Fryer, probele sunt împotriva ta.

— Crezi, cumva că sunt schizofrenic?

— Se mai întâmplă și lucruri de-astea. Imaginația omului îi mai joacă și feste. M-ai putea acuza de compromitere față de mine însumi, dacă ți-aș sugera câteva argumente pentru apărarea ta?

— Bănuiesc că totul este posibil.

— Domnule Fletcher, încearcă să înțelegi ce-ți spun. Nu trebuie să neglijezi probele care există împotriva dumitale. Ar trebui să începi prin a da crezare acestor probe. Vezi dumneata, noi suntem obligați să ne încredem în probe.

— Există o grămadă de probe.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc de toate astea la telefon, dar vezi dumneata, mai am un cadavru în cârcă

— Mda. Înțeleg.

— Sunt convins că am putea pune la cale o soluție care să permită tribunalului să decidă o expertiză psihiatrică.

— Domnule Flynn, ce naiba. Încă nu este cazul.

— Ești de acord că această crimă poate fi privită și din unghiul ăsta de vedere?

— Da, sigur că da.

— Bravo, ești un tip de treabă!

— Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa.

— Eram sigur că nu o să fii de acord.

— Am motive care mă îndreptățesc să afirm una ca asta.

— Mă rog, treaba dumitale. Însă ascultă-mă pe mine, este cea mai bună interpretare pe care o pot da până în prezent. Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la consiliera mea municipală.

— Domnule inspector!

— Da, ce este?

— Cred că o să mă duc la hotelul Ritz-Carlton.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic, numai că voiam să vă anunț. Adică, să le spui oamenilor dumitale să fie atenți la ușile de serviciu ale hotelului.

— Fii fără grijă, domnule Fletcher, o să fie atenți. Fii fără grijă!

15

Fletch străbătu pe jos cei „douăzeci și cinci, treizeci de kilometri” care îl despărteau de Ritz-Carlton, situat de fapt la câteva sute de metri de blocul în care se afla apartamentul său.

Așteptă în hol, frunzărind câteva reviste, până când ceasul indică ora șase și treizeci și cinci de minute.

Apoi intră în bar.

Contesa Sylvia de Grassi se asigurase de atenția chelnerilor. Paharul îi era gol, însă unul dintre ei îi ștergea masa cu conștiinciozitate, altul tocmai îi aducea niște măslina, iar al treilea stătea lângă ea, admirând-o fără rezerve.

Sylvia se apropia de patruzeci de ani. Avea un păr platinat ciufulit, o figură cu niște trăsături superbe, o piele ca de marmoră și categoric, cel mai adânc decolteu văzut vreodată la Boston. Croiala rochiei servea nu numai pentru a-i acoperi sânii, ci mai curând pentru a-i pune în valoare sutienul pe care l-ar fi putut folosi, pentru că era clar ca lumina zilei că nu avea așa ceva. Sânii i se ofereau ca o ofrandă.

— Ah, Sylvia. Ai călătorit bine?

O sărută pe obraji, întrucât era o alternativă socială acceptată.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Cei trei chelneri se repeziră să-i țină scaunul.

— Doamna Sawyer și-a prins sprâncenele în ușa frigiderului.

— Ce-ai spus? Doamna Sawyer? În ușa frigiderului?

Ochii căprui ai Sylviei mijiră, indicând o bănuială nedisimulată.

— Asta-i cea mai bună scuză pe care am auzit-o astăzi. Ascultă, Fletch, n-am de gând să-ți ascult

prostiile tale. Spune-mi adevărul.

— Așa o să fac. Ce vrei să bei?

— Un Campari cu apă minerală.

— Ești consecventă, nu-i așa? De fapt, așa și trebuie să fii. Toată lumea-i cu ochii pe tine.

Fletch se adresă chelnerilor:

— Un Campari cu apă minerală și un prosop de baie. Dacă nu aveți prosop de baie, puteți să-mi aduceți un Chivas.

Apoi, se întoarce spre Sylvia și-i spuse:

— Ia spune-mi, dragă, parcă te pregăteai să-mi mărturisești adevărul. De ce ai venit la Boston?

— Am venit la Boston ca să-ți pun bețe-n roate! Ție și Angelei. Știu că amândoi complotați împotriva mea. Vreau să zic că vreți să-mi furați tablourile.

— E absurd, draga mea. Ce te face să te gândești la una ca asta?

— Știu eu de ce. Ți-am găsit adresa notată în camera Angelei! Beacon Street, numărul 12. Și pe lângă adresa asta, lista tablourilor!

— Mda, îmi dau seama. Și ai tras concluzia că am venit la Boston ca să găsesc tablourile?

— Exact, și nu m-am înșelat.

— M-ai urmărit, probabil.

— Sigur că te-am urmărit! Înainte de a ajunge aici, am umblat de la Roma până la New-York. Am vrut să te aștept când coborai din avion la Boston. Am vrut să dai ochii cu mine chiar acolo.

— Ce idee minunată! Și ce te-a împiedicat?

— N-am mai prins avionul de legătură din New-York.

— Vrei să spui că ai fost aici, la Boston, marți?

— Da. Am ajuns la Boston pe la cinci după-amiază.

— Ia uită-te! Și eu, care credeam că nu cunosc pe nimeni la Boston! Și ce-ai mai făcut după asta?

— Am venit la hotel. Te-am sunat, dar nu mi-ai răspuns.

— Ieșisem să mănânc ceva.

— Te-am sunat și a doua zi, adică ieri, ca să-ți las un mesaj. Dar tot nu mi-ai răspuns.

— Perfect. Și atunci, ai omorât-o pe Ruth Fryer.

— Ce? Ce-ai spus? N-am omorât pe nimeni!

Sylvia se lăsă pe spatele scaunului în momentul în care chelnerul îi aduse băutura.

— De ce ai pomenit despre o crimă?

Fletch, neluând în seamă paharul din fața sa, răspunse:

— Sylvia, să știi că nu am tablourile. Nu le-am văzut niciodată. Și nici nu am înțeles povestea asta a lor.

— Atunci, de ce ești aici la Boston, cu o listă a lor? Răspunde-mi.

— Mă aflu la Boston, ca să scriu o carte despre un pictor american, pe nume Edgar Arthur Tharp junior. Am, luat cu mine o listă a presupuselor tablouri ale lui de Grassi, pentru a o avea în cazul în care aș găsi referiri care m-ar interesa. Boston este doar un centru cultural important.

— Așa va să zică? Mda, se putea altfel! Fletch, vrei să mă duci cu preșul. Doar ești logodit cu fiica mea vitregă, Angela. A doua zi după înmormântarea tatălui ei, ai și luat avionul spre Boston, cu lista tablourilor care lipseau, în buzunar. Ce vrei să cred din asta?

— Fiica ta vitregă! Angela este fiica ta vitregă!

— Da. Știu foarte bine lucrul ăsta. Nu este fiica mea adevărată. Și din cauza asta, vrea să mă fure!

— Ia spune-mi, știi la ce se referă testamentul lui Menti?

— Habar n-am! Nemernicii ăștia de avocați refuză să-l deschidă, afirmând că lucrurile nu sunt suficient de clare. Poliția îmi spune că afacerea este clasată și că pot să plec, iar vecinii ăia de rahat îmi spun că afacerea nu este închisă. Așa că eu, contesa de Grassi, îmi iau tălpășița și îmi storc batistele de lacrimi. Și în tot timpul ăsta, tu și Angela ta, nu vă gândiți la altceva decât cum să

mă furați. Numai asta vă interesează! Cum să mă furați!

— Auzi, ia fii atentă! Angela mi-a vorbit despre tablourile alea. Menti a pomenit despre ele. Tu ai adus vorba despre ele. Iar eu, nu le-am văzut niciodată. Nici măcar nu știu că există.

— Ba există! Le-am văzut! Îmi aparțin, acum, din moment ce Menti a murit! Săracul Menti! Asta este tot ce mi-a mai rămas. Doar mi le-a lăsat prin testament!

— Nu știi nimic! Testamentul încă nu a fost deschis. Sunt doar tablourile lui Grassi. El putea să le lase Angelei, care este o Grassi, sau ție. Ce, tu cunoști legislația italiană într-o asemenea problemă de succesiune? Se prea poate ca nici măcar să nu fie menționate în testament. Doar au dispărut de mult timp. Menti le-ar fi putut dona unui muzeu din Roma sau Livorno.

— Este absurd! Menti nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta. Menti mă iubea! Marele lui regret a fost că tablourile dispăruseră. Știa cât de mult îmi plăceau!

— Sunt convins de asta! Dar de ce crezi tu că tablourile se află la Boston?

— Pentru că ai venit tu aici! Chiar a doua zi după Învmormântare! Te-ai înțeles cu Angela. Angela vrea cu orice preț tablourile astea, așa că nu s-ar sfii să mi le fure.

— În regulă Sylvia, mă dau bătut. Spune-mi câteva cuvinte despre tablourile astea.

— Este vorba despre colecția Grassi! Nouăsprezece tablouri! Unele le-a avut de la tatăl său, altele le-a cumpărat. Chiar înainte de-al doilea război mondial

— Și probabil că și în timpul și după cel de-al doilea război mondial.

— Și înainte și în timpul și după al doilea război mondial.

— În timpul războiului, a fost ofițer în armata italiană?

— Menti nu a făcut războiul. Familia de Grassi și-a transformat palatul într-un adevărat spital.

— Palatul? Vrei să spui, casa în care stăteau.

— S-au ocupat de civili, de soldați italieni, de soldați nemți, americani, britanici, într-un cuvânt, de soldați de toate naționalitățile. Menti mi-a povestit despre acele vremuri. Și-a cheltuit averea pe salariile doctorilor și infirmierelor.

— Și a câștigat și câteva tablouri, nu?

— Avea deja tablourile. Dar nu le-a vândut, nici măcar după război. După ce s-a născut Angela, și-a vândut pământurile, bucată cu bucată, pământurile familiei Grassi, dar nu a vândut nici măcar un singur tablou. Acum știi totul despre tablourile astea, mai ales că ai și lista lor.

— Da. Dar din câte am aflat până în prezent, tablourile nu au fost niciodată înregistrate. Așa că nimeni nu știe despre existența lor.

— Fiindcă au rămas întotdeauna într-o colecție particulară. Colecția Grassi. Colecția pe care o cauți tu!

Fletch răspunse:

— M-am informat doar asupra ei.

— Ticălosule! O cauți, asta e! Vrei să mi-o furi!

— Andy mi-a dat lista tablourilor, iar eu i-am spus că o să mă ocup de ele. Am și luat legătura cu un negustor de tablouri. Și te rog să nu mă faci ticălos. Sunt o ființă foarte sensibilă.

— Degeaba încerci tu și cu Angela să mă furați, că n-o să mă las!

— Mi-ai mai spus-o. M-ai acuzat de furt. Hai, continuă-ți povestea. Când au fost furate tablourile astea?

— Acum doi ani. Într-o noapte. Absolut toate.

— Din casa din Livorno?

— Exact.

— Și unde erau servitorii?

— Ehei, habar n-au avut de nimic. Sunt prea bătrâni, și au somnul greu.

Sunt surzi și orbi! Hm, Ria și Pep! Țineau foarte mult la Menti. Erau ultimii servitori ai familiei de Grassi! Și i-am spus doar că ăștia nu erau altceva decât niște cretini! N-ar fi trebuit niciodată să lase o asemenea avere în grija lor.

— Adică, vrei să spui că n-au auzit și n-au văzut nimic?

— Fletch, nici măcar nu au observat lipsa lor, înainte ca eu și Menti să ne întoarcem acasă! I-am întrebat unde sunt tablourile, fiindcă văzându-le toată viața, se obișnuiseră cu ele, încât nici măcar nu le remarcaseră lipsa! Când noi nu eram acasă, nu intrau niciodată în salon.

— Dar tablourile nu au fost asigurate?

— Nu! Tâmpiții ăștia de conți italieni, niciodată nu-și asigură lucrurile!

— Va' să zică, Menti era un tâmpit de conte italian?

— În ceea ce privește modul în care avea grijă de lucrurile lui, da, nu era mai breaz ca alții! Era la fel de plin de neprevăzut, ca și biserica catolică.

— Probabil că, adică, mai mult ca sigur că nu-și putea plăti ratele de asigurare.

— Așa este, nu avea bani să plătească așa ceva. Cert este că într-o zi tablourile au zburat. Poliția n-a făcut mare scofală. După ea, la urma urmelor, nu erau decât niște tablouri! Și n-a existat nicio companie de asigurări care să facă o anchetă, să-i prindă pe hoți și să-i omoare!

— Voi doi nu erați la Livorno când au fost furate tablourile?

— Menti și cu mine eram în călătorie de nuntă. În Austria.

— Adică nu chiar așa de departe.

Fletch luă o măslină și o băgă în gură.

— Deci, Sylvia, unde sunt tablourile?

— Cum adică „Sylvia, unde sunt tablourile”?

— Mie mi se pare că tu le-ai furat. De-aia vrei să nu le gălesc. De-asta ai venit, nu-i așa ?

— Eu le-am furat, nu?

— Bineînțeles! Te-ai măritat la treizeci și ceva de ani cu un conte italian de șaizeci și șapte de ani, proprietarul unui palat la Livorno și al unui apartament la Roma. Ești a doua soție a lui. Iar el, este al doilea soț al tău. Primul tău soț parcă era tot brazilian, nu?

— Nu, era francez.

Figura îi oscila între un amuzament studiat și o furie ucigașă.

— Ai, ca să spun așa, niște contacte internaționale. Ai plecat în călătorie de nuntă. Ai descoperit că Menti era lefter. Sau că, mă rog, nu avea paralele pe care ți le-ai imaginat tu. Ai dedus astfel că tablourile erau singura lui bogăție. Era cu treizeci de ani mai bătrân ca tine, așa că te-ai gândit că putea foarte bine să-i lase tablourile fiicei lui, sau să le doneze mai știu eu cărui muzeu. La urma urmelor, doar i-ai spus că te măriți cu el din dragoste, nu? Așa că ai organizat furtul tablourilor, și le-ai ascuns. Nu cumva tot tu ai organizat răpirea și asasinarea lui Menti? Ha, ha, ești terorizată de ideea că o să te demasc!

De pe figura Sylviei dispăru orice urmă de amuzament.

— Te urăsc! spuse ea printre dinți.

— Mă urăști, fiindcă am dreptate.

— Îl iubeam pe Menti! Nu i-aș fi trădat niciodată interesele! Nu eu i-am furat tablourile!

— Mă rog, dar și tu ai plecat de la Roma a doua zi după înmormântare.

— Ca să pun mâna pe tine, de-aia am plecat!

— Să știi că nu este nimic neobișnuit ca viitorul ginere al unui defunct să plece a doua zi după înmormântare. Dar ca văduva îndurerată să facă același lucru, nu prea mi se pare normal.

— Dacă ar trebui să omor pe cineva, tu ai fii acela, să știi!

— Ei bine, chestia asta ridică o altă problemă. Sylvia, nu cumva ai trecut din întâmplare marți seară pe la mine? Și nu cumva ți-a deschis ușa o

tânăra cam dezbrăcată, care ți-a spus că îl așteaptă pe Bart Connors? Și nu cumva, neînțelegând ce vrea să spună, ai lovit-o în cap cu o sticlă cu whisky?

— Ce naiba tot vorbești acolo? Nu înțeleg o iotă din ce spui!

— Cred și eu că nu înțelegi!

— Parcă spuneai că apartamentul în care stai e la treizeci de kilometri de aici! Doar tu mi-ai spus asta, cu gura ta!

— E în colțul străzii, Sylvia. Și știi foarte bine lucrul ăsta!

— Habar n-am ce tot spui acolo! Auzi vorbă, să omor o fată! M-ai acuzat la început că l-am omorât pe Menti și acum, mă scoți răspunzătoare pentru viața unei fete. Deraiezi, zău așa!

— Chiar astăzi am ajuns la concluzia că lucrul ăsta ar putea fi o posibilitate demnă de luat în seamă.

— Cu cine ai vorbit despre tablouri?

— Asta face parte dintre micile mele secrete.

Fletch se ridică și băgă cu grijă scaunul sub masă.

— Sylvia, îți mulțumesc pentru tratație!

— Nu plătești?

— Păi tu m-ai invitat. Frumoaso, lumea s-a schimbat! Tu ești cea care trebuie să plătească!

16

— Trebuie să recunosc că ai făcut o treabă bună! admise Fletch. Nu se mai văd mizeriile alea scrise.

— Mă rog, o fi ea o treabă bună, doar dacă vă plac dricurile! acceptă vopsitorul. Nu credeți că o furgonetă neagră va produce o impresie cam neplăcută asupra clienților dumneavoastră?

— Nu știu, răspunse Fletch. Tot ce se poate.

— Pe vecini i-ar putea duce gândul că scoateți un cadavru din casă.

Acea dimineață de vineri era răcoroasă și cam pătoloasă.

Vopsitorul întreabă:

— V-ați dus la Prefectură?

— Spune-mi cât am de plată. O să-ți plătesc cu banii jos.

— Perfect, o să vă dau o chitanță.

După ce Fletch plăti și luă chitanța, vopsitorul îi spuse:

— Dacă o să aveți vreo problemă, mai înainte de a vă modifica în certificatul de înmatriculare, să nu spuneți că ați vopsit-o la mine.

— Chiar mâine o să mă duc la Prefectură, îl liniști Fletch.

În timp ce se urca în mașină, vopsitorul îl întreabă:

— Sunteți foarte grăbit? Nu aveți câteva minute libere?

— De ce?

— Păi, să mergem nițel la toaletă amândoi.

— Nu, mulțumesc! răspunse Fletch. Am întins-o!

17

— Vreți să-l anunțați pe domnul Saunders că îl aștept aici? Mă numesc Ralph Locke.

Surâsul femeii de la biroul de informații era surâsul unei văduve. În jur de cincizeci de ani, învățase să zâmbească din nou, după ce avusese parte de o înmormântare, după ce-și găsisese o slujbă și după ce-și structurase modul de viață într-unul mai puțin costisitor. Fletch bănuia că este vorba despre văduva unui jurnalist, probabil unul dintre acele nume înscrise pe placa metalică fixată pe peretele din hol, care începând din 1898, amintea despre anii de război, de accidente de mașină ca urmare a unor ciocniri cu mașinile de pompieri și accidente datorate alcoolului.

— O să vină cineva să vă conducă, îi spuse ea zâmbind.

În decursul după-amiezii, Fletch coborâse în stradă, pentru a arunca o privire asupra mașinii pe care o închinase, Fordul Ghia.

Sub ștergătoarele de parbriz, se aflau șase bucăți de hârtie. Erau cele șase contravenții de care se făcuse vinovat.

Știind că cei doi din mașina parcată vizavi, erau polițiști însărcinați să-l fileze, Fletch rupse amenzile și aruncă pe jos bucățelele de hârtie.

Polițiștii nu îl arestară nici pentru distrugerea documentelor oficiale, nici pentru ultraj adus autorității publice și nici pentru atentat la curățenia orașului.

Așa că polițiștii se luară după el, până la imobilul în care se afla sediul lui „Boston Daily Star”.

Străduțele învecinate erau ocupate cu camioanele de distribuire ale ziarului.

Fletch observă două locuri libere pentru parcare.

Își parcă Fordul Ghia într-unul din aceste locuri și apoi invită polițiștii cu un gest al mâinii să ocupe celălalt loc.

Fletch fu condus prin uriașa sală a redacției ziarului. Jack Saunders îl aștepta lângă biroul său.

— Am impresia că patronul a reușit să plătească ipoteca, spuse Fletch.

În timp ce-și strângeau mâinile, Jack își aruncă ochii prin sala ai cărei pereți erau gălbejiți. Un secol de nicotină își lăsase amprenta pe pereți, pe tavan și pe podea.

— Da, cred că a cam terminat. Au mai rămas doar ratele lunare obișnuite.

Ajunși la arhivă, Jack se adresează tânărului din spatele ghișeului:

— Randy, ți-l prezint pe Ralph Locke, de la „Chicago Post”. Lucrează la un articol.

— Domnule Locke, vă cunosc rubrica! afirmă entuziasmat tânărul.

— Fir-ar să fie! exclamă Fletch.

Jack râse și-i spuse tânărului:

— Randy, ți-l las în grijă! Dă-i ce-i trebuie!

Fletch se apucă să consulte mai întâi „Who’s Who”-ul din Boston.

La pagina 208 găsi ceea ce căuta:

„Connors Bartholomew, avocat; născut la Cambridge, Massachussets la 7 februarie 1936; fiul lui Ralph și al lui Lilliam; a absolvit în 1958 liceul din Dartmouth și în 1961 facultatea de drept din Harvard; la 6 iunie 1963 s-a căsătorit cu Lucy Aural Hyslop; în 1971 se asociază cu Tulim, O’Brien și Corbett; membru al cluburilor Harvard Club Boston, Harvard Club New York, Boylston-Club; Adresa de acasă Boston, Beacon Street, nr. 152; Adresa biroului Boston, State Street, nr. 32”

Apoi, la pagina 506, găsi datele referitoare la Horan:

„Horan, Ronald Risom, scriitor și negustor de tablouri; născut la 10 aprilie 1919, la Burlington, Vermont; fiul lui Charles și al Beatricei; a absolvit

liceul în 1940, la Yale; în 1945 a absolvit facultatea de marină militară. În 1949 își ia doctoratul la Harvard; la 12 octombrie 1948 se căsătorește cu Grace Gulkis; în 1954, capătă titlul de conferențiar în arte frumoase. Din 1953, devine directorul galeriilor Horan; Adresa de acasă Boston, Newbury Street, nr. 60; Adresa de la birou Boston, Newbury Street, 60.”

Inspectorul Flynn nu figura în „Who’s Who”.

Printre ziarele din arhivă, se aflau puține articole în legătură cu Connors sau cu Horan.

Connors apărea numai într-un articol, în care prezentase presei și publicului declarațiile cele mai recente privind impozitele date de un candidat în alegerile pentru postul de guvernator, acesta fiind un fost coleg de-al său de facultate.

Articolul menționa despre Connors că făcea parte din cabinetul de avocați din State Street, avându-i ca asociați pe Tullin, O’Brien și Corbett, și fiind fiul fostului ambasador al Statelor Unite în Australia, Ralph Connors.

Fotografia îl înfățișa pe Connors ca un bărbat de o statură athletică. Dosarul privind fostul ambasador fusese adus la zi. Despre el se menționa că înainte de a deveni ambasador, fusese președintele corporației Wardor-Rand Inc. Ralph Connors își dăduse obștescul sfârșit în 1951.

Nu exista nicio fotografie a lui Ronald Risom Horan.

Unicul articol în care se pomenea de acesta, fusese întocmit ca urmare a unei tentative de jaf a galeriei sale în 1975. Stilul în care era redactat articolul mirosea de la o poștă ca un comunicat al poliției. Horan nu dăduse nicio declarație.

Afacerea respectivă se oprise în acea fază.

Necrologul lui Grace Gulkis Horan preceda informațiile privind soțul ei. Absolventă a colegiului din Wesley, își câștigase celebritatea datorită mai curând jadului supranumit „Steaua din

Hunan”, decât altor calități. Căzuse răpusă de o leucemie.

În legătură cu Francois Xavier Flynn, existau vreo douăzeci și cinci de articole, toate datând din ultimele optsprezece luni.

Fletch nu citi decât pe sărite articolele, remarcând faptul că se subordonau unei aceleași scheme.

La început, se descoperea o crimă. Un articol răspândea știrea anunțând că Flynn era însărcinat cu ancheta respectivă. După câteva zile în care articolele nu făceau altceva decât să joace un rol de umplutură, urma un articol sau două, în care era redată opinia publică. De ce oare trenea ancheta? Redactorii nerăbdători, care erau convinși că poliția le ascundea câte ceva, nu întârziiau să-și exprime indignarea. Ca urmare, un comunicat al poliției, anunța o arestare iminentă. La puțin timp după acest lucru, Flynn dezmințea cele spuse în numele poliției „Este absurd! Nici nu poate fi vorba să arestăm pe cineva, așa, la întâmplare!” Răspunsul său era urmat inevitabil de o reeditare a opiniei publice, în articolele respective punându-se la îndoială competența poliției din Boston.

Fără a ține seama de nimic și întotdeauna numai după bunul său plac, Flynn anunța câte o arestare. Cel mai des, știrea era rezumată în câteva rânduri, în ultimele pagini ale ziarului.

Pe la jumătatea informațiilor în legătură cu inspectorul Flynn, Fletch află că acesta era poreclit „Francois Xavier Refractorul”. Articolele în care era redată opinia publică acuzatoare cât și acuzațiile referitoare la incompetența poliției, deveneau din ce în ce mai rare, până ajungeau să dispară complet. Presa realizase faptul că nu era indicat să se pună rău cu Flynn. Toată lumea își dăduse seama că era un polițist bun.

Unul dintre cele mai vechi articole, îl prezenta ca fiind „fostul conducător al brigăzii criminale al poliției din Chicago”.

— Domnule Locke, mai aveți nevoie de ceva?
Tânărul Randy își făcea de lucru, printre rafturile arhivei.
— Nu, Randy, îți mulțumesc!
Fletch închise sertarul.
— De altfel, cred că am și terminat.
— Domnule Locke, la ce caz lucrați?
— Eh, nimic interesant! Niște articole în legătură cu pregătirea bicentenarului revoluției americane.
— Zău?
Tânărul păru dezamăgit. Iar faptul că Ralph Locke lucra la asemenea articole, asta îi scădea considerabil prestigiul în ochii săi.
— Sper că o să le citești, adăugă Fletch, în rubrica mea obișnuită!

18

Fletch dădu de Jack Saunders în biroul redacției.

Acesta tocmai primise o fotografie, pe care i-o înmâna lui Fletch. În fotografie se putea vedea președintele Statelor Unite, în timp ce încerca să-și tragă un pulover peste cap, fără a-și scoate mai întâi pălăria și ochelarii.

— Ia uită-te la asta! Și mai vorbești despre lipsa de informații!

— Da, dom'le! Așa informație, mai zic și eu! Întotdeauna am fost convins că se aruncă în puloverul lui cu picioarele înainte!

Jack lăsă fotografia pe birou.

— O s-o public în ediția de duminică. Poate că o să apară la rubrica de modă.

— Jack, mi-ar fi drag să-l întâlnesc pe specialistul tău în probleme de artă!

— Și mie mi-ar fi la fel de drag! răspunse Saunders. Dar nu prea sunt sigur că există un astfel de personaj. Cu toate astea, ne sună în neștire. Și întotdeauna se plânge de câte ceva. Se numește Charles Wainwright.

O luară amândoi pe culoarul lung și întunecat care ducea spre ieșirea din spate a clădirii.

Fletch îl întrebă:

— Ți amintești de inspectorul Flynn, de la Chicago?

— Care Flynn? Flynn, Refractorul?

— Chiar el. Am citit în arhive, că înainte de a fi mutat aici, a fost șeful brigăzii criminale a poliției din Chicago.

— Ai citit tu asta în „Star”?

— Da, chiar în ziarul tău.

— Frank Flynn nu a fost niciodată polițist în Chicago! Cel puțin, nu în perioada despre care

vorbești tu. Și nu a avut gradul ăsta! Este imposibil să nu-l fi întâlnit eu cumva!

— Să fiu sincer, nici eu nu-mi prea amintesc de el.

— Păi vezi! ăsta este un mister care trebuie lămurit.

— Tocmai asta îmi spuneam și eu.

În jur de vreo cincizeci de ani, Charles Wainwright se dovedi a fi cel mai murdar individ pe care Fletch îl întâlnise vreodată într-un birou.

Figura sa fusese victima unui bărbierit parțial, ca și cum barba suportase câteva atacuri localizate din partea mașinii de bărbierit. Sub nas și sub bărbie, vegetau în voie o grămadă de puncte negre. Gulerul cămășii îi era făcut sul de o murdărie inexprimabilă. Iar pe pieptul cămășii, acolo unde pântecul lui abundent oprise prelingerea alimentelor ingurgitate, se putea citi meniul tuturor meselor consumate. Sosul de roșii era asortat cu galbenul ouălor.

— Ralph, dă-mi voie să-ți prezint pe celebrul nostru critic de artă Charles Wainwright! spuse Jack. Charles, Ralph Locke vine tocmai din Chicago! Își pregătește o serie de articole.

Fletch se pregăti în sinea sa să îndure o strângere de mână pe care însă individul din fața sa nu o solicită.

— Aș vrea să-l ajuți, dacă are nevoie de ceva.

— Și de ce mă rog să-l ajut?

Lui Jack îi trebui o secundă întreagă pentru a înțelege că întrebarea pusă era într-adevăr serioasă.

— Fiindcă eu îți cer lucrul ăsta.

— Nu prea văd de ce ar trebui să fiu eu cel care să facă treaba tipului ăsta! Îmi ajunge cât am eu de făcut!

Fletch găsi că era oportun să intervină:

— Domnule Wainwright, de fapt, eu nu lucrez la nicio serie de articole. La Chicago s-a auzit că un negustor de tablouri din Boston se pregătește să

doneze un tablou unuia dintre muzeele noastre. Așa că redactorul meu șef m-a însărcinat să verific cât de reală este informația asta.

— Și ce-ai vrea să fac? Să scriu un articol despre individul ăla?

— Dacă într-adevăr, persoana respectivă donează un tablou, bănuiesc că sunteți cel mai în măsură să scrieți despre așa ceva.

— Cum îi spune individului ăluia?

— Horan.

— Cine, Ronnie?

— Așa-i spuneți voi?

Jack îi ură succes lui Fletch și părăsi încăperea, cu o expresie de dezgust întipărită pe figură.

În biroul strâmt, cărțile și ziarele se îngrămădeau peste tot, parcă aruncate la întâmplare. Totul era acoperit de un strat de mucegai, mascat de prăfăraia ce domnea în voie. Wainwright stătea așezat la birou părând cufundat în grămezile de cărți.

— Îl știu pe Ronnie de ani de zile!

În birou nu se mai găsea niciun loc unde să te poți așeza. Cu toate că erau destinate pentru a dura, niciunul dintre rafturi nu părea suficient de stabil pentru a servi drept loc de ședere.

Wainwright continuă:

— Am fost împreună la Yale.

— Pentru a studia igiena?

— Sunt sigur că ar putea dona un tablou unui muzeu din Chicago, dacă i-ar veni chef. Și cu toate astea, nu văd de ce ar avea chef de așa ceva!

— Nepătrunse sunt căile Domnului!

— Poate că Grace avea niște cunoștințe acolo, cine știe! Familia ei era renumită în industria cauciucului. Grace Gulkis. Cauciucul Gulkis.

— Scuzați-mă, nu am fost atent.

— Ronnie s-a însurat cu Grace după război. După ce a fost demobilizat, și-a luat doctoratul la Harvard.

— Grace este bogată?

— A fost bogată! A murit la câțiva ani după ce s-au călătorit. O boală de-astea, nenorocită. Cancer sau leucemie. Ronnie a fost pur și simplu nenorocit în urma morții ei.

— Ronnie s-a îmbogățit?

— Bănuiesc că a moștenit parale serioase. Galeria și-a deschis-o pe vremea aia. Este imposibil să-ți deschizi o galerie dintr-un salariu de profesoraș, așa cum era Ronnie!

— Nu s-a mai recăsătorit?

— Nu. L-am văzut cu o grămadă de femei de-atunci, dar nu s-a mai recăsătorit niciodată. Ați auzit vorbindu-se despre jadul ăla, „Steaua lui Hunan”?

— Ce este asta?

— O piatră prețioasă celebră. Era proprietatea lui Grace. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea. O să-l întreb pe Ronnie.

— Vreți să spuneți că o să-l întrebați ce a făcut cu bijuteriile soției sale?

— Stimate domn, să știi că nu există întrebări deplasate, ci numai răspunsuri neplăcute.

— Cu alte cuvinte, să înțeleg că Horan este foarte bogat?

— Habar n-am. Nu am idee de cât a moștenit de la Grace, și cât i-a fost restituit familiei acesteia. Lucrurile astea sunt destul de greu de aflat, mai ales la Boston! Știți că începând cu anii cincizeci, problemele financiare sunt ale naibii de complicate.

— Mda, așa am auzit și eu.

— În orice caz, Ronnie trăiește bine, în castelul său din Newbury Street, acolo unde se găsește și galeria. Ultimele două etaje ale imobilului îi folosesc drept locuință. Mai are și un Rolls-Royce. Și nu orice pârlit își poate permite să aibă o asemenea mașină.

— Mai are și alte locuințe?

— S-ar putea, numai că eu nu știu.

— În fond, nu este o chestie prea grozavă să trăiești deasupra propriului magazin!

— Așa o fi, dar eu nu am auzit despre vreo altă locuință de-a lui.

— Parcă ați spus că a făcut războiul, nu-i așa?

— Da, la marină. În timpul celui de-al doilea război mondial, a luptat în Pacific. Era adjunctul amiralului Kimberly.

— Va să zică, înainte de a se căsători cu Grace?

— Da.

— Atunci, cum se explică faptul că a avut asemenea relații încât să ajungă adjunctul unui amiral?

— Păi, răspunse Wainwright, fusese doar student la Yale! Adică o persoană foarte cultivată și agreabilă. Ce mai, așa cum trebuie!

— De unde era originar?

— De la țară. De undeva, din Maine sau Vermont, nu mai știu. Ai lui nu erau înstăriți. La Yale, nu avea nicio lețcaie.

— Aha!

— Predă în continuare la Harvard. Un fel de curs de inițiere în artă pentru studenții din anul întâi. A mai scris și vreo două cărți bombastice.

— Bombastice? Cum adică, bombastice?

— Adică, cu pretenții intelectuale. N-am reușit niciodată să termin vreuna dintre ele. Știți, genul ăla de cărți în care autorul scrie vreo șase sute de pagini pentru a combate teoria nu știu cărui individ, în orice caz, fără prea mare importanță.

— Hm, așadar, bombastice.

— Va' să zică, sunteți Ralph Locke?

— Da.

— De la ce fițuică?

— De la „Chicago Post”.

— Sunteți critic de artă?

— Ah, nu! răspunse Fletch. Sunt ziarist sportiv. Specialitatea mea este hocheiul.

— Hm, vulgar.

— Mai curând dur.

— Primitiv, aş spune.
— Un sport simplu.
— Simplu, dar violent.
— Bănuiesc că v-ar fi plăcut să fiţi critic de artă.
Fletch aruncă o privire de jur împrejur.
— Sunt convins că aveţi un spirit de observaţie foarte ascuţit.

Interlocutorul sau nu catadicsi să confirme sau să infirme spusele lui Fletch.

Acesta continuă:

— Spuneţi-mi câte ceva despre galeria Horan. Cum merg afacerile?

— Cine poate şti? În calitatea sa de negustor de tablouri, Ronnie este meseriaş, fără doar şi poate. Galeria lui nu este deschisă publicului. Este un negustor de tablouri care pune la cale tranzacţii atât de discrete, încât nici măcar cei implicaţi în ele nu sunt prea siguri de ceea ce se întâmplă. Într-un asemenea joc, trebuie jucat foarte strâns. Se poate să fi câştigat milioane. Din câte ştiu eu, era cât pe ce să-şi piardă şi cămaşa de pe el.

— Care este părerea dumneavoastră?

— În timpul ultimilor ani, comerţul cu tablouri a cunoscut urcuşuri şi coborâşuri extraordinare. Au apărut pe piaţă şi japonezii, care au investit masiv. Roata s-a întors şi au fost nevoiţi să revândă mult. După ei, şi-au făcut apariţia arabii, care au încercat să-şi plaseze petro-dolarii în aşa ceva. Japonezii n-au habar despre arta occidentală iar islamicii nu admit în reprezentările grafice apariţia figurii umane. Toate cauzele astea au provocat fluctuaţii neaşteptate. Mai adăugaţi la asta şi faptul că pe piaţa operelor de artă se repercutează fiecare mişcare de la bursele din toată lumea. Unii negustori s-au îmbogăţit, iar alţii s-au fript.

— Şi nu ştiţi cărei categorii îi aparţine Horan?

— Nu. Dar îmi pare bine că am aflat că are de gând să facă o donaţie unui muzeu din Chicago. Poate că o să mă refer la lucrul ăsta într-una din cronicile mele.

— Neapărat! îl aprobă Fletch. Vă mulțumesc
pentru ajutorul pe care mi l-ați dat!

19

Înainte de a ajunge la apartamentul său, Fletch îi mai târî nițel pe polițiștii în civil care-l urmăreau, prin circulația încercată de vineri seara.

După ce afluase părerea lui Charles Wainwright, Fletch simți nevoia imperioasă de a face o baie.

Fără să uite exemplarul din „Boston Star” care îi fusese oferit, al cărui sfert din prima pagină era consacrat asasinării consilierii municipale în cada sa de baie, Fletch urcă pe jos cele șase etaje și intră în apartament fără să facă niciun zgomot.

Mignon nu-l lătră.

După ce făcu baie, ieși din apartament, închizând cu grijă ușa în urma sa.

Apăsă apoi pe butonul liftului. Acesta începu să urce, scârțâind. După ce liftul ajunsese la etajul șase, deschise ușile și le trânti la loc.

Așteptă câteva clipe și apoi sună la ușa apartamentului 6B.

Nu trecură decât câteva secunde și Joan Winslow îi și deschise ușa.

— Mi-am uitat cheia! spuse Fletch. Nu aveți cumva o cheie de la apartamentul unde stau?

Mirosul de gin pe care îl degaja Joan nu era foarte puternic, poate și pentru faptul că era estompat de cel de deodorant.

Refugiat în spatele capotului lui Joan Winslow, Mignon îl privea pe Fletch cu curiozitatea lui obișnuită.

— Cine ești? întrebă Joan.

— Sunt Peter Fletcher. Am închiriat apartamentul lui Bart. Dacă vă amintiți, ne-am întâlnit ieri în lift.

— Aha, da!

Se întoarse clătinându-se spre măsuta din holul de la intrare.

— Ești tipul căruia i-a lăsat Bart cadavrul ăla!

— Poftim?

În sertarul măsuței se găseau o grămadă de chei.

— A venit poliția să mă ia la întrebări. Un tip enorm. Unul, Wynn, sau cam așa ceva.

— Flynn.

— Vorbea așa de încet, că abia dacă-l puteam auzi. A venit în dimineața asta. Mi-a arătat o fotografie a fetei care a fost asasinată. I-am uitat numele.

— Ruth Fryer.

— Da, asta e!

Și continuă să scotocească prin sertar. În cele din urmă, scoase o cheie, de care era agățată o bucătică de carton, pe care se putea citi: Bart – 6B.

Se întoarse către ușă și se îndreptă clătinându-se spre Fletch.,

— Poftim cheia. Nu uita să mi-o dai înapoi! S-ar putea să mai ai nevoie de ea și altădată!

Fletch luă cheia și o întrebă:

— Ați împrumutat cheia asta cuiva marți seară?

— Bineînțeles că nu! Nu am împrumutat-o nimănui, decât lui Bart. Lui Bart și lui Lucy. Iar astăzi, ție. Oricum, marți seară nu eram acasă. Am fost cu niște prieteni la un local.

— La ce local?

— La „Bullfinch”. E un băruleț.

— Aha!

— Acolo l-am văzut pe Bart. Și pe fată.

Fletch traversă palierul și deschise ușa apartamentului 6B cu cheia pe care i-o dăduse Joan Winslow.

După ce i-o dădu înapoi, o întrebă:

— Fata cu care l-ați văzut pe Bart marți seară, era aceeași cu cea din fotografia pe care v-a arătat-o polițaiul?

— Da, răspunse ea. Bineînțeles!

— Ați spus lucrul ăsta polițaiului?

— Sigur că da! Doar este adevărat!

Mignon dispăru printre cutele capotului său.

— Nu vrei să intri, să bem un păhărel?

— Ba da, cum să nu!

Fletch se duse din nou până la ușa apartamentului său, o închise, și intră după Joan Winslow, trăgând ușa după el.

Apropiindu-se cu un pas pofticios de barul din salon ce părea bine aprovizionat, figura sa semăna cu a unui copil care se apropia de un vânzător de înghețată.

Salonul era asemănător cu cel al lui Connors, spațios și mobilat fără fantezie, dar mai feminin. În locul culorilor închise, predomină albul, bleul și roșul, iar mobilierul era ușor, cu linii grațioase. Tablourile de pe pereți erau originale, niște lucrări moderne care nu prezentau niciun interes.

— Fiindcă este vineri seară, ar trebui să bem un Martini, spuse doamna Winslow. Te las pe tine să-l prepari.

Și-și întinse mâna în direcția barului.

— Doar bărbații se pricep la așa ceva, nu?

— Dacă spuneți dumneavoastră, așa ar trebui să fie!

Joan puse pe măsuta joasă de lângă canapea un vas cu cuburi de gheață.

— O să aduc niște saleuri.

Mergea cu precauție, lăsându-și greutatea pe tocurele pantofilor de casă cu care era încălțată, parcă pregătită la fiecare pas să evite o cădere. Se vedea de la o poștă că era obișnuită să tragă la măsea.

— Hopa!

Ateriză pe divan, cu picioarele strânse sub ea și începu să muște dintr-un biscuit.

— Hm, ce bun este!

Fletch turnă în pahare vermutul Martini.

— Îl cunoașteți pe Connors de mult?

— Oho, de când s-a căsătorit! Apartamentul lor de-alături a fost decorat în timp ce ei erau în călătorie de nuntă, iar eu mă aflam în Nevada,

pentru divorțul meu. Ne-am întors la o zi unii de alții, și am făcut cunoștință.

— Nu-l știți mai înainte să se căsătorească?

— Nu! Dacă l-aș fi întâlnit pe Bart înaintea lui Lucy, atunci ea n-ar mai fi avut nicio șansă! Era adorabil, nu alta! Iar noi doi ne-am fi înțeles de o mie de ori mai bine!

Luă paharul și bău o înghițitură.

— Hm, ce bun este! Ți-am spus eu că bărbații știu să prepare băuturile!

— Am pus și un pic de apă minerală.

— Vezi tu... Cum spuneai că te cheamă? A, da, Peter! N-ar trebui să-ți spun pe nume, dar, mă rog. Ce voiam să spun? A, că ei doi se obișnuiau cu traiul în doi, în timp ce eu mă obișnuiam să trăiesc singură. Fostul meu soț, care este inginer, a acceptat anul trecut un contract în Costa Rica, în America Latină. Cretinul de el – vreau să-ți spun că nu dau doi bani pe judecata lui – s-a recăsătorit acolo. Mi-am dat seama de asta abia după câteva luni. Așa că nu am mai avut de ales și a trebuit să divorțez. Ce rost ar fi avut să înfunde pușcăria un cretin ca el? Nu crezi că am dreptate?

— Nici nu poate fi discuție! o aprobă Fletch cu hotărâre.

— Numai că familia Connors nu s-a obișnuit niciodată cu viața de familie.

Bău jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură.

— Cum nici eu nu m-am obișnuit cu statutul de femeie divorțată!

Joan Winslow avea în jur de vreo patruzeci de ani. Probabil că fusese o femeie atrăgătoare la vremea ei și știuse să facă uz de farmecele ei dezarmante. Dacă și-ar fi dat osteneala să nu mai pună gura pe băutură, și-ar fi regăsit feminitatea.

— La început, continuă ea, totul a mers ca pe roate. Cum nu cunoșteau pe nimeni, nici în bloc, nici prin vecini, am rugat portarul să le facă niște mici servicii. Lucy era foarte neajutorată. Și așa le-

am găsit mai multe femei care să le facă menajul. Lumea accepta să lucreze pentru ei, fiindcă le-o ceream eu. Pe lângă faptul că era neajutorată, Lucy era și o femeie al naibii de dezagreabilă!

Își termină de băut paharul. Fletch se prefăcu că nu observă.

— După un an sau doi, devenise evident că Lucy nu se mai înțelegea cu Bart. Când dădeam câte-o petrecere, îi invitam și pe ei. Și ei mă invitau la petrecerile lor, chit că eram însoțită sau nu de vreun bărbat. Doar nu se putea altfel, nu? Pe etajul ăsta sunt numai apartamentele noastre, iar noi eram prieteni. Așa că nu aveam de ales!

Puse mâna pe sticlă și-și mai turna un pahar.

— Într-o seară, după o petrecere la ei, Bart a venit la mine. Toți musafirii pleaseră. A venit să mai bem un păhărel. Și am băut, nu glumă! Atunci mi-a spus că Lucy era frigidă. Și că dintotdeauna fusese așa! Mă rog, asta era convingerea lui. Lucy a fost la psihanalist timp de un an de zile. Și tot timpul ăsta, eu am fost psihanalistul lui Bart! Venea seara târziu pe la mine, beam un păhărel și stăteam la taclale. Și după cum îți poți da seama, Lucy a început să se arate din ce în ce mai puțin prietenoasă cu mine. Nu mi-am dat seama niciodată dacă lucrul ăsta se datora faptului că aflasem despre secretele familiei, sau pentru că Bart îmi consacra prea mult timp. Însă vreau să-ți spun un singur lucru în tot timpul ăsta. Și să știi că trebuia a durat destul, Bart n-a înșelat-o niciodată pe Lucy! Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, mi-ar fi spus cu siguranță! Eram pentru el, ca să zic așa, cel mai bun prieten. La un moment dat, Lucy și-a întrerupt ședințele de psihanaliză. Bart i-a propus să se ducă la alt specialist, dar ea a refuzat. Vezi tu, cred că până la urmă și-a dat seama de adevărata natură a problemelor ei! Mai apoi, am început să remarc un du-te vino permanent al unei individe tinere. Chestia asta m-a cam mirat, fiindcă știam că nu se mutase nimeni în bloc. Într-o zi, am întâlnit-

o și mi-am dat seama că mergea la apartamentul 6B. M-am gândit că poate era o prietenă mai veche de-a lui Lucy. Odată, la o petrecere de-a lor, am făcut cunoștință cu ea. Se numea Marsha Hauptmann. Ea și cu Lucy aveau de gând să-și deschidă un magazin. Foarte bine, mi-am spus eu, e un lucru cât se poate de normal!

Toate bune și frumoase, până în ziua în care femeia care ne făcea menajul la amândoi, înainte de doamna Sawyer, care vine la mine marțea și joia, și la tine miercurea și sâmbăta, mi-a spus că Lucy și Marsha făceau duș împreună. Adică, ce mai, erau lesbiene! Am dat-o imediat afară pe biata femeie, fiindcă servitorii nu trebuie să pălăvrăgească prin vecini. Și oricum, lucrurile astea nu mă interesau. Înțelegi, nu-i așa?

— Absolut! răspunse Fletch.

— După asta, am făcut o prostie. Consideram că din punctul meu de vedere, aveam toate motivele să acționez astfel. Adică, nu i-am spus nimic lui Bart! Fusesem întotdeauna deschiși unul cu celălalt, numai că nu mă simțeam în stare să-i spun eu așa ceva. M-am gândit că dacă i-aș fi spus lucrul ăsta, și-ar fi pierdut încrederea în virilitatea lui, dacă îți dai seama ce vreau să spun. Dacă era de descoperit ceva, atunci el era cel care trebuia să descopere. Și în loc să fac una ca asta, am tăcut, și am încurajat adulterul lui Bart.

— Adică, Bart și cu dumneavoastră...

— Doar îl iubeam, nu? Vrei să fii drăguț să-mi mai torni un pahar?

Fletch se conformă dorinței ei.

— Îmi este rușine să mărturisesc, făcu ea. Niciodată până atunci nu am făcut vreodată avansuri cuiva, chiar dacă am fost de multe ori obiectul atenției bărbaților! Trebuie să-ți spun că am fost îngrozitor de neîndemânatică. Iar Bart nu a înțeles! El mă vedea ca pe o prietenă a lui Lucy. Iar eu, eram cel mai bun prieten al său. Și dintr-o dată, am început să-i vorbesc despre pasiune! Mă

rog, l-am făcut să-și dea seama că nu eram deloc insensibilă la farmecul lui. Dar m-a respins! Asta e! Timpul a trecut și s-a terminat cu invitațiile reciproce la tot felul de petreceri. Au luat sfârșit și păhărelele de băutură pe care obișnuiam să le bem împreună. Sunt convinsă că Lucy l-a anunțat că avea de gând să-l părăsească, pentru a pleca cu o femeie. Tâmpitul de el, nu s-a prins niciodată!

Fletch interveni:

— Dar după ce Bart a descoperit că nevastă-sa era lesbiană, de ce a așteptat Lucy atâta timp până să se hotărască să divorțeze?

— Îmi imaginez că-ți trebuie timp pentru așa ceva! Probabil că se gândea că este vorba despre un lucru trecător. Iar Bart și psihanalistii lui i-or fi spus ei de multe ori că era frigidă! Iar eu o știam! Și iată că a apărut o persoană care era capabilă să o atragă pe Lucy! Însă din păcate, era tot o femeie! Oricum, continuă Joan Winslow, Lucy nu avea un ban. Iar Bart era bogat. Știi, tatăl lui a fost cel care a întemeiat Wardor-Rand. Iar Bart a moștenit cea mai mare parte a societății. Nu ai remarcat tablourile din apartamentul lui? Valorează o grămadă de bani! Tatăl lui a fost ambasadorul Statelor Unite în Australia, și așa a și murit.

— Mda, îmi dau seama, spuse Fletch. Dar Lucy i-a spus până la urmă adevărul?

— Cred că da. Ți dai seama ce efect poate avea asupra unui bărbat o asemenea știre? Adică, cu alte cuvinte, l-a făcut să înțeleagă că s-a însurat cu o femeie care nu poate simți nici cea mai mică atracție pentru el!

— Totuși, s-ar fi putut să simtă ceva.

— Sunt sigură că Bart nu a văzut lucrurile în felul ăsta. Toți bărbații vor să creadă că s-au însurat cu femei care sunt moarte după felul în care ei fac dragoste cu ele! După sex, ce mai turavura! Asta era de fapt și situația în cazul fostului meu soț! Și ca să descoperi că soției tale îi plac femeile, într-o asemenea măsură, încât este gata să

te părăsească pentru o femeie, nu ar trebui să te lezeze, chiar dacă ești de o factură foarte modernă!

— Probabil că așa stau lucrurile.

— Și sunt sigură că Bart s-a arătat foarte înțelegător. Doar ăsta îi era caracterul.

— Și toată lumea era la curent cu situația lor?

— Absolut toată lumea! În orice caz, toți prietenii noștri! Cel puțin așa am înțeles eu, în momentul în care lucrurile au fost date pe față. În acel moment, niciunul dintre ei nu mai vorbea cu mine.

— Probabil că s-a simțit foarte stânjenit, nu-i așa?

— Nu știu dacă stânjenit, dar oricum, naiv! În ciuda vârstei lui, Bart era foarte naiv! Își făcuse studiile într-o universitate provincială. Nu a fost în război. A muncit ca un nebun pentru a-și termina facultatea de drept, cât și în primii ani, după ce a devenit avocat. Nu uita că în același timp, mai lucra și pentru Wardor-Rand. Tatăl său murise. Când s-a însurat cu Lucy, era foarte naiv!

— Dar acum, nu mai este așa!

Joan întinse spre Fletch farfurioara cu biscuiți. Acesta o refuză.

— Prin urmare, îl mai detestați pe Bart? o întrebă el.

— Dacă îl mai detest? Am spus eu că îl detest? Probabil că este adevărat. După cele întâmplate, nu m-a mai vizitat. Eu l-am așteptat în continuare. Într-o bună zi, l-am auzit pe palier. Am deschis ușa și l-am îmbrățișat. Am impresia că plângea. Era într-o dimineață. I-am spus că îmi pare rău. Mi-a dat mâinile la o parte din jurul gâtului lui.

— S-a mai întâmplat să vă respingă?

— Nu știu, dar îmi amintesc că a mai adăugat o chestie urâtă în legătură cu faptul că obișnuiam să beau. După atâta băutură cât i-am dat eu, lucrul ăla a fost de neiertat!

Fletch spuse:

— Bănuiesc că la vremea respectivă se simțea destul de prost, fiind în stare să respingă toate femeile care i se ofereau.

— Nu-i asta problema! Lacrimile lui erau lacrimi de whisky. Nu m-a respins numai ca femeie! Având în vedere situația respectivă, i-aș fi iertat-o. Ceea ce m-a rănit, a fost că m-a respins și în calitate de prieten!

— Da, înțeleg.

Fără a se lăsa doborâtă de amintirea evenimentelor trecute, Joan Winslow continua să vorbească printre lacrimi. Făcea eforturi să articuleze cuvintele.

— După care a urmat procesiunea aia de femei care au trecut pe-aici! Cu părul scurt, cu părul lung, în jeans, în fuste mini, o întreagă adunătură! Luni și luni de zile!

Fletch așteaptă ca respirația să-i redevină mai regulată, după care o întreabă:

— Așadar, credeți că în cele din urmă, a sfârșit prin a omorî pe una dintre ele?

— Bineînțeles! Ticălosul!

Întinse mâna până la măsută, apucă sticla și-și mai turnă o porție zdravănă, pe care o dădu peste gât dintr-o singură înghițitură.

— Și n-a omorât o fată oarecare! Orice Ruthie-scoate-ți-fusta! A omorât-o pe Lucy! Pe Lucy!

Fletch rămase nemișcat, preț de câteva secunde.

De pe canapea, Mignon își privea stăpâna neliniștit.

În cele din urmă, Fletch întreabă:

— Pot să vă ajut într-un fel oarecare?

— Nu.

Și Joan își dădu la o parte părul de pe frunte.

— Cred că o să fac o baie și o să mă culc, adăugă ea.

— Fără să mâncați?

— Sunt prea obosită pentru așa ceva.

Fletch puse cheia pe care o luase de la ea pe măsută, lângă sticla de Martini.

— Este încă devreme. Dacă vrei, am putea ieși undeva. Cum îi spune barului ăluia despre care mi-ai pomenit? Țăla, de la capătul străzii?

— Nu, zău că nu! răspunse ea. Zău că mă simt obosită! Dimineață, poliția m-a trezit din somn. Pentru Bart!

— Mda, înțeleg.

În timp ce se ridica, Fletch adăugă:

— Mi-ar face plăcere să-l iau într-o zi pe Mignon să-l scot la plimbare.

— O să-i placă, poți să fii sigur!

Joan Winslow îl însoți până la ușa de la intrare. Figura îi era cam răvășită.

— Noapte bună!

Fletch traversă palierul și brusc, își aduse aminte că uitase să-i ceară cheia de la apartamentul său.

Ușa lui Joan se trânti.

Fletch dădu din umeri, își scoase din buzunar cheia și deschise.

20

Fletch tocmai se întreba unde avea să mănânce, încercând să-și amintească numele barului din colțul străzii, când se auzi soneria de la intrare.

— Of, fir-ar să fie!

În fața ușii, se afla contesa de Grassi, înconjurată de o grămadă de bagaje.

Fletch mai apucă să vadă silueta unui bărbat care cobora scările. Acesta avea pe cap o șepcuță de genul celor purtate de șoferii de taxi.

— Va' să zică, douăzeci și cinci, treizeci de kilometri? Hm!

— Ți-am spus doar că nu stau departe!

— Fletch, tot timpul minți de îngheață apele!

Se forță apoi, fără prea mare convingere, să ridice una dintre valize, pe cea mai mare.

— Un domn cumsecade mi-a deschis jos.

— Sylvia, spune-mi și mie, ce ai de gând să faci?

Sylvia era în stare să transforme un simplu palier într-o scenă de teatru.

— Dacă-ți amintești, ai spus că hotelul Ritz este prea scump pentru mine!

Neputința pe care încerca să o exprime, se traducea prin niște ochi holbați, brațe larg deschise și pieptul umflat

— Ai avut dreptate! Mi-au dat și nota!

— Ai plătit?

— Ba bine că nu! Crezi că o contesă de Grassi s-ar coborî până la o asemenea măgărie? Toată lumea o fură pe contesa de Grassi, dar contesa de Grassi nu fură pe nimeni, așa să știi!

Fletch rămase ținut locului în pragul ușii.

— Dar de ce ai venit aici?

— De ce am venit? Pe tine la ce te duce mintea? Ce, doar nu ai vrea ca o contesă de Grassi să se

ruineze plătind fără rost un hotel, în timp ce ginerele ei locuiește la doi pași, într-un apartament somptuos!

— Nu sunt ginerele tău! Slavă Domnului!

— O să te însori cu Andy, așa că o să devii ginerele meu! O să fii un membru al familiei de Grassi. Iar eu sunt contesa de Grassi.

— Mda, înțeleg.

Fletch se dădu înapoi cu un pas.

— Totul este cât se poate de clar.

Sylvia se strecură în apartament.

Fletch închise ușa, fără să se atingă de bagaje.

— Aha, e foarte frumos la tine!

Privirea ei atentă parcurse salonul și biroul.

— Mda, îmi convine de minune! Este absolut perfect!

— Sylvia, doar mai există și alte hoteluri!

— Or fi, dar nu pentru contesa de Grassi! Ei îi trebuie adevărate palate! Ce ar spune răposatul Menti, dacă eu, contesa de Grassi, m-aș duce într-un hotel oarecare, obscur?

— Cred că i-ar mulțumi Celui de Sus, că a fost așa de inspirat să nu-ți lase niciun sfanț!

— Niciun sfanț? Dar mi-a lăsat o adevărată avere! Tablourile mele!

— Sylvia, să știi că există și hoteluri respectabile, la niște prețuri rezonabile.

— Respectabile? Cred că nu ești în toate mințile, dragul meu! Contesa de Grassi nu are nici în clin nici în mână, cu hotelurile alea respectabile, de care pomești!

— Bine, e clar, m-am lămurit.

Sylvia începu să-și agite nerăbdătoare mânușile albe pe care le ținea în mână. De altfel, nu și le punea niciodată, fiindcă era greu de crezut că și-ar fi putut-o scoate pe cea din mâna stângă. Diamantul impresionant care-i împodobește unul dintre degete, ar fi împiedicat-o cu siguranță!

— Buun! Ia să vedem, unde este camera mea?

— Sylvia, nu cumva, din întâmplare, ai venit să mă spionezi?

— Să te spionez? Cred că glumești!

Ochii îi deveniră brusc disprețuitori.

— Fiindcă, îți spun foarte cinstit, continuă Fletch, nu mă ocup absolut deloc de tablourile tale! Habar n-am de ele!

În sinea sa, Fletch își spuse că ar fi fost nimerit să ridice nițel tonul.

— Am venit aici, la Boston, ca să lucrez la biografia unui pictor și tu o să mă împiedici să fac asta!

— Și încă cum!

Nu trebuie ridicat tonul când se discută cu o braziliancă, care fusese măritată cu un francez și cu un italian. Și care în plus, nu agrea nici hotelurile respectabile.

— N-o să faci un pas fără mine! Auzi tu, eu, la un hotel! Aș fi putut fi la Roma! Sau, la Livorno! Să știi că n-am venit să-ți dau de băut un pahar după care să plec! Am venit ca să-mi găsesc tablourile!

— Sylvia, habar n-am despre tablourile tale!

— Bine, atunci spune-mi unde este camera mea! Servitorii o să se ocupe de bagajele mele.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar aici nu există niciun servitor.

— Nu există niciun servitor? Iară minți! Cine mi-a răspuns atunci la telefon, zilele trecute? Nu cumva femeia aia care și-a prins sprâncenele în ușa frigiderului?

— Ah, fir-ar să fie, ai dreptate!.

Contesa de Grassi o luă triumfal prin culoar, aprinzând în drumul ei toate luminile.

În timp ce Fletch se mai găsea încă în holul de la intrare, telefonul începu să sune. Fletch răspunse din birou.

— Alo, domnul Fletcher?’

— Da, chiar el.

— Sunt Horan, de la galeriile Horan.

— Ah, da, bună-seara, domnule Horan.

— Bună-seara. V-am sunat să vă spun că am localizat tabloul lui Picasso care vă interesa, „Vino, viola, mademoiselle”.

— Minunat!

— Am avut o discuție cu actualul proprietar. Ca fiecare dintre noi la ora actuală, și el se află cam strâmtorat în ceea ce privește situația financiară, așa că a fost încântat să afle că cineva dorește să-i cumpere tabloul. L-am făcut să înțeleagă că dat fiind faptul că v-ați manifestat intenția de a-l cumpăra, poate obține un preț mult mai bun vânzându-vi-l dumneavoastră, decât să aștepte alți potențiali cumpărători.

— Sper ca nu l-ați înspăimântat!

— Ah, nu, în niciun caz! A fost vorba doar de o anumită tactică de negociere. Însă, natural că vânzătorul se alege întotdeauna cu un preț mai bun atunci când cumpărătorul este cel care antamează negocierea. Înțelegeți, nu-i așa?

— Perfect!

— Așa că, după ce vom vedea tabloul, și dacă într-adevăr veți dori să-l cumpărați, atunci o să mă străduiesc să obțin un preț rezonabil.

— Domnule Horan, unde se află tabloul?

Întrucât interlocutorul său păru că ezită să răspundă, Fletch îl întrebă altceva:

— Bine, atunci, puteți să-mi spuneți cine este proprietarul?

— Hm, domnule Fletcher, este, o întrebare la care nu prea aș dori să vă răspund. Știți, eu nu sunt decât intermediar.

Fletch nu răspunse.

Horan continuă:

— Însă, în cazul de față, nu văd niciun obstacol ca să nu vă pot răspunde. Tabloul aparține unui anume Cooney. Un texan care locuiește în Dallas.

— În Texas? Va’ să zică, Texasul a rămas în continuare un loc important pe piața operelor de artă?

— Cum să nu! În Texas există niște colecții particulare de-a dreptul superbe! Din câte știu eu, domnul Cooney nu este un colecționar prea cunoscut, dar pe lângă acest tablou, mai posedă și alte opere de artă. Banca Barclough din Nassau, a dat referințe excelente, în ceea ce vă privește. Așa că i-am spus domnului Cooney că poate trimite tabloul prin avion. Începând de mâine dimineață, puteți veni să-l vedeți.

— Tabloul sosește prin avion?

— Probabil că acum este deja pe drum. Am încercat să vă sun toată după-amiaza, dar n-a răspuns nimeni. De altfel, am pierdut destulă vreme vorbind cu domnul Cooney și lămurindu-l în legătură cu tipul de asigurări și modul în care trebuie ambalat tabloul.

— Mă miră faptul să aud că tabloul este trimis la Boston.

— Ascultați, domnule Fletcher, și eu aveam de gând să văd tabloul acesta. Dacă este autentic, poate că mă hotărâsc să-l cumpăr pentru colecția mea personală, dacă dumneavoastră o să renunțați și n-o să găsiți un alt amator. Din moment ce un colecționar a reușit să treacă de ceea ce se numește blocajul psihologic, și s-a hotărât să vândă o operă de artă, acesta fiind cazul domnului Cooney, nu-i mai rămâne negustorului de tablouri decât să încheie afacerea și să organizeze vânzarea.

— Și totul s-a petrecut la telefon?

— Sigur că da. De fapt, să știți că în Texas, nu sunt chiar atât de necunoscut!

— În regulă, atunci, este perfect! Ce altceva ați mai putea să-mi spuneți despre Cooney ăsta?

— Nu prea mare lucru. I-am obținut numele de la un prieten de-al meu, care lucrează la muzeul din Dallas. Știa despre Cooney că are un tablou ce corespunde descrierii pe care mi-ați făcut-o, însă nu-l văzuse niciodată. I-am telefonat lui Cooney aseară și l-am întrebat direct dacă are un tablou intitulat „Vino, viola, mademoiselle”. În paranteză

fie spus, ăsta este un titlu cu adevărat imposibil pentru un tablou! Probabil că Picasso când i-a pus tabloului numele ăsta, băuse o sticlă întreagă! Cooney mi-a răspuns afirmativ. Iar eu i-am spus că am dat de un posibil cumpărător, așa că are la dispoziție o noapte pentru a se hotărî. Am impresia că este proprietarul unui ranch, și are vreo opt copii.

— Probabil că de-asta are nevoie de bani!

— Domnule Fletcher, deși mâine este sâmbătă, cred că ați putea trece pe la mine. Ce spuneți, ora nouă și jumătate vă convine? Dacă da, atunci am putea examina împreună tabloul și să stabilim o cifră care să mulțumească pe toată lumea.

— Da, este perfect! Spuneți că tabloul vine în seara asta, prin avion?

— Da, dacă nu apare vreun fapt neprevăzut. Dacă se întâmplă cumva să nu-l am mâine dimineață, am să vă dau de știre. Dar sunt convins că o să sosească în seara asta!

— Perfect! Atunci, ne vedem mâine dimineață!

Sylvia stătea lângă ușa biroului.

— Cu cine te vezi mâine dimineață?

Cel puțin, nu ascultase convorbirea de la celălalt aparat.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un tip, în legătură cu un cal.

— Cumva, un Degas!

— Nu, nici pomeneală!

Sylvia se așează într-unul din fotoliile de piele, arborând o mină suspectă, ca a unei pisici flămânde.

— Cum rămâne cu masa mea? întrebă ea.

— Cu masa ta? Cum adică?

— Păi, văd că nu ai servitori! Atunci, ce, vrei să mor de foame? Doar ești gazdă, ce naiba!

— Așa este! o aprobă Fletch, N-ai mâncat niciodată din ce am pregătit eu, nu?

— Să nu-mi spui că știi să gătești!

— Ba cum să nu, și încă divin, nu alta!

Și Fletch își sărută vârful degetelor de la mâna dreaptă.

— He, he, mai bine ca la Ritz! Ia să vedem noi!

Și începu să se plimbe gânditor prin încăpere.

— La început, aş propune o supă cu cresoane, nu, ce spui? Apoi, niște ficăței de pasăre. Da, da. Apoi, neapărat un homar à la Armorique. După care, niște tocăniță de pui à la indienne, cu garnitură de mazăre verde! Ce-ar putea fi mai grozav decât toate astea? Ah, da, bineînțeles, uitasem! Ca desert, o șarlotă Chantilly, cu zmeură. De-a dreptul splendid!

Fletch îi aruncă Sylviei o privire îngrijorată.

— Ce spui, contesă?

— Mda, sună bine!

— Evident, o să-mi ia ceva timp să pregătesc toate astea!

— Nu-i nimic, sunt obișnuită să mănânc târziu. Vreau să-ți văd talentul de bucătar!

— Nici nu poate fi vorba să-ți ofer vreun aperitiv, înainte de un asemenea meniu, ar fi pur și simplu o crimă!

— Nu-i nimic! O să mă lipsesc de așa ceva.

— Să nu faci nimic! O să mă ocup eu de toate!

Fletch se îndreptă grăbit spre bucătărie. Închise ușa în urma sa, ieși pe ușa de serviciu și coborî până în stradă.

O luă la fugă, până ajunse la garajul din River Street.

Nu se mai sinchisi să aleagă alt drum pentru a ajunge în Newbury Street, la numărul 60. Trecu cu mașina chiar prin Beacon Street. Când ajunse în dreptul blocului său, îi observă pe cei doi polițiști în civil dintr-o mașină parcată în fața numărului 152. Ochii acestora nu se dezlipeau de pe intrarea blocului. Când trecu prin dreptul lor, se scărpină la tâmpla stângă.

O luă la stânga, pe Arlington Street, apoi pe Newbury. Se opri în dreptul unui băruleț și

cumpără două sandviciuri, o sticlă de jus de fructe și cafea.

Găsi un loc lângă trotuarul de vizavi de galeria lui Horan și parcă mașina acolo.

Stinse luminile, opri motorul și începu să aștepte. Își dădu seama în curând că îmbrăcat, așa cum era, doar în haină, avea să-i fie frig. Peste douăzeci de minute, ușile garajului de la numărul 60 se deschiseră. Dinăuntru, ieși un Rolls-Royce, cu farurile aprinse.

Un bărbat de vreo șaizeci de ani închise ușile la loc.

Rolls-Royce-ul nu putea lua decât o singură direcție și anume spre vest, întrucât strada era cu sens unic și orientată spre vest.

Fletch porni motorul și se luă după Rolls.

După ce trecură de Newbury Street, se opriră la un semafor, traversară Massachusetts Avenue și se angajară pe un drum secundar care se intersecta cu autostrada spre Massachusetts. Continuară să ruleze spre vest.

Rolls-ul nu depășea viteza de nouăzeci de kilometri la oră. Trecură de o cabină pentru încasarea taxelor de acces pe autostradă și își continuară drumul. Înainte de apariția celei de-a doua cabine, Rolls-ul o luă pe un drum lăturalnic la dreapta. Pe indicator, se putea citi: „Weston. Drumul 128 Nord-Sud”.

La capătul drumului, se găsea altă cabină de taxare.

Fletch trecu pe altă bandă de circulație și înaintă până la nivelul Rolls-ului. Așteptă câteva clipe, după care întinse cele câteva monede necesare persoanei din cabină.

Rolls-ul o luă înainte, către Weston. Drumul trecu pe lângă o pădure, după care apărură câteva ferme izolate.

Fletch nu îndrăznea să se apropie la mai mult de cinci sute de metri de Rolls-ul din fața sa.

Pe drumul plin de curbe pe care mergeau, chiar și o asemenea distanță era prea mare.

La ieșirea din viraj, luminile de poziție din fața sa dispărură.

Fletch încetini și apucă să vadă cum o mașină traversa pădurea din stânga sa. După farurile înalte și rotunde, caroseria pătrată și luminile de poziție uriașe din spate, deduse că nu putea fi vorba de altceva, decât despre un Rolls.

Continuă să ruleze până la următorul viraj, unde se opri. Stinse farurile și lăsă aprinse doar luminile de poziție.

Cobori din mașină și se îndreptă alergând spre locul unde îl văzuse pe Horan intrând în pădure. Pe o cutie de scrisori fixată pe un stâlp stătea scris „Miller”.

Înaintă prin întuneric și începu să cerceteze împrejurimile.

Descoperi la câțiva metri de drum un zid de piatră, în care o spărtură era blocată de un lanț ruginit.

Fletch se întoarse la furgonetă și făcu cale întoarsă, îndreptă furgoneta cu spatele către spărtura din zid și avansă încet în marșarier, până auzi cum lanțul se rupse.

Din câteva manevre, trase mașina lângă zid.

Printre ramurile copacilor, casa lui Horan se vedea perfect.

Liniștea era deplină. Fletch mănca un sandvici și începu să bea cafea.

Luminile din casa lui Horan se stinseră. Când mai rămăsese doar un sfert de oră până la miezul nopții, se stinseră și celelalte lumini din casele învecinate.

La unu și jumătate, Fletch o porni pe aleea de pietriș care ducea spre casa lui Horan. Luna apărea dintre nori la intervale regulate.

La ieșirea din pădure, apăru o peluză situată în fața casei. Partea superioară a peluzei servea fără îndoială drept terasă. Sub o copertină dungată, se

găsea mobilier de grădină din fier forjat, vopsit în alb.

Clădirea, destul de impozantă, era compusă din două etaje. Razele lunii se reflectau de acoperișul de ardezie.

Fletch o luă spre dreapta casei. După câțiva metri, dădu de o alee de pietriș. Își scoase pantofii, trecu de ea, și ajunse la garajul de lângă casă.

În jurul garajului, o potecă din pământ bătătorit ducea la o împrejmuire în care se găsea adăpostit un tractor. Terenul situat în spatele casei era lăsat în paragină.

Fletch aruncă o privire asupra ferestrelor care dădeau spre parc. Absolut toate, chiar și cele ale bucătăriei, erau protejate de un sistem de alarmă. O latură a clădirii se afla în imediata apropiere a pădurii.

Se întoarse la mașină, mănca al doilea sandvici și începu să bea din cafeaua rece.

La trei și jumătate, i se făcu atât de frig, încât se duse în spatele mașinii, să caute ceva cu care să se învelească, deși era convins că nu va găsi nimic. Cu toate acestea, avu plăcuta surpriză să constate că cei care vopsiseră mașina, uitaseră înăuntru un fel de pătură. Dârele de vopsea de pe aceasta avuseseră timp să se usuce.

O luă, se înfășură cu ea și se așază din nou la volan.

Abia când apărură zorii începu să se mai încălzească.

Și tot atunci, începu să plouă. Prin parbriz, nu se mai vedea nimic.

Puse contactul și fără a porni motorul, începu să acționeze din când în când ștergătorul de parbriz.

La ora opt și un sfert văzu dintr-o dată cum Rolls-ul apăru pe aleea cu pietriș.

Sperase să-și poată da înapoi mașina la timp, dacă ar fi văzut dinainte sosirea mașinii lui Horan. Numai că nu se întâmplase așa.

Se gândi că poate atât ploaia, cât și ramurile copacilor, aveau să-l ascundă vederii acestuia.

Rolls-ul nu se opri nicio clipă. Coti la dreapta, fără să ezite câtuși de puțin, după care începu să ruleze în sens invers drumului pe care se angajase în ajun.

Mai înainte ca Horan să-i dispară din vedere, Fletch scoase furgoneta dintre tufișuri și porni pe urmele sale.

Se țină în spatele Rolls-ului, până pe Newbury Street, la numărul 60.

Parcă puțin înainte de garajul lui Horan. La claxoanele Rolls-ului, ușile garajului fură deschise de același individ în vârstă. Mașina intră în marșarier.

Era sâmbătă dimineața. Ora nouă fără zece minute.

La nouă și un sfert, Fletch se opri în fața unei prăvălioare, din care își cumpără o mașină de bărbierit, din plastic, un spray cu spumă de bărbierit și un after-shave.

În mașină, își desfăcu gulerul cămășii și se bărbieri.

La nouă și jumătate fix, suna la ușa galeriei Horan.

21

În biroul lui Horan, tabloul de Picasso se găsea instalat pe un trepied.

— Ah, bună-dimineăta, domnule Fletcher! Ce dimineăta oribilă!

— Bună-dimineăta, domnule Horan! Așa este! Din păcate, am uitat să-mi iau impermeabilul. Și când plouă, aproape că nu găsești un taxi!

— Mda, aveți perfectă dreptate! spuse Horan, îmbrăcat ca scos din cutie.

— Aha, în sfârșit, iată-l!

Și Fletch se opri în fața tabloului.

Titlul acestuia părea complet idiot, dar cum altfel putea fi intitulat tabloul, dacă nu „Vino, viola, mademoiselle”? Motivul de bază se găsea repetat de trei ori. Atât prima imagine, cât și cea de-a patra, constituiau adevărata sa formă.

— Este superb! exclamă Fletch.

— Cred că sunt în stare să vă pot garanta autenticitatea lui.

— Efectiv, nu am cuvinte! spuse Fletch.

— Să vă spun cinstit, sunt foarte curios să aflu care este motivul pentru care țineți neapărat să cumpărați acest tablou.

— Mai întâi, am văzut un diapozitiv, îi explică Fletch, într-o expoziție la Cannes, la puțin timp după moartea lui Picasso. Tabloul ăsta se afla printre o grămadă de alte diapozitive. M-am gândit că era fără îndoială cel mai reprezentativ din perioada cubistă, mult mai rafinat decât multe altele care tratau aceeași temă.

Horan își aruncă și el ochii înspre tablou.

— S-ar putea să aveți dreptate, spuse el.

— Mda, e clar, cred că nu mai are niciun rost să vorbiți cu domnul Cooney.

Și Fletch înconjură trepiedul.

— La prima vedere, se pare că este intact. A sosit fără probleme, nu-i așa?

— Nici măcar o zgârietură! Și vreau să spun, că după toate probabilitățile, se pare că este vorba și despre trepiedul original. Dar s-ar putea să mă înșel.

— V-ați dus la aeroport chiar dumneavoastră?

Horan reveni lângă tablou.

— L-am lăsat pe domnul Cooney să înțeleagă că vom lua legătura cu dânsul cât de curând, chiar în cursul acestei zile, spuse Horan, ocolind răspunsul. Bineînțeles, nu i-am promis acest lucru. Ce părere aveți?

— Dar dumneavoastră, ce spuneți?

— Eu zic că puteți începe negocierile de la suma de șase sute cinci zeci de mii de dolari.

Fletch se apropie de un scaun de unde putea vedea atât tabloul, cât și pe Horan.

— Parcă spuneți că Cooney ăsta nu este un colecționar maniac, nu?

— Să zicem că nu se interesează de colecția lui într-un mod susținut, răspunse Horan. Am mai achiziționat anul trecut de la el una sau două lucrări. Și nu mi-a părut rău de afacerea pe care am făcut-o.

— I-ați cumpărat două tablouri într-un an? se miră Fletch.

— Exact cum v-am spus, nu are reputația unui colecționar. Însă vânzările de care v-am pomenit, făcute prin intermediul galeriei mele, nu au ridicat nicio problemă.

Masivul, suplul, suavul și grizonantul Horan, se plimba de colo până colo prin încăpere, cu mâinile la spate, într-o atitudine care vădea o așteptare plină de respect.

Fletch i se adresă blând, dar cu fermitate:

— Ceea ce mă interesează, este proveniența acestui tablou.

— Aha!

Horan răspunse ca și cum ar fi fost vorba despre cu totul altceva, aidoma unui elev slab la învățătură, căruia i se pusese o întrebare încuietoare.

— Nu cred că sunt în stare să vă satisfac curiozitatea în legătură cu acest subiect.

— Nu?

— Vedeți dumneavoastră, în multe vânzări dintre particulari, proveniența lucrărilor nu este specificată.

Și Horan se lansă într-o adevărată dizertație pe tema respectivă:

— Mai ales într-un caz ca acesta! Tabloul nu are nicio proveniență certă, sau, mă rog, în orice caz, eu nu i-am dat de urmă. Însă ce mi se pare mie mai important, este faptul că nu a fost semnalată dispariția acestui tablou din nicio țară și nici măcar intrarea sa în Statele Unite. Știți și dumneavoastră că în zilele noastre, interesul guvernelor — a crescut pentru apărarea patrimoniului cultural, așa că în anumite situații, se pot arăta uneori ostile, la un asemenea gen de tranzacții.

— Mda, știu toate astea. Însă cu atât mai mult, proveniența acestui tablou mi se pare a fi foarte importantă.

— Vă înțeleg punctul de vedere. Dumneavoastră locuiți în Italia, nu-i așa?

— Da, câteodată.

— Sigur că da, putem să-l întrebăm acest lucru pe domnul Cooney.

— Nu ați făcut-o încă?

— Nu, pentru că știu ce mi-ar fi răspuns.

— Stați așa, lăsați-mă să ghicesc! se repezi Fletch. Cred că v-ar fi spus că l-a cumpărat de la un negustor respectabil elvețian, al cărui nume însă nu și-l poate aminti!

— Exact!

Horan se arată încântat de răspunsul îndrăzneț al elevului său atât de puțin dotat.

— Exact așa presupun că mi-ar fi răspuns!
continuă el.

— Populația Franței nu este atât de numeroasă
ca negustorii respectabili de opere de artă din
Elveția! Unii peste alții, rezumă foarte fidel cultura
țării lor!

— Și, așa cum știți, fără îndoială, negustorii
elvețieni își confirmă foarte rar vânzările pe care le
fac!

— Domnule Horan, cred totuși că ar trebui să-i
punem lui Cooney întrebarea asta!

— Așa este. Aveți perfectă dreptate!

— Vreau să știu proveniența acestui tablou, cât
și istoria sa.

— Mda, numai că atunci lipsește certificatul de
origine...

— Aș fi prost de-a binelea dacă nu aș solicita
certificatul de origine!

— Parcă ați spus că nu reprezentați decât
interesele dumneavoastră, sau mă înșel eu?

— Nu, nu vă înșelați, numai că nu aș fi corect
față de mine însumi, față de averea mea și față de
mediile culturale care țin cont de responsabilitățile
pe care le au! Să fiu cinstit, sunt pur și simplu
șocat să constat că nu ați cerut un certificat de
origine detaliat!

Tâmpilele argintate ale lui Horan lăsau să se
întrevadă un aflux puternic de sânge.

— Domnule Fletcher, sper să înțelegeți cât de
frecventă este o asemenea situație! Chiar foarte
frecventă, pot să vă asigur! Arta este un limbaj
internațional. Și chiar o monedă internațională. Iar
piața operelor de artă, prin natura ei, este și ea
internațională. Nu poate fi vorba, într-un asemenea
context, de frontiere geografice, pur arbitrar! Guvernele
au tendința să-i depășească limitele, interesându-se
din ce în ce mai mult de probleme care le depășesc
competența. Iar lumea trebuie să insiste asupra dreptului
ei la o viață particulară mai

ales atunci când este vorba despre probleme de ordin pur estetic.

— Da, da.

— Vă amintiți, sunt sigur de asta, de exodul operelor de artă din Anglia, la sfârșitul anului 1975, ca urmare a gafelor comise de guvernul laburist. Nu v-ați opus acestui exod, nu?

— Nu, fiindcă i-am înțeles motivele.

— De altfel, se prea poate ca „Vino, viola, mademoiselle”, să fie una dintre operele de artă provenite din Anglia.

— Dar se poate la fel de bine ca să nu fie provenită din Anglia! În orice caz, chiar dacă asta este situația, eu trebuie să mă protejiez, domnule Horan!

— Dragă domnule Fletcher! Dar dumneavoastră sunteți perfect protejat! Doar nu sunt începător în meseria asta! După ce am analizat un pic tabloul, vă asigur că nu am nici cea mai mică îndoială cu privire la autenticitatea sa. Dacă mai doriți o expertiză, sau chiar mai multe, le pot organiza cât de repede doriți!

— Sunteți foarte amabil!

— Veți cumpăra tabloul de la galeria Horan din Boston, însoțit de un certificat de expertiză. Să știți că reputația mea nu a fost niciodată pusă la îndoială! Iar dacă s-ar pune întrebări sunt dispus să declar că vânzătorul a fost James Cooney, din Dallas. Iar dacă lui i s-ar pune întrebări, atunci...

— ... atunci ar spune că a cumpărat tabloul din Elveția, de la un negustor respectabil, la o dată pe care a uitat-o, continuă Fletch. Iar respectivul negustor elvețian, dintre cei mai respectabili, ar refuza să confirme tranzacția făcută, lucru care după legislația țării sale este pe deplin justificat.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe elvețieni! făcu Horan. Sunt singurii care înțeleg ceea ce înseamnă dreptul unei vieți particulare.. Chiar dacă principiile lor vechi, nu mai sunt atât de ferme ca și altădată.

— Domnule Horan, pot să vă asigur că înțeleg totul!

— Așa că, investiția dumneavoastră este protejată. Pentru totdeauna!

— Lucrul ăsta nu mă împiedică să pretind să aflu de unde are Cooney tabloul ăsta, chiar dacă este vorba de o informație cu caracter strict personal.

— Ah, da, așa da. Bineînțeles! Aveți perfectă dreptate, domnule Fletcher! Sigur că da, o să-l întrebăm! Între timp, la ce sumă v-ați gândit să i-o comunic domnului Cooney?

Horan ocoli biroul stil Ludovic XVI pentru a răspunde la telefon. Soneria acestuia abia se auzise.

— Alo? Da, galeria Horan! Cine vrea să vorbească? Nu, duduie, nu mai accept nicio convorbire cu Chicago! Este deja a treia oară când mă sună de la „Chicago Tribune”, am dezmințit știrea asta... cine sunteți dumneavoastră? Domnul Potok? Domnule Potok, doi dintre jurnaliștii dumneavoastră m-au sunat deja în dimineața asta. De câte ori trebuie să dezminț știrea asta? N-am avut, nu am, și nici nu o să am intenția vreodată de a face vreo donație muzeului din Chicago... Cum? Vreți să aflați numele tabloului pe care nu vreau să-l donez? Doamne Sfinte! Nu știu de unde a auzit colegul dumneavoastră așa ceva! S-ar putea să fie vorba despre „Star”. Cred că idiotul ăla de critic de artă al lor, Charles Wainwright, care niciodată nu înțelege nimic. Ascultați, domnule Potok, vă mai spun încă o dată, că nu am avut, nu am și nici nu o să am vreodată intenția de a face vreo donație muzeului din Chicago... Cum? Nu, nu am nimic împotriva muzeului din Chicago... Domnule Potok, încep să-mi pierd răbdarea! Știrea asta este absolut nefondată! Și vă rog, nu mă mai deranjați!

Horan începu să pășească cu aceeași fermitate cu care închisese telefonul.

— Un tâmpit de jurnalist din Boston, a scris că am de gând să donez un tablou muzeului din Chicago!

Horan dădu din cap.

— Ce tâmpenie! De unde și-or pescui ăștia informațiile?

— Niciodată n-o să cunoaștem tot răul pe care ni l-a făcut presa! îi ținu Fletch isonul.

— Da, da. Parcă vorbeam despre prețul tabloului, nu?

Fletch se ridică de pe scaun. Își aminti că venise fără impermeabil.

— Așa este! Păi, eu zic că-i putem oferi domnului Cooney, două sute șaizeci de mii de dolari.

Horan reacționează de parcă ar fi primit o palmă.

— Este inacceptabil!

— Aveți dreptate! Sunt gata să ofer mai mult, însă să-i spuneți lui Cooney ăla că aș vrea să știu originea tabloului.

— Mg îndoiesc că oferta dumneavoastră l-ar îndemna să vorbească.

— S-ar putea să fie un tip vorbăreț!

22

— Cine-i acolo?

— Lupul cel rău.

Era sâmbătă dimineața, ora unsprezece și jumătate.

Fletch făcuse un mic ocol pe drumul de întoarcere și se oprise la un magazin de fierărie, de unde cumpăraseră o șurubelniță, un clește și un borcan cu unsoare, pe care le pusese în mașină.

După ce își lăsase mașina în garajul din River Street, se întoarse pe jos acasă și urcă pe scara de serviciu.

Uitase că sâmbătă era ziua în care doamna Sawyer făcea menajul. Evident, aceasta pusese zăvorul la ușa din bucătărie,

— Hai, valea! îi strigă ea prin ușă. N-avem nevoie de nimic!

— Doamnă Sawyer, eu sunt, Fletcher! Deschideți-mi, vă rog!

— Dar ce faceți acolo?

Și, înainte de a afla răspunsul, deschise ușa.

— Doamne, în ce hal sunteți! Unde vă este impermeabilul? Sunteți ud learcă!

— Bună-dimineața!

— Să știți că în patul dumneavoastră se află un fel de contesă. Și nici măcar nu sunteți cu ea, ca să profitați de prezența ei!

— În patul meu?

— Zice c-o cheamă contesa de Grassi. În viața mea nu am văzut atâta bagaje. Ce credeți, are de gând să prindă rădăcini aici?

— Spuneți că a dormit în patul meu?

— Poate că ați lăsat-o chiar dumneavoastră!

— Nici gând! Unde e acum?

— Cică s-a dus la cumpărături. A mai spus că se duce și pe la niște muzee și galerii de pictură.

— Foarte bine!

— I-am pregătit micul dejun și după ce a mâncat, a plecat. Mamă doamne, ce foame avea! Jurai, nu alta, că nu mai mâncase de o lună încheiată.

— Ca și mine, de altfel!

Bucătăria care strălucea de curățenie, contrasta flagrant cu întunecimea umedă și friguroasă a furgonetei.

— Sunt ud learcă.

— După părul dumneavoastră, s-ar spune că v-ați petrecut noaptea într-o căpiță de fân! Poate că așa s-o fi și întâmplat! Vreți să mâncați ceva?

— Ba bine că nu! Unde sunt lucrurile contesei?

— Peste tot, prin casă! Doar vedeți și dumneavoastră! În viața mea n-am mai văzut o femeie atât de autoritară! Mi-a vorbit de parcă aș fi fost o cârpă de șters pe jos!

— Pune-i te rog toate lucrurile în camera de lângă dormitorul meu. Și pe urmă, s-o încui.

— În niciun caz, n-o să-i intre toate! Vreți un mic dejun, sau vreți să mâncați ceva ca lumea?

— Ceva cald ar pica la fix! Pe unde-o fi cartea de telefon?

După un duș cald, Fletch se așeză pe marginea patului și începu să frunzărească cartea de telefon.

Lucy Connors nu figura în ea.

Totuși, o găsi pe Marsha Hauptmann. Locuia în Brookline, Fenton Street.

Formă numărul și după ce se auziră patru apeluri, o voce îi răspunse.

— Alo?

— Alo? Bună-ziuă. La telefon este Martin Head, de la ziarul „Șic”. Aș putea vorbi cu doamna Connors?

Fletch ghici că invitația de a rămâne la aparat îi fusese adresată de Marsha.

O a doua voce de femeie se auzi:

— Alo?

— Doamna Connors? Mă numesc Martin Head. Sunt de la ziarul „Șic”. Tot încerc să vorbesc cu dumneavoastră de la începutul săptămânii.

— Vă ascult.

— Doamnă Connors, ascultați-mă ce am să vă spun, după care dumneavoastră veți fi cea care va decide în consecință.

— Spuneți.

— Intenția ziarului nostru este dintre cele mai bune, iar dacă veți coopera, rezultatele vor fi fără îndoială excelente!

— În cazul ăsta, m-ați pierdut de clientă! Nu citesc ziarul ăsta!

— Doamnă Connors, am vrea să facem un articol, bineînțeles, fără a da nume și fotografii, despre femeile care s-au declarat a fi lesbiene, mai ales după ce au cunoscut câțiva ani de viață conjugală, evident, alături de un bărbat.

— Cine v-a dat numele meu?

— Chiar soțul dumneavoastră.

— Bart este în Italia. Nu vă cred.

— Ne-am întâlnit marți seară la Montreal. În orice caz, este mult mai înțelegător, sau cel puțin, încearcă să fie, decât majoritatea bărbaților care au trăit o asemenea experiență!

— Cine, Bart? Fără îndoială că așa este!

— Sunt convins că ați putea da cititorilor noștri un punct de vedere absolut autentic asupra celor trăite. A celor trăite, iată ce este important! Ați putea fi un interlocutor ideal!

— Nu prea cred, domnule... Head parcă ați spus?

— Da, Head Martin.

— Telefonul dumneavoastră este cumva legat de crima aia?

— Care crimă?

— În apartamentul fostului meu soț, a fost comisă o crimă zilele trecute. Nu am de spus nimic în legătură cu lucrul ăsta! N-am nici în clin, nici în mănecă cu toată istoria asta!

— Să fiu sincer, nu știam una ca asta!

Privirea lui Fletch dădu roată fostului dormitor al lui Bart și al lui Lucy Connors.

— Bine, în regulă, atunci nu avem de ce să mai pomenim treaba asta, făcu Fletch.

— Nu, zău că nu te pot ajuta, domnule Martin. E o chestie destul de dificilă, fără să mai punem la socoteală și vâlva care se poate isca.

— Doamnă Lucy, gândiți-vă la dificultățile pe care le au de înfruntat femeile care se găsesc în situația pe care ați depășit-o! Sunt convins că nu de puține ori v-ați simțit foarte singură!

— Și încă cum!

— Vă dați seama ce ajutor ar putea constitui un asemenea articol pentru cititoarele noastre! Din câte am înțeles eu, v-ați rezolvat cu succes problemele.

— Domnule Martin, dar știu că ești convingător, nu alta!

— Vă repet, aveți toată garanția că nu vom cita niciun nume. Vă vom denumi doamna C, asta-i tot! Articolul va fi însoțit de câteva ilustrații, dar bineînțeles, abstracte, nimic în plus!

— Și dacă nu te ții de cuvânt?

— Ne puteți acționa în judecată! Și vă asigur, că veți câștiga procesul! Ia gândiți-vă nițel ce poate însemna un atentat la viața particulară! Dar noi ne interesăm mai mult de sentimente, decât de fapte. Să știți că nu avem de gând să întreprindem o cruciadă!

— Mda, văd. Ești de acord să văd articolul, înainte de a-l publica?

— Lucrul ăsta nu se prea poate. Redactorul șef este convins că ăsta este teritoriul lui.

— Atunci, n-o să vă dau niciun interviu, dacă refuzați să-mi arătați articolul înainte de publicare.

Fletch făcu un efort să pară că ezită.

— Bine, doamnă Lucy! Accept! Chestia asta rămâne între noi. O să vă arăt articolul mai înainte de a-l vedea redactorul șef. Când ne putem întâlni?

— În după-amiaza asta, dacă o să se oprească ploaia, o să mă duc la cumpărături cu Marsha. Iar diseară, suntem invitate la niște prieteni.

— Atunci, pot să trec mâine dimineață pe la dumneavoastră?

— Bine. Pe la zece?

— Să zicem, pe la zece și jumătate. În Fenton Street, la numărul 58.

— Da, apartamentul 42.

— O să fie și doamna Hauptmann?

— Sigur că da! Și dacă o să faci un singur pas greșit, – să știi că o să-ți tragem o mamă de bătaie, de n-o s-o uiți toată viața!

23

După o friptură cu ouă prăjite, pregătite de doamna Sawyer, Fletch se băgă în pat și încercă să citească ziarul „Boston Star” din ajun.

Crima căreia îi căzuse victimă Ruth Fryer abia dacă mai era pomenită. Atenția era concentrată asupra asasinării consilierii municipale. Oricum, în legătură cu cazul Ruth Fryer, nu era menționată nicio știre proaspătă. Asasinarea consilierii municipale era subiectul unui articol lung, bogat în detalii, ilustrat cu fotografii în care aceasta era prezentată în diferite momente ale carierei sale, după care urma o biografie amplă. În final, scurtele comentarii ale unor notabilități ale orașului, oameni politici, prieteni și dușmani, răzbăteau de același ton extrem de generos. Cea mai recentă fotografie a ei, prezenta o femeie cu fălcile lăsate și cu privirea dură. Probabil că înfățișarea ei mânjită de sânge în cada de baie, fusese extrem de dezagreabilă.

După ce răsfoi ziarul mai bine de o oră, Fletch descoperi un anunț care informa cititorii că pentru a se cinsti aniversarea lui Alec Guinness, la un cinematograful din apropiere, rula filmul „Bărbatul în costum alb”. Era o variantă de a-ți petrece o după-amiază de sâmbătă. Se îmbrăca sport, când, se auzi soneria de la intrare. Se gândi că era tot doamna Sawyer, care avea probabil de gând să aranjeze etajele din bucătărie.

Ajuns la capătul culoarului, nu mică îi fu surprinderea când îl zări pe inspectorul Flynn în pragul ușii de la intrare. Puloverul de lână îi accentua mărimea umerilor și a pieptului, ceea ce făcea ca dimensiunile capului său să pară și mai mici decât în realitate.

— Ah, exclamă Fletch.

Flynn zâmbi amabil.

— Îmi pare bine că v-am găsit acasă!

În mâini, ținea un pachet, care, după toate aparențele, era o sticlă.

— Unde este Grover? se interesă Fletch, după ce închise ușa.

Și-i strânse mâna lui Flynn.

— Ei, doar mai am și eu niște clipe libere, răspunse Flynn. Din când în când, week-end-urile mele nu aparțin în totalitate poliției. Am fost în trecere prin zonă și mi-am amintit că municipalitatea orașului Boston îți datorează o sticlă de whisky!

Și-i întinse pachetul lui Fletch, cu o bucurie nedisimulată.

— Sunteți foarte amabil! răspunse acesta.

Era un whisky Ballantines, vechi de doisprezece ani.

— Sper că nu v-am deranjat.

— Ah, nu, nici vorbă! Mă pregăteam să mă duc să văd un film cu Alec Guinness, la cinematograful din Exeter Street. Care se află pe-aici prin apropiere, nu-i așa?

— Da, la doi pași! făcu Flynn. Ce actor extraordinar, Alec Guinness ăsta! Este irlandez, știți? Ca cea mai mare parte a englezilor care au talent!

Și își frecă mâinile satisfăcut.

— M-am gândit că tot plouă, așa că poate nu te-ai fi dat în lături să bem un păhărel împreună.

— Dar, parcă știam că nu prea obișnuiești să bei!

— Așa este! Dar mi-am zis că am putea îmbina utilul cu plăcutul.

Se întoarse apoi către doamna Sawyer și o întrebă:

— Aveți cumva niște mușetel?

Aceasta îi răspunse:

— S-ar putea să existe în bucătărie niște pătlagină.

— E perfect! Ceai medicinal să fie! Sunteți amabilă să aduceți un pahar pentru domnul Fletcher și niște cuburi de gheață? Dacă aveți și apă minerală, atunci ar fi perfect!

Treburile păreau a se fi aranjat.

Flynn intră în birou.

Fletch aprinse luminile și se apucă să desfacă sticla de whisky.

Flynn își băgă mâna pe sub gulerul puloverului și scoase din buzunarul cămășii două foi de hârtie îndoite.

— Am făcut rost de lista completă a pasagerilor zborului 529 de marțea trecută, de la Roma.

Și i le dădu lui Fletch.

— Aș vrea să vă aruncați ochii pe ele și să-mi spuneți dacă vi se pare cunoscut vreun nume.

— Sunteți convins că asasinarea lui Ruth Fryer ar putea fi în legătură cu ceea ce făceam eu la Roma, nu-i așa?

— Domnule Fletcher, ai spus-o chiar dumneata, cu gurița dumitale! Și anume că ai dușmani, în toată lumea! Precis că unul dintre ei și-a cumpărat un bilet de avion, ca să-ți facă numai necazuri.

Marea majoritate a numelor care figurau pe cele două foi de hârtie, erau italienești. Mai erau și niște irlandezi, care probabil că făcuseră deplasarea până la Roma, pentru a căuta o consolare spirituală sau o reușită materială.

Flynn se ridică cu mâinile în buzunare și cu bărbia aruncată în față. Zâmbetul său amabil îi persista pe buze.

— Domnule Fletcher, dacă am fi fost prieteni, cum ar fi trebuit să-ți spun? În mod sigur, nu Irwin Maurice! Vi se spune Peter! Sau preferați Pete?

— Fletch! răspunse Fletcher. Lumea îmi spune Fletch.

— Fletch, va' să zică? Ce nume interesant! Îmi imaginez ce-ar putea face din el un poet irlandez, un nume care să sugereze în asemenea mod forța și viteza!

— Din lista pe care mi-ai dat-o, niciun nume nu-mi este cunoscut.

Și Fletch îi înapoie cele două pagini de hârtie.

— Mă așteptam la așa ceva.

— Iar eu, ar trebui să-ți spun Francois Xavier, nu-i așa?

— Lumea îmi spune Frank, răspunse Flynn. Doar nevastă-mea îmi spune Frannie.

Doamna Sawyer își făcu apariția, cu o tavă în mâini.

— Am pus deja apa la încălzit, explică ea.

Pe tavă se afla un vas cu cuburi cu gheață, un pahar gol, o sticlă cu apă minerală, un ceainic, frișcă, zahăr, o ceașcă, o farfurioară și o linguriță.

— Ah, e minunat, exclamă Flynn, și-și frecă mâinile de plăcere.

După care i se adresă doamnei Sawyer:

— Spuneți-mi vă rog, luni seară, după ce ați făcut curățenie și ați plecat, vă mai amintiți dacă era apă în vasul din salon, de lângă sticla cu whisky?

— Nu, domnule, nici vorbă! Bineînțeles că nu era! Doar am spălat-o cu mâinile mele, după care am șters-o și i-am pus dopul.

— Așa este, aveți dreptate! Am pus și eu o întrebare prostească! De ce cineva ar lăsa apa în sticlă, când este atât de ușor de schimbat. Dar sticla cu whisky se afla acolo când ați plecat?

— Sticla cu whisky? Care sticlă?

— Păi ce, erau mai multe?

— Sigur că da! Erau mai multe sticle cu băutură pe masă! Doar acolo își ținea domnul Connors barul! Erau câteva sticle cu whisky, coniac, gin și cu apă minerală. Și multe pahare curate.

— Și ce s-a întâmplat cu ele?

— Le-o fi aranjat domnul Fletcher. Le-am găsit puse în dulapul din bucătărie. Mi-am spus că probabil nu-i plăcea băutura, așa cum nici mie nu-mi place.

Flynn îl privi pe Fletcher, fără să-l întrebe nimic.

— Nu, răspunse acesta! Nu le-am pus eu acolo!

— Și presupun că ați folosit dulapul ăla și ați atins sticlele despre care vorbim, i se adresă Flynn doamnei Sawyer, ceea ce a făcut fără îndoială să dispară amprente, nu?

— Normal că am atins sticlele! Doar trebuia să le ating, nu, ca să ajung la zahăr, la sare și la piper!

— La zahăr, la sare și la piper! o îngână Flynn. Câtă activitate în dulapul ăla! Asta e, cu atât mai rău! Bine, doamnă Sawyer, vă mulțumesc!

— Dacă mai doriți ceva, vă stau la dispoziție! adăugă ea. Acum, vă rog să mă scuzați, dacă nu mai aveți nevoie de mine. Am o grămadă de treabă de făcut, și sunt deja în întârziere.

Ieși din birou și peste câteva clipe, se auzi trântindu-se ușa de la bucătărie.

— Hm, sarea! făcu Flynn. Întotdeauna sarea distruge probele, fir-ar să fie!

Stăteau amândoi în câte un fotoliu de piele roșie. Amândoi erau îmbrăcați cu pulovere. Unul bea un ceai medicinal, iar celălalt, un whisky îndoit cu apă minerală.

Printre perdele, se vedea cerul întunecat. Vântul care bătea dinspre parc, proiecta fără întrerupere trombe de apă asupra ferestrelor.

Cu șase etaje mai jos de ei, se putea auzi fâșâitul cauciucurilor prin Beacon Street, inundată de ploaie.

— Întotdeauna zilele triste și întunecate, rupse Flynn tăcerea, îmi amintesc de München și de copilăria mea. Acolo am crescut. Niște zile cu adevărat întunecoase!

— La München?

— Chiar așa. Ia să vedem, ce puteam face eu într-o zi ca asta. O după-amiază de sâmbătă ploioasă, în mijlocul toamnei? Aș fi fost obligat să

rămân la internat, să fac flotări, să mă cațăr pe frânghie, până mi-ar fi dat sângele pe nas!

— Doar ești irlandez!

— Așa-i! Am fi fost obligați să alergăm kilometri întregi pe drumuri de țară, abia reușind să ne tragem sufletul, cu transpirația pe față, amestecată cu ploaia. Hm, ce mod minunat de a crește copii! Fără îndoială că sănătatea mea perfectă se datorează exercițiilor ălor!

— Dar de ce erai obligat să le faci?

— Fiindcă eram membru în organizația „Tinerii hitleriști”.

— Cine. Tu?!

— Da, da, chiar eu! Vezi, niciodată nu poți băga mâna în foc pentru cineva!

— Chiar așa, Hitler Jugend?

— Exact cum spui.

— Dar cum de a fost posibil așa ceva?

— Exact cum ai spus tu: totul este posibil. Cum ți se pare whisky-ul ăsta?

— Este excelent! confirmă Fletch.

— Fiindcă nu obișnuiesc să beau, mi-a fost greu să mă hotărâsc ce marcă să cumpăr. Cred că m-a determinat forma sticlei.

— Este într-adevăr excelent!

— N-ar fi trebuit să mă las influențat de forma sticlei!

— De ce?

— Pentru că văd că bei, nu glumă! Dar am impresia că nu ești un bețiv.

— În orice caz, nu în fața ta! Ia spune-mi, cum de a ajuns François Xavier Flynn, membru în Hitler Jugend?

— Să știi că și eu mi-am pus de o mie de ori întrebarea asta!

— Bine, acum te mai afli încă o dată în fața ei!

— După cum probabil știi, Irlanda nu s-a amestecat în cel de-al doilea război mondial. A fost neutră într-un mod oarecum determinat, cum se spune, adică simpatiza cu aliații. Tata era consulul

Irlandei la München. Lucrurile încep să se mai limpezească?

— Absolut deloc.

— În 1938, când aveam șapte ani, s-a hotărât ca din cauza situației mondiale tensionate, să rămân la München cu părinții, în loc să ne întoarcem în Irlanda, așa cum fusese prevăzut, și să merg la școală. Așa că după ce mi-am petrecut cei mai fragezi ani ai copilăriei prin școli naziste, vorbeam germana ca pe apă. Mă îmbrăcam și eram ca un neamț. Și așa cum spunea tata, care părea că-mi încredințează un mare secret, atinsesem vârsta rațiunii!

Așadar, tata a început să-i aprobe în public pe naziști, cu toate că le detesta concepțiile, ca orice om civilizat. Cât a durat războiul, am rămas în Germania. Am fost la școală, și am devenit membru al tineretului hitlerist. Am avut dreptul să le port uniforma, să salut ca ei, totul! Am defilat cu ei, am câștigat premii în întreceri de gimnastică, iar lumea nu ținea cont că eram irlandez.

— Flynn, zău că...

— Te rog să mă crezi, devenisem un adevărat nazist mititel! Dar să știi că nu-ți trece prin cap ce puteau face puștii ăia în pantaloni scurți, ale căror arme nu erau decât bicicleta și un aparat de fotografiat! Se puteau plimba pe la țară cu prieteni de-ai lor și să viziteze obiective militare. O să fii surprins de numărul de lucruri pe care soldații și ofițerii le pot arăta unui puști, lucruri pe care nu le-ar arăta nici mamei lor! Fotografiam tot ceea ce nu înțelegeam. De fiecare dată când întâlneam pe cineva care mi se părea mie că ar fi putut fi o personalitate nazistă, îi ceream un autograf. Nici nu știi câți ofițeri naziști care călătoreau incognito, erau gata să se oprească și să-și mângălească semnătura pe o bucată de hârtie, doar pentru simplul fapt că le-o ceruse un puști. Eram dracu gol, nu alta!

Pe vremea aia, aveam câțiva prieteni la Dublin, cu care corespondam. Unul dintre ei, Timmy O'Brien, era învățător, iar celălalt, William Cavanaugh. Tot învățător. Le scriam entuziasmat de viața pe care o duceam, despre ceea ce făceam și ceea ce văzusem. Lăudăroșenia discursurilor naziste mă inoculase până în măduva oaselor.

Hm, dac-ai citi scrisorile alea, te-ar umfla râsul! Din când în când, primeam răspunsuri de la ei, în care îmi scriau că nu prea cred tot ce le spuneam. Atunci, le trimiteam fotografii făcute și autografele pe care le obținusem, pentru a le dovedi că nu minșisem. Bineînțeles că tata nu știa nimic despre toate astea. Iar cei doi prieteni de-ai mei, profesorii O'Brien și Cavanaugh, trăiau de fapt la Londra și lucrau la cartierul general al serviciilor de informații britanice.

— Doamne Sfinte!

— Mda. Am crescut într-un mod destul de original. Iar tatăl meu folosea consulatul irlandez, pentru a scoate din Germania piloții americani și britanici. Viața asta pe care am dus-o a fost destul de dură pentru mama!

— Flynn, îmi spui adevărat, sau îmi vinzi gogoși?

— La sfârșitul războiului, aveam paisprezece ani. Münchenul nu mai exista. Nu se mai găsea de mâncare. Bănuiesc că ai văzut scene ca astea despre care îți spun, prin tot felul de fotografii. Totul a fost cât se poate de real. Mai înainte ca nemții să se retragă, mi-au împușcat părinții. Pe amândoi. Cu câte un glonț între ochi. În bucătăria apartamentului nostru. Nu cred că aveau vreo probă concludentă împotriva lor, așa că i-au lichidat pentru orice eventualitate. Era un lucru frecvent în acea perioadă. I-am găsit morți, după ce m-am întors dintr-un serviciu de gardă.

— Și pe urmă?

— Lucrurile nu s-au terminat aici. Am început să locuiesc la părinții unui prieten. Nici ei nu

aveau ce să mănânce și cu ce să se încălzească. Am ieșit cu toții în stradă, printre ruine. Chiar și după înfrângerea nemților, am hoinărit săptămâni de-a rândul. Vezi tu, îmi era frică de soldații americani și britanici. Curios, dar așa era! Îmi era frică de ei. Cu siguranță că pe jumătate înnebunisem. Într-o noapte, pe când dormeam pe străduță, am simțit o cizmă în coaste. Cineva îmi vorbea. Am recunoscut imediat accentul irlandez. Un soldat se uita la mine. Ți dai seama că i-am spus că și eu sunt irlandez. Așa m-am întors acasă, la Dublin. Am fost trimis într-un seminar al iezuiților. Din câte țin eu minte, eu am fost cel care a ales locul ăla. Doar trăisem în infern, înțelegi? Am fost învățat cu timpul cu un alt mod de gândire și m-am însănătoșit. La douăzeci de ani, mă săturasem de atâta adevăr! De necrezut, nu-i așa?

— Absolut de necrezut!

— Culmea e că nici curățenia sufletească care se propovăduia la seminar nu mă încânta de fel. Așa că i-am scris prietenului meu William Cavanaugh, care locuia la Londra. L-am rugat să mă ajute să-mi găsesc o slujbă, îmi imaginam că scrisoarea mea o fi stârnit multe râsete acolo. Asta a fost. Pe urmă, restul vieții mele aproape că nu mai contează.

— Știu că nu ai lucrat la Chicago!

— Știu că știi. Tu ai fost cel care a lucrat la Chicago. Ce făceai zilele trecute la ziar? Aveai de gând să te interesezi despre mine, nu?

— Ai redevenit spion.

— Am afirmat eu asta?

— Te-ai căsătorit și ai copii.

— Exact. E cam neobișnuit pentru cineva care se gândea să devină preot.

— La fel de neobișnuit și pentru un spion.

— Nu cred.

— Ai rămas catolic?

— Ce, catolicii rămân catolici tot restul zilelor lor? Hm, asta-i o întrebare interesantă. Cu

siguranță că puștii mei n-ar ști să răspundă. Duminica o întind de acasă cu chitarele și viorile, se întâlnesc într-o biserică, se țin de mâini și se sărută. Cică chestia asta este foarte la modă.

— Soția ta este irlandeză sau americană?

— Niciuna, nici alta. E evreică, din Palestina. Am avut o treabă acolo. Sunt convins că n-o să mă crezi când o să-ți spun că am fost obligați să ne căsătorim în Fada, când era însărcinată. În Fada, pe teritoriu neutru.

— Flynn, eu cred că slujba ta de polițist, aici la Boston, nu este altceva decât o acoperire. O acoperire și nimic altceva!

— Prietene, de ce nu-ți mai torni un whisky?

— De-asta ai spus că nu ai nicio experiență în meseria de polițai! Fiindcă nu ai fost niciodată polițai!

— Trebuie să plec, spuse Flynn. S-a făcut târziu.

— Te-ai făcut polițai atunci când Congresul american și alte instituții publice au început să se intereseze despre serviciile de informații!

— Mi-am dat cumva prea mult drumul la gură?

Figura lui Flynn era plină de inocență.

— Probabil că ai deslușit asta în ceaiul meu! adăugă el.

— Mai știi să vorbești nemțește?

— Hm, într-un anume fel, este limba mea maternă!

— În calitate de membru al Tineretului Hitlerist, ți s-a dat vreodată vreo armă? Și te-ai folosit de ea?

— Sigur că da.

— Și ce s-a întâmplat?

— Eram atât de neîndemânatic, încât eram cât pe ce să mă omor. Nu am putut să trag împotriva aliaților care înaintau spre München. Și nici asupra puștilor alături de care crescusem!

— Și ce-ai făcut atunci?

— Am început să plâng! M-am lungit într-un șanț și am început să plâng! Încă nu împlinisem

cincisprezece ani. Nu știu dacă astăzi aş reacţiona altfel.

O rafală de vânt izbi ploaia de ferestre.

— Fletch, acum e rândul tău!

24

Fletch își mai turnă un whisky.

După care spuse nehotărât:

— Nu prea am mare lucru de spus.

Vântul se auzea bătând cu furie.

— Eu am următoarele informații, spuse Flynn, așezându-se mai comod în fotoliu. Te-ai născut și ai crescut în Seattle. Ți-ai luat licența la Northwestern. Nu ți-ai terminat doctoratul.

— Din lipsă de bani!

Fletch se foi în fotoliu.

— Te-au interesat jurnalistica și artele frumoase. Ai fost critic de artă la un ziar din Seattle. Ai lucrai o perioadă într-un serviciu guvernamental care combătea importul ilegal de obiecte de arta provenind din Canada. Te-ai angajat în marina militară, ai luptat în Extremul Orient și ai fost decorat cu Steaua de Bronz, pe care ai refuzat s-o primești. Apoi, ai fost jurnalist la „Chicago Post”. Jurnalist nu critic de artă.

— Ți se pare că e vreo diferență?

— Acum un an și jumătate, ai plecat din California de sud, fără să spui nimănui unde te duci.

— În zilele noastre, e cam greu să obții vreo colaborare fără rezerve din partea unui ziar. Nu poți ajunge patronul unui ziar, fără a avea o minimă influență politică. Iar lucrul ăsta contravine intereselor ziarului.

— Ai fost însurat de două ori. Și ai avut două divorțuri. Tribunalele s-au bătut să obțină decizia de a plăti pensia alimentară, pe care tu te-ai opus s-o plătești. Capetele de acuzare care au fost îndreptate împotriva ta, au fost clasate în întregime. Și cu toate astea, acopereau un câmp vast de activitate: începând de la fraudă, până la

ultraj adus magistraților. Bănuiesc că toate astea s-au explicat datorită funcției pe care ai exercitat-o! De altfel, după ce am pus câteva întrebări în legătură cu tine mai multor secții de poliție californiene, am primit un telefon din partea unui procuror din părțile alea, unul, pe nume Chammers, dacă-mi amintesc bine, care nu a avut decât cuvinte de laudă despre tine. Se pare că l-ai ajutat în câteva chestii dificile.

— Mda, Alston Chambers! Am luptat amândoi, în marină.

— Și unde ți-ai făcut veacul în ultimul an și jumătate care a trecut?

— Am tot umblat. O perioadă, prin Brazilia. După care, prin Antilele britanice. Pe urmă, Londra. Și în cele din urmă, Italia.

— Te-ai întors o singură dată în Statele Unite, la Seattle, când a fost înmormântat tatăl tău. Ți-a lăsat cumva o moștenire?

— Nu, nici vorbă! N-am pomenit despre așa ceva!

— A fost un jucător împătimit, spuse Flynn.

Fletch replică:

— Da, chestia asta nu îmi este străină.

— Dar nu mi-ai spus de unde au provenit banii pe care i-ai moștenit.

— De la un unchi în vârstă, minți Fletch. A murit când eu eram în California.

— Mda, îmi dau seama.

Flynn acceptă minciuna fără a da impresia că fusese păcălit.

— Nu putea să-și lase averea tatălui meu, înțelegeți?

— Cu alte cuvinte, în trecutul tău există o mulțime de oameni care îți vor răul, continuă Flynn. Uite, în asta constă dificultatea anchetelor într-o societate evoluată. Oamenii se răspândesc prin toată lumea, târându-și după ei tot trecutul lor. Așa că în zilele noastre, o simplă anchetă,

depășește posibilitățile celei mai sofisticate unități de poliție districtuală, oricât ar fi ea de dezvoltată.

— Aveți grijă să nu vi se răcească ceaiul! făcu Fletch.

— Este la fel de bun rece, ca și cald!

Și Flynn își mai turnă o ceașcă.

— Noi, europenii, nu acordăm aceeași importanță ca voi, temperaturii alimentelor.

Fletch își relua șirul ideilor:

— Îmi dau seama că, într-un mod sau altul, te gândești că trecutul meu s-a întors împotriva mea! Cineva m-a urmărit până aici, pentru a încerca să mă bage în cofă!

— Ascultă, să știi că nu am de gând ca numele meu să se adauge listei dușmanilor pe care îi ai. Parcă se spune că un jurnalist nu prea are prieteni, nu-i așa?

— Inspectore, am impresia că te cam înșeli! Vă spun eu că sunt victima unei înscenări! Cineva a comis o crimă în apartamentul ăsta și a aranjat lucrurile în așa fel, încât primul care ar fi deschis ușa, să pară vinovat.

— Hai să fim mai catolici decât papa și să analizăm situația asta ca lumea.

— De acord.

— Vezi tu, pe mine mă interesează nu numai ce fac oamenii, dar și ceea ce nu fac. Nu știu dacă mă înțelegi. Uite, ai spus cu gura ta că ai venit la Boston ca să faci cercetări în legătură cu viața pictorului Edgar Arthur Tharp junior, în vederea unei biografii pe care ai de gând s-o scrii despre el.

— Cât se poate de exact.

— Și cu toate astea, de miercuri dimineață și până ieri seară, nu ai luat nicio legătură cu fundația Tharp și nici măcar cu muzeul de artă din Boston!

— Am fost cât se poate de ocupat.

— Nici poveste! Oamenii mei care te-au filat, mi-au raportat că duci o viață ca de văduvă care se respectă. Iei masa la Locke-Ober, iar seara bei un pahărel la Ritz! Ai trecut și prin birourile ziarului

„Boston Star”. Iar restul timpului ți l-ai petrecut la tine acasă, sau, mă rog, într-un apartament pe care l-ai închiriat.

— Hm, trebuie să recunosc că este un rezumat cât se poate de fidel.

— Domnule Fletcher, ia spune-mi, dormi mult?

— Ah, da, înțeleg! Crezi că de-asta am stat în casă. Ei bine, află că am lucrat și că mi-am făcut ordine prin însemnări.

— Îmi vine greu să cred că nu ai profitat de cerul însorit al Italiei pentru treaba asta.

— Și cu toate astea, e adevărat ce ți-am spus.

— În afară de miercuri, bineînțeles! Fiindcă nu știm ce ai făcut miercuri. Adică în ziua în care ai intrat la Ritz pe o ușă și ai ieșit pe alta. Nevinovat ca un bebeluș! Totul a fost cât se poate de plauzibil, până în clipa în care am aflat că avem de-a face cu un fost jurnalist, dotat cu darul de a-și semăna pe drum urmăritorii! Tot ceea ce știm despre miercuri, este că nu ai fost la muzeul de artă sau la fundația Tharp.

— Inspector, dă-ți și dumneata seama! Eram după o călătorie lungă! Am fost nevoit să suport și decalajul de fus orar. Și apoi, a mai fost și șocul provocat de crima asta îngrozitoare! Adică, tamanisam, m-am pomenit suspectat de crimă! Efectiv nu reușesc să-mi amintesc ce am făcut în ziua aia!

— Zău?

Ochii verzi ai polițistului, având ca fundal cerul plumburiu, scăpărau ca două stele.

— Ești logodit cu Angela de Grassi.

— Ai o memorie a numelor de invidiat!

— Asta îmi este meseria! Povestește-mi despre ea.

— Este o femeie. O italiancă. Fata contelui de Grassi.

— A contelui de Grassi?

— A contelui Clemenți Arbogastes de Grassi.

— Nu cumva e vorba de contele ăla care a murit săptămâna trecută?

— Asta credem și noi.

— Asta credem și noi. Ce răspuns e ăsta?

— Păi, a murit.

— Parcă ai spus că ai asistat la un fel de ceremonie funerară.

— Am spus eu asta?

— Da, ai spus.

— Atunci, înseamnă că așa o fi fost.

— Fletch, de ce naiba nu-mi spui adevărul, tot adevărul, în loc să mă chinui ca pe hoții de cai să-ți smulg informațiile, una câte una? Îți mai amintești că astăzi este ziua mea liberă?

— Ai plătit whisky-ul pe care l-ai adus din banii tăi?

— Da. Ai putea să începi prin a-mi spune motivul adevărat pentru care ai venit la Boston.

— Bine, bine! Poftim, am venit să caut niște tablouri.

— Ah, slavă Domnului! Flynn o să cunoască în sfârșit toată istoria asta! Hai, nu fi rău și spune-mi de-a fir a păr!

— Andy de Grassi și cu mine urmează să ne căsătorim.

— Fantastic! Tânăra italiancă știe englezește?

— Ca pe apă! A studiat în Elveția și câțva timp în America.

— Este esențial pentru căsnicia voastră. N-o să aveți nicio problemă ca să vă certați.

— Acum doi ani, la Livorno, au fost furate tablourile tatălui ei. Niște tablouri extrem de valoroase.

— Câte?

— Nouăsprezece, dintre care un cal de Degas, o sculptură.

— De Degas, spui? Aha. Și după tine, cam cât fac tablourile astea?

— E greu de spus. Poate că vreo douăsprezece milioane.

— De dolari?

— Sigur că da.

— Mamă, Doamne! Uite, vezi, știam eu că nu trebuia să mă apuc să învăț să cânt la vioară! Așadar, familia Grassi este bogată!

— Culmea e că nu sunt bogați.

— Bineînțeles, nu sunt bogați în comparație cu tine.

— În seara când s-a dat spargerea, eu eram cu Andy, la vila mea din Cagna.

— Mda, profitai și tu de o fericire prenuptială, ce să faci!

— Flynn, să știi că îmi place să-ți povestesc, ești un ascultător ideal!

— Toți irlandezii sunt așa!

— Anii pe care i-ai petrecut printre tinerii hitleriști nu ți-au afectat gustul pentru istorii picante!

— Ba pot să spun că mi l-au mărit chiar!

— Primesc din toată lumea cataloage de artă, spuse Fletch. Știi ce-s cataloagele astea, în lumea artei? Sunt editate de către muzee și conțin informații cu privire la achizițiile recente sau la viitoarele expoziții. Negustorii de artă le difuzează clienților lor, pentru a-i înștiința ce mai este de vânzare, sau, cel mai adesea, despre ce au vândut.

— Înțeleg.

— Într-o zi, Andy a răsfoit un catalog editat de o galerie din Boston, galeria Horan.

— N-am auzit de galeria asta.

— Se află pe Newbury Street.

— Mă rog, tot ce se poate.

— Din catalogul de care îți spuneam, Angela a aflat că fusese vândut unul dintre tablourile contelui de Grassi. Un Bellini!

— La doi ani după furt?

— Cam așa ceva. Andy mi-a arătat catalogul și pe urmă am făcut rost și de altele mai vechi. Antepenultimul pomenea despre un alt tablou al colecției, un Perugin, care de asemenea, fusese vândut.

— Era pentru prima oară când auzeți pomenindu-se despre tablouri, de când fuseseră furate?

— Da, prima oară.

— Și au apărut la Boston, la o vânzare?

— Da, sau mai exact, au apărut la Boston după ce au fost vândute, preciză Fletch.

— Mda, înțeleg, făcu Flynn.

— Andy era teribil de agitată! Ne-am făcut imediat valizele și ne-am urcat în mașină, ca să mergem la Livorno.

— Unde se afla contele. În compania contesei, nu?.

— Da. Numai că ea nu-i mama Angelei.

— Nu prea o ai la inimă, nu?

— Hm, în orice caz, nu-i port pică. Însă Andy nu poate s-o sufere.

— E normal.

— Aveam de gând să-i arătăm contelui cele două cataloage ale galeriei Horan.

— Nu i-ați telefonat?

— Nici nu ne-am mai gândit la așa ceva, atât de agitați eram! Am plecat de pe plajă, am intrat în casă, ne-am schimbat, ne-am făcut la repezeală valizele și am sărit în mașină. Cred că am și uitat să facem un duș!

— Probabil că v-ați scărpinat ceva, nu?

— Așa-i.

— De ce ai spus că aveți de gând să-i arătați contelui cele două cataloage? Nu i le-ați arătat?

— În timp ce ne apropiam de Livorno, am auzit la radio anunțul despre răpirea contelui Clementi Arbogastes de Grassi.

— Răpit? Doamne Sfinte! Practica asta a devenit foarte populară!

— Andy a început să țipe. Am început să gonesc ca un nebun pe șosea. Ne-am oprit undeva să bem un coniac. După care, am luat-o din nou la goană. Ne-am mai oprit nițel mai departe, ca să telefonăm. Doamne, cum am putut să gonesc!

— Și până la urmă ați ajuns.

— Da. Treaba era clasică, numai că răscumpărarea cerută depășea patru milioane de dolari.

— Oho!

— Iar familia Grassi era pe geantă! Tablourile le fuseseră furate, așa că nu mai aveau nimic. Hm, nu erau asigurate! Iar palatul contelui de Grassi din Livorno, nu este altceva decât o vilă dărapănată, care stă să cadă. Nicio bucată de pământ! Doar doi servitori în vârstă.

— Parcă mi-ai pomenit și despre un apartament la Roma. Dacă erau pe geantă, atunci din ce trăiau?

— Cei trei Grassi, adică Angela, contele și contesa, trăiau din rente. Vreo cincizeci de mii de dolari pe an.

— Hm, nu prea erau pe geantă!

— În orice caz, nu erau în stare să achite o recompensă de patru milioane de dolari.

— Dar nu puteai da tu banii ăștia? La urma urmelor, ai moștenit parcă o mică avere de la unchiul tău.

— În niciun caz!

— Și era vorba totuși despre viitorul tău socru. Adică, vreau să spun... Sentimentul ăla de familie, nu?

— Nu puteam! În niciun caz! Familia contelui de Grassi trăiește din rente de zeci de ani. Nimeni nu le-ar mai fi dat vreun credit.

— Așa că?

— Așa că am publicat în ziare o declarație prin care am explicat că ne era absolut imposibil să plătim o asemenea răscumpărare. Răspunsul pe care l-am primit de la răpitori ne amenința că dacă nu o să plătim, îl vor omorî pe conte. Am încercat să le conving pe cele două femei să dăm publicității situația financiară și averea familiei de Grassi. Vezi tu, după legea italiană, familia este

mai puternică decât membrii care o compun, chiar dacă este vorba despre capul familiei.

— Așa este, răspunse Flynn, italienii sunt recunoscuți pentru simțul lor familial, chiar dacă trebuie sacrificat unul dintre ei!

— Am continuat să primim mesaje de-astea, amenințătoare, timp de cinci zile. Apoi, o săptămână întreagă, liniște totală. După aceea, încă două săptămâni. Pe urmă trei. După care n-am mai primit nicio veste.

— Va' să zică, a fost omorât?

— Poliția italiană așa este convinsă.

— Asta acum cât timp?

— Mai mult de o lună! Autoritățile au sfătuit-o pe contesă și pe Angela să se consoleze și să accepte ideea tragică a morții contelui. „S-ar putea găsi îngropat undeva, în Italia, sau aruncat în mare”. Asta a fost verdictul lor, cuvânt cu cuvânt. Lunea trecută i-am făcut o slujbă religioasă.

— Asta era ceremonia aia funerară de care pomeneai?

— Da, un fel de ceremonie funerară. Dar care a fost cât se poate de autentică.

— Așa că tu, un jurnalist talentat, ți-ai zis să iei hățurile în mâini și să vii aici, la Boston, ca să miroși ce și cum.

— Cam așa ceva.

— Și te-ai întâlnit cu Horan ăla?

— Da, miercuri.

— Aha, va să zică asta ai făcut miercuri.

— Da.

— Înseamnă că ai intrat la Ritz-Carlton pe o ușă și ai ieșit pe alta, care dă în Newbury Street. Acolo unde se află galeria lui Horan.

— Exact!

— Hm, așadar, suspectul este de fapt un inocent desăvârșit! Și Horan ăsta are restul tablourilor?

— Frank, negustorii de tablouri nu au ei tablourile. Ei doar le vând. Eu trebuia să descopăr proveniența celor două tablouri din colecția de

Grassi, care fuseseră deja vândute. Reputația lui îl pune deasupra oricărei bănuieli.

— Bănuiesc că te-ai comportat cu sinceritatea ta obișnuită!

— Frank, să știi că este foarte greu să fii sincer cu un negustor de tablouri! I-am cerut să-mi facă rost de alt tablou care aparține colecției de Grassi. Un Picasso, intitulat: „Vino, viola, mademoiselle”.

— Și l-ai găsit?

— Peste câteva zile, asta întâmplându-se ieri, mi-a spus că tabloul aparține unui texan din Dallas. Mi-a mai spus că acum vreun an sau doi mai cumpărase de la același texan două tablouri, pe care le vânduse prin intermediul galeriei lui.

— Ți-a spus numele texanului ăluia?

— Da.

— Bine, acum, ia spune-mi Fletch, ce se întâmplă cu tablourile dacă o să le găsești?

— Naiba știe! Succesiunea lui Menti n-o să fie rezolvată decât peste câțiva ani buni!

— Care Menti?

— Menti, contele. Menti, de la Clementi. Nu se va cunoaște conținutul testamentului decât după ce va fi găsit corpul contelui. În caz contrar abia după câțiva ani va fi declarat oficial decedat.

— Înseamnă că trebuie să găsești nu numai tablourile, dar și cadavrul.

— Teoretic, numai că nici nu poate fi vorba despre așa ceva. N-am cum să fac eu ce n-a reușit poliția.

— Știe cineva că tablourile aparțin văduvei sau fiicei contelui?

— Nu. Și ca tacâmul să fie complet, cele două femei nu vor beneficia de nimic din moștenire, până când nu va fi găsit corpul.

— Îmi imaginez că în prezent, cele două femei țin la tine ca la ochii lor?

— Probabil că da.

— Hm, și eu care credeam că cea mai mare problemă a ta la ora actuală este că poliția te

consideră suspectul numărul unu într-o crimă!

— Poate că și din cauza asta am reacționat atât de încet la acuzația adusă!

— Eu mi-am dat seama de la bun început că nu ești un suspect oarecare, cea mai bună dovadă în sensul ăsta fiind telefonul pe care l-ai dat la comisariat. Dacă mi-ai fi spus că ești un fost jurnalist, poate că aș fi înțeles mai bine reacția ta profesională la prezența unui cadavru în biroul ăsta.

Flynn agită ceainicul și-și turnă o a treia ceașcă.

— Nu oricine are ocazia să trăiască evenimentele unei răpiri, urmate de o crimă și apoi, încă o crimă, fără să rămână mut de uimire.

— Cred că insensibil este cuvântul cel mai potrivit. Țin minte că m-ai acuzat că sunt insensibil.

— Ai dreptate.

— Inspectore, să înțeleg că bănuiești vreo legătură între ceea ce s-a întâmplat în Italia, adică între răpirea și asasinarea lui Menti și asasinarea lui Ruth Fryer?

— S-ar putea.

— M-ai pus să verific lista cu pasagerii zborului T.W.A.

— Irwin Maurice Fletcher, s-ar putea să existe vreo legătură, însă, pe moment, nu văd care ar putea fi asta.

— Există una! confirmă Fletcher. A existat cineva care m-a urmărit de la Roma.

— Poți să fii mai explicit?

— Contesa. A ajuns la Boston tot marți, o oră după mine, trecând prin New York.

— Știai că o să vină aici?

— Nu, nu știam. Însă avea adresa mea și numărul meu de telefon.

— I-ar plăcea ca tablourile să fie găsite, nu?

— Oho, și încă cum!

— Cum și-a dat seama că ești pe urma lor?

— Probabil că găsit la Andy numele galeriei din Boston unde aveam de gând să mă duc și restul detaliilor. În plus, mai știa că aveam lista tablourilor furate.

— Atunci, pun și eu o întrebare, de ce s-o fi omorât pe Ruth Fryer?

— Probabil că Ruth se găsea deja în apartament, goală goluță, gata să-i facă o surpriză lui Bart, neștiind că ăsta se afla în Italia.

— Un fel de mamă vitregă și furioasă la culme, nu?

— În orice caz, prost dispusă și bănuitoare la culme.

— Evident, e convinsă că vei pune mâna pe tablouri în numele lui Andy.

— Normal.

— Și este adevărat?

— Bineînțeles.

— Imposibil! exclamă Flynn. Sutienul lui Ruth era sfâșiat.

— Hm, pentru asta pot exista o mie de explicații. Chiar ea și l-ar fi putut rupe, după ce l-ar fi scos.

— Ruth nu avea cheia apartamentului.

— Da, dar Joan Winslow o avea.

— Cine, vecina? Avea o cheie? Uite, asta am uitat s-o întrebăm! Cât de tristă poate fi existența unui inspector de poliție lipsit de experiență! Ar fi trebuit s-o întreb lucrul ăsta. Dar de ce ar fi lăsat-o ea pe Ruth să intre?

— Poate pentru că trăsesese nițel la măsea. Și pe mine m-a lăsat să intru.

— Nu zău! Foarte interesant! Și contesa unde se află acum?

— A aterizat la mine aseară.

— Unde, aici?

— Chiar aici. Hotelul Ritz-Carlton este peste puterile ei financiare.

— Aha, va să zică contesa era tipa cu care ai băut un păhărel la Ritz! Hm, băieților le-a plăcut.

Mi-au spus că ai lăsat-o să plătească.

— Așa este.

— Femeia asta trebuie să fie o povară pentru tine.

— Își dă toată silința să fie așa.

— Mda, bine.

Flynn contemplă fundul ceștii din mâna sa.

— Ce zici, acum cred că ne cunoaștem mai bine?

Fletch nu răspunse. Terminase de băut cel de-al doilea pahar.

Flynn continuă:

— Cred că o să mă duc acasă, la ai mei.

Afară, ploaia nu contenise.

În hol, Fletch îl întrebă:

— Cum mai merge cu ancheta referitoare la asasinarea consilierii municipale?

— Destul de prost! Ne dă bătaie de cap, nu glumă!

— Inspectore, îți mulțumesc pentru whisky!

Fletch apăsă pe butonul liftului, după care adăugă:

— Flynn, găsește-l mai repede pe asasin!

— O să încerc. Ca tu să-ți poți duce haremul în Texas.

Deschise ușa liftului și intră. Acesta se puse în mișcare cu un scârțâit, dominat de vocea lui Flynn:

— Fletch, să știi că până una alta, ești cel mai bun suspect al meu. Ai putea să-mi ușurezi sarcina, dacă ai mărturisi.

25

Lui Fletch îi era somn. Era trecut de cinci după-amiază. Paharele băute în compania lui Flynn îl destinseră. Îi ură doamnei Sawyer un sfârșit de săptămână plăcut, mâncă din tocănița pregătită de ea și deși nu era vremea să se culce, se băgă în pat.

La Roma, era miezul nopții.

— Fletch, iubitule!

Cineva îl mușca de ureche.

Simțea atingerea unui corp fraged, un sân îi atinse mâna. Un corp mai consistent decât al Angelei. Cu mult mai consistent.

Un picior se plimba peste picioarele sale. De sus în jos.

— Sylvia!

În ciuda întinericului, îi era imposibil să nu recunoască claia de păr a viitoarei sale soacre pe perna de lângă el.

— Iisuse Cristoase! Sylvia!

— Prea târziu, iubitule!

Și își băgă șoldul drept sub el.

— Ți amintești de pasajul ăla din Biblie în care scrie „Și s-au cunoscut în timpul somnului”?

— Asta este un incest!

— Și în Biblie, tot incest a fost!

Sylvia se băgase toată sub el și-și mișca ușor șoldurile. Spatele lui Fletch se sprijinea pe niște săni tari ca piatra.

— Au!

Era deja prea târziu.

Știa că pentru a evita ca o anumită parte a corpului său să nu explodeze, nu avea de făcut un singur lucru.

— Vezi iubitule, că nu a fost un incest?

Lungit în cele din urmă pe spate, Fletch se uită la cadranul luminos al ceasului de la mână. Era abia opt seara.

— Ai mâncat ceva? o întreabă el.

— Bineînțeles, răspunse Sylvia. Credeai că o să-ți suport procedeele, fără să reacționez?

— Dar și tu, contesă de Grassi, ai niște procedee de nesuportat.

— Pe unde mi-ai umblat aseară? Te-am așteptat mai bine de o oră ca să mănânc!

— Am fost pe-afară.

— Știam eu. Nemernicule!

Și se așeză în pat, lângă el.

— Va' să zică, așa! Mi-ai spus basme de adormit copiii și ai șters-o ca frumușelul! Nici vorbă să fii un bucătar bun! Nu ești altceva decât un nemernic! Și cu tablourile, o să faci același lucru. O să mă minți! Ca s-o întinzi cu ele!

— Am lăsat ușa deschisă. Sper că ai putut deschide jos, la intrare.

— Nici vorbă! Am tot sunat de jos și nu mi-a răspuns nimeni.

— Înseamnă că dormeam.

Contesa de Grassi începu să suspine.

— Fletch, trebuie neapărat să mă ajuți!

— Eu?

— Da, tu. Trebuie să mă ajuți!

— Cum așa?

— Menti a murit. Sunt văduvă. Fără apărare. Fără nimic.

— Zău?

— Fletch, nu mai am nimic!

— Te subestimezi, pe cuvântul meu!

— Angela este tânără și frumoasă. Și inteligentă. Are toată viața în față. Eu, nu mai am nimic!

— Sylvia, și ea face parte din familia de Grassi.

— Da, dar eu sunt contesa de Grassi.

— Mi-ai mai spus-o deja.

— M-am măritat cu Menti.

— Și cu tablourile lui.

— Tablourile lui îmi aparțin! Menti voia ca tablourile să fie ale mele. Știu precis. De multe ori vorbea despre „tablourile noastre”!

— Sylvia, vrei să mă asculți o clipă? Nu sunt eu cel care hotărăște ale cui vor fi tablourile astea. Ori a menționat Menti în testament lucrul ăsta, ori nu. Dacă a pomenit despre ele, înseamnă că le-a lăsat ori Angelei, ori ție, ori la amândouă, ori nici uneia dintre voi. Răspunsul se găsește în testament. Dacă n-a pomenit nimic despre ele, atunci tribunalele italiene vor hotărî cui să aparțină. Bineînțeles dacă o să le găsim vreodată.

Sylvia se cuibări la pieptul său.

Fletch își aminti că-i văzuse odată, pe plaja din Cagna, degetele de la picioare date cu oja galbenă.

Sylvia deschise gura:

— Dacă tablourile vor fi găsite în Statele Unite, atunci vor aparține celui care le-a găsit. Este doar prima lege a naturii, nu?

— Sylvia, prima lege a naturii este autoprotecția. Un instinct care la tine este foarte dezvoltat.

— Tu știi ce-am vrut să spun!

— Perfect.

— Fletch, spune-mi adevărul! Doar ști unde sunt tablourile!

— Sylvia, de câte ori să-ți spun că mă aflu la Boston ca să lucrez la biografia lui Arthur Tharp junior?

Sylvia îi trase o palmă peste piept.

— Minți! Minți, ca și cum bei apă!

— Așa este.

— Dacă spui că lucrezi la o carte, atunci unde este mașina de scris? Unde îți sunt însemnările? Aseară, am cotrobăit tot apartamentul. Pot să te asigur că nimeni din casa asta nu lucrează la nicio carte.

— Încă nu am început. Am fost reținut de tot felul de treburi.

— Reținut? Aiurea! Ai dat de urma tablourilor, asta e!

Respirația ei începu să devină mai accelerată.

Fletch se ridică în capul oaselor. Peste câteva clipe, începu să se manifeste.

Sylvia își plasă genunchiul într-un loc critic al corpului lui Fletch și începu să și-l deplaseze într-o mișcare de du-te-vino.

— Fletch, unde sunt tablourile? Hai, spune-mi!

— Doamne, Sylvia, dar știu că ai un simț al negocierii extrem de dezvoltat!

— Fletch, o să mă ajuți, nu-i așa?

— Mai întâi, ajută-mă tu!

— Fir-ar să fie! exclamă Fletch.

Telefonul sunase în momentul crucial.

Centralista îi transmise o telegramă de la Angela. Angela de Grassi.

„Sosesc Boston duminică ora optsprezece zbor T.W.A. 540; Sylvia cu tine? Te iubesc; Andy.”

Fletch oftă:

— Fir-ar să fie!

Apoi exclamă:

— Ce naiba făceam?

Sylvia îi spuse:

— Hai, Fletch, continuă!

— Bine.

Telefonul sună din nou într-un moment mai puțin delicat.

— Alo? spuse Fletch.

— Ce-i cu tine, ești beat?

Era vocea lui Jack Saunders. În receptor se putea auzi rumoarea din sala de redacție.

— Nu.

— Dormeai?

— Nu.

— Atunci, ce naiba făceai?

— Ce-ți pasă?

— Aha, m-am prins! Ai terminat?

— Jack, vrei să mă lași naibii în pace?

— Fletch, ascultă o clipă. Am o treabă!

— Și eu.

— Vorbesc serios. Ascultă-mă o clipă!

— Nici gând.

— Au izbucnit o serie de incendii în cartierul Charlestown. Am nevoie de un cronicar.

— Și ce-i cu asta? Unde sunt ai tăi?

— Unul este beat mort. Al doilea, o femeie, e gravidă și a luat-o salvarea. Sunt mort, nu alta. Și de-al treilea, nu pot să dau în ruptul capului. Nevastă-sa mi-a spus că s-a dus la un meci de baseball, dar habar n-are unde. Alți doi redactori sunt în concediu și unul este în concediu de boală. N-a mai rămas decât un puști, care nu este în stare să se descurce. E o treabă prea nasoală pentru el.

— Dar știi că la tine acolo e o organizare, nu glumă!

— Rahat! Cine dracu' se putea gândi că o să apară beleaua asta tocmai într-o sâmbătă seara?

— Eu.

— O să vii, nu-i așa?

— Ca să-ți fac reportajul?

— Da.

— Nu ți-e bine?

— Fletch, n-o pot scoate la cap fără tine, crede-mă! Deja trebuie să-mi arunc ochii peste restul materialelor.

— Cât e ceasul?

— Nouă fără zece.

— Și la cât te duci la culcare?

— Auzi, peste o oră, tot materialul pentru prima ediție trebuie să fie gata. La zece și douăzeci s-a terminat toată treaba.

— Jack, tu știi că sunt suspectul numărul unu într-o crimă?

— Da, dar nu Ralph Locke!

— Nici măcar nu cunosc orașul!

— Te iei și tu după luminile incendiilor.

— Și nu mai am îndemânarea de altădată la scris. Mi-am cam pierdut mâna.

— Fletch, te implor! În numele prieteniei noastre! Auzi, gata, mă cheamă cineva, trebuie să închid! Te pup!

Cu ochii la corpul Sylviei, întinsă în pat lângă el, Fletch răspunse

— Bine, vin imediat. Ticălosule!

26

— Frank?

— Cu cine doriți?

Vocea care răspunse era tânără și trezită din somn. Era duminică. Trecuseră două ore și douăzeci de minute de miezul nopții.

— Cu inspectorul Flynn, vă rog.

Se auzi cum receptorul se lovi de ceva, după care vocea spuse:

— Tată!

Flynn răspunse după o pauză destul de mare,

— Cine-i la aparat?

— Irwin Maurice Fletcher.

— Numele Domnului fie lăudat! Unde ești, fiule? Ți-ai ales o oră nostimă pentru a mărturisi.

— Sunt la redacția ziarului „Star”.

— Și ce faci acolo? Ai trecut de partea inamicului?

— În cartierul Charlestown s-au declanșat niște incendii. Cineva a pus focul, cu siguranță.

— Ah.

— Și un prieten vechi de-al meu de la „Chicago Post” m-a rugat să-l ajut.

— Ai un prieten în Boston?

— Da, cred că încă mai îmi este prieten.

— Și unde era marți seară? L-ai întrebat?

— Știu doar că luna și marțea nu lucrează.

— Ia uită-te!

— Frank, zău că mă grăbesc!

— Nu te-a obligat nimeni să mă suni.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nu-ți face probleme, fiule. Pentru mine, somnul nu este decât un mod de a-mi petrece timpul.

— Te-am sunat fiindcă nu reușesc să conving poliția să mă asculte.

— Cum îl cheamă pe ăla care se ocupă de incendiile astea?

— Holman. Parcă este căpitan.

— Da, da. Un adevărat polițist. Mai adevărat decât natura care ne înconjoară.

— E amabil și ne sună din sfert în sfert de oră, să ne spună ce s-a mai întâmplat. Numai că nu-l pot convinge să ne asculte.

— Așa e el. Are două guri și o singură ureche. Un adevărat monstru, ca să spun așa. Și ce aveai de gând să-i spui?

— Avem și noi informațiile noastre. În cartierul ăla, avem mai mulți jurnaliști decât toți polițiștii voștri la un loc.

— Ai spus „avem”? Va să zică, Irwin Maurice Fletcher a rămas un jurnalist înfocat.

— Ascultă, Frank! Treaba este foarte simplă. Într-un interval de șapte ore, au izbucnit unsprezece incendii. Niște depozite și o biserică. Nimic important.

— Depozitele erau goale?

— Da.

— Vezi, tocmai asta e important.

— Păi, așa spun și eu. Au fost găsite bidoane de benzină Astro în al treilea, al cincilea, al șaptelea și al nouălea loc în care s-au declanșat incendiile. Știi, genul ăla de bidoane pe care le cumperi de la stațiile de benzină, când rămâi în pana prostului.

— Da, le știu.

— Am trimis un reporter să verifice dacă și în celelalte locuri au fost descoperite bidoane de-astea.

— Dar pompierii ce-au spus?

— Nimic. Își urmează calea lor. Au grijă de mulțimea de gură-cască. Refuză să-i asculte pe jurnaliștii care au găsit bidoanele și fotografiază de zor.

— Mda, le știu eu metoda. Și dimineața, o să se adune, ca să comenteze. Chestia asta o să le ocupe tot timpul până la pauză.

- Ar trebui depistat incendiatorul și arestat.
- De acord cu tine. Tot fumul ăsta poluează, la urma urmelor.
- Toate incendiile s-au declanșat în apropiere de Farber Hill. Din toate părțile, distribuite mai mult sau mai puțin regulat. Primul a izbucnit în partea de nord, al doilea la sud și al treilea în nord-vest.
- O să se producă o harababură de nedescris, spuse Flynn.
- M-am uitat pe hartă. Exact în centrul cartierului, la intersecția dintre Bread Street și Arcon Street, se află o stație de benzină.
- Dar nu vrei să spui că...
- În hartă nu este scris numele companiei. Așa că i-am spus unuia dintre reporteri să dea o fugă cu mașina până acolo.
- Și încă nu s-a ciocnit cu vreo mașină de-a poliției?
- Frank, la stația asta de benzină de care ți-am pomenit, se vând bidoane cu benzină Astro!
- Bine, și atunci pe cine trebuie să căutăm?
- Un angajat tânăr, care lucrează la stația de benzină Astro, de la intersecția dintre Bread Street și Arcon Street și care și-a terminat programul de lucru la șase seara.
- Dar de ce tânăr?
- Pentru că se deplasează foarte repede, și este în stare să se cațere până la etajul doi.
- Mda, este agil și asta înseamnă că este tânăr. Adică argint viu, ce mai.
- Și care și-a făcut rost de mai multe bidoane de benzină Astro.
- Bine, Fletch, de acord.
- Vocea îi mai scăzu.
- O să mă îmbrac și o să mă duc să văd ce se întâmplă prin Charlestown. S-ar putea să le dau o mână de ajutor băieților de-acolo. Nu-mi prea plac incendiile, știi?
- Da, îmi dau seama.

— Ia spune-mi Fletcher, ce crezi, după ce o să punem mâna pe piromanul ăsta, o să aflăm că tot el a omorât-o pe Ruth Fryer

— Salut, Frank. Dacă-l prindeți, nu uita să dai un telefon la „Star”, da?

— O să-l rog pe căpitanul Holman să nu uite.

— Spune-i să vorbească cu Jack Saunders.

— În regulă. Să știi că întotdeauna am fost foarte cooperant cu presa!

În circulația fluidă de duminică dimineață, Fletch își conducea Fordul Ghia încât să permită celor doi polițiști care îl filau să nu-i piardă urma. Găsi numărul 58 din Fenton Street fără nicio problemă.

Dormise patru ore la redacția ziarului. Se hotărâse în cele din urmă să nu se mai întoarcă în apartamentul său, și să reînnoade legătura cu invitata care dormea în patul său.

Ușa apartamentului 42 îi fu deschisă de Lucy Connors.

Fletch se gândi că fusta lungă, cu pieptul decoltat și mânecile bufante, făceau parte din regie. Lucy nu era machiată și nu purta nicio bijuterie.

— Ești Martin Head?

— Da, răspunse Fletch. De la ziarul „Șic”.

Privirea femeii îi inspectă mâinile goale, pentru a se convinge că nu avea la el niciun aparat de fotografiat sau vreun casetofon.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți! Făcu Fletch. Mai ales într-o zi de duminică.

— Nici nu se putea alege o zi mai bună. O să mă ajuți să-mi îmbunătățesc reputația.

Apartamentul era compus din două camere. În colțul sufrageriei se găsea o măsuță, lângă care erau instalate câteva etajere cu aparatura stereo și cu discuri.

Un divan vechi, care probabil că nu costase cine știe ce, era lipit de peretele din față. În fața divanului, se afla o carpetă minusculă. Un fotoliu vechi, cu arcurile obosite, completa celălalt colț.

O lumină puternică intra în încăpere prin fereastra văduvită de perdele.

Singura podoabă de pe pereți era o reproducere după Renoir, agățată deasupra divanului.

— Marsha, spuse Lucy.

Asta în loc de prezentare.

Marsha Hauptmann stătea sprijinită de speteaza divanului, cu picioarele întinse până pe podea, cu mâinile în buzunarele jeans-ilor. Era îmbrăcată într-o cămașă groasă de culoare albastru deschis, cu mânecile suflecate.

Părul negru ca abanosul, îi era tăiat aidoma lui Mirreille Mathieu. Pielea sugera o ființă curată.

Nicio mișcare a capului sau a corpului nu marcă intrarea lui Fletch în încăpere. Privirea ei întunecată se întâlnește cu cea a vizitatorului, exprimând mai mult curiozitate și provocare, decât ostilitate.

Fletch o salută:

— Bună-dimineata, Marsha.

— Martin, bei o cafea?

Se vedea clar că Lucy era nițel nervoasă. Noul ei mod de viață avea să fie obiectul întrebărilor puse de un profesionist imparțial.

— Numai dacă este făcută, răspunse Fletch.

— Bine, cum vrei.

Și Lucy se așează pe divan, la o oarecare distanță de Marsha. Fletch se instalează în fotoliu.

— Lucy, pentru început, aș vrea să-ți mulțumesc. Trebuie ca lumea să înțeleagă prin ceea ce ai trecut.

— Până acum, nimeni nu a înțeles! Nici familia mea și nici prietenii mei. Și nici Bart. Eram sigură că Bart o să înțeleagă, altminteri nu aș fi fost atât de cinstită cu el. A reacționat ca și cum l-aș fi insultat.

Se întinse spre Marsha și o apucă de mână.

— La urma urmelor, Martin, vreau să-ți spun că puțin îmi pasă de ce anume gândește lumea!

— Mi se pare normal.

Și Fletch își drese ușor glasul.

— Tu ți-ai rezolvat problema. Dar nu toți pot reuși lucrul ăsta.

Ochii Marshei exprimau o căldură cu totul nouă pentru vizitator.

— Din păcate, sunt convinsă că majoritatea oamenilor se gândesc că tocmai aici este problema. Vreau să spun, că eu și cu Marsha trăim împreună. Ca și cum ar fi vorba despre o gripă, sau în orice caz, despre ceva care se poate îngriji.

Și Lucy o strânse ușor de mână pe Marsha.

— Cred că am trecut de faza asta, continuă ea. Dar de ce te interesezi mai mult de mine, decât de Marsha?

— Mă interesez și de Marsha, replică Fletch, numai că ea este mai tânără ca tine. Iar tu ai fost căsătorită. Îmi imaginez că ai fost obligată să renunți la o serie de avantaje materiale pentru a putea trăi împreună cu Marsha. Probabil că ai îndurat multe și ai făcut eforturi mari pentru a te obișnui cu noul tău mod de viață.

— Așa este! Marsha are noroc. A fost dintotdeauna o mică desfrânată!

Și-i zâmbi cu tandrețe prietenei ei.

— Încă din școală! Toate dușurile alea pe care le făceai după meciurile de hochei, nu-i așa, Marsha?

Se întoarse apoi către Fletch și-i spuse:

— Marsha a făcut școala la un colegiu particular. Mult mai bun decât cele la care am învățat eu. A început să facă sex cu fetele de când avea doisprezece ani.

Marsha continua să rămână tăcută, la celălalt capăt al divanului.

— A trebuit să descopăr totul, continuă Lucy. Am fost o adevărată găsculiță.

— Vorbește-mi despre asta, o îndemnă Fletch.

Și-și scoase din buzunar un carnetel și un pix.

— Vorbește-mi despre toată perioada asta.

— În calitate de doamna C?

— Bineînțeles.

— Îmi dai articolul să-l citesc înainte să apară, nu?

— Categorie, doar ne-am înțeles.

— Bine.

Oftă și apoi exclamă:

— Fir-ar să fie!

Fără să-i lase mâna Marshei, o privi, după care începu să povestească:

— Știi... Eram o fată, cum scrie la carte. Bine crescută. Părinții aveau planuri bine stabilite cu mine. Mi se pregătise rolul pe care urma să-l joc în viață. Locuiam în Westwood, cu peluză în fața casei, alta în spate și garaj pentru două mașini. Tata era intermediar în vânzările cu mașini. Mama a fost dintotdeauna o fire nervoasă, drept pentru care, de când o știu, a luat medicamente cu tonele. Așa a și rămas. Pe Jack, fratele meu mai mare, nu l-am putut suferi niciodată. Era o ființă crudă. Îi plăcea să joace hochei. Când mamă se găsea sub influența medicamentelor, Jack chinuia hamsterii cu niște ace. Era gata să facă rău la toată lumea. Mă și mir cum de am reușit să scap. Ticălosul!

Privirea Marshei se întoarse spre Lucy, plină de neliniște.

— Se spunea despre mine că eram o fată frumoasă.

Vocea îi deveni ezitantă.

— Îți dai seama ce înseamnă una ca asta într-un liceu. Ești prima care poartă sutien, prima care își decolorează părul și toate astea, la treisprezece ani! Dar eram o ambițioasă! Eram prima care încuraja echipele sportive și pe băieți în concursuri. Am fost prima care m-am sărutat cu un bărbat. Eram într-adevăr foarte ambițioasă! Dar chestia asta, nu mi-a plăcut. Cu sărutatul, vreau să spun. Dar tot din ambiție am făcut-o! Primul tip care m-a sărutat, cântărea vreo sută de kilograme. Aveau o burtă cât toate zilele. Aproape că m-a rupt în două. După aia, m-am dus la facultate. Ieșeam cu un student care cânta la vioară și care-mi povestea tot

timpul despre organizația secretă internațională pe care o conducea el. La o petrecere, am făcut cunoștință cu Bart. Îmi luasem diploma. Și uite așa, Bart a devenit ținta tot a unei ambiții de-ale mele! Părea să aibă un aer normal. Și se purta ca un om normal. Studiase dreptul la Harvard. Avea deja un început de chelie. Era cu doisprezece ani mai în vârstă ca mine. Lucra într-un cabinet de avocați. Era foarte bogat. Am jucat rolul unei inocente și l-am lăsat pe el să-mi facă avansuri. A fost necinstit din partea mea, dar de multe ori trebuie să fii necinstit pentru a-ți atinge scopul.

Fletch o întrebă:

— Bart ți-a plăcut, vreau să spun, din punct de vedere fizic?

— De unde să știu eu? Pe vremea aia, habar n-aveam ce poate însemna plăcerea fizică. Știi, întotdeauna mi s-a spus că băieții plac fetelor și fetele plac băieților. Atât și nimic mai mult! Așa că în mintea mea ceea ce se întâmpla între mine și un băiat, era echivalent cu o plăcere fizică!

— Însă n-ai simțit niciodată plăcerea fizică?

— Categorie nu.

— Niciodată?

Lucy răspunse cu fermitate:

— Absolut niciodată! Unii o simțeau, dar eu, niciodată. Nu făceam altceva decât să joc un rol. Intram în joc cu gândul că poate într-o zi sau alta, o să ajung și eu să simt plăcerea asta. Nici măcar nu mă excitam. Numai că eu nu-mi dădeam seama de asta.

— Bine, Lucy, obiectă Fletch, dar tu știai precis ce-s alea lesbienele.

— Nu! Niciodată nu m-am gândit la așa ceva. Vreau să spun că știam de existența lor, fete ca Marsha, numai că mi le imaginam ca făcând parte dintr-o altă lume! Erau atât de diferite și atât de ciudate! Vreau să spun că nu m-am gândit niciodată la ele! Reușisem să-mi reprim impulsurile sexuale. Să mi le reprim complet!

— În regulă, am înțeles, făcu Fletch.

— La puțin timp după cununia noastră, Bart a început să-mi vorbească despre frigiditate. Fără să mă acuze, înțelegi? A început pe urmă să se ducă în niște vizite interminabile la vecina noastră de pe palier, și să se întoarcă acasă beat. Cum venea, cum se băga în pat. Cât timp călătorea, am avut vreo două legături. Evident, numai pentru binele lui! Însă fără niciun rezultat! Vreau să spun că niciun bărbat nu reușea să mă excite! Când Bart mi-a sugerat să mă duc la un psihiatru, am fost de acord. Reușise să mă facă să cred că ceva nu era în regulă cu mine. Psihiatrul era un adevărat specialist. Foarte repede mi-a arătat care este adevărul în legătură cu mine. Am refuzat să-l mai ascult și să continui consultațiile. Voiam să scap de adevărul pe care mi-l spusese, pentru că era prea șocant. Vezi tu, mi-am dat seama că eram de fapt una dintre acele femei pe care mi le imaginam ca făcând parte dintr-o altă lume. Mi-am dat seama că îmi plăceau de fapt femeile! Am încercat să-l păcălesc pe psihiatru, însă pe mine nu m-am putut păcăli. Ce mai, mă descoperisem și asta era! Dar totul a durat mult, foarte mult. Eram răutăcioasă, colerică, dură, pretențioasă și violentă. Îmi petreceam vremea cu Bart numai într-o ceartă. Dădeam în el. Aruncam în el cu tot ce-mi venea la îndemână!

— Chiar așa?

— Cum îți spun.

— Mda, înțeleg.

— Avea atâtea vânătași pe față, încât a trebuit să spună colegilor că începuse să facă box. De altfel, era ca și cum ar fi trăit alături de un boxer. Eram într-adevăr foarte violentă!

— Și ești în continuare?

— Nu.

Marsha o privi printre pleoapele pe jumătate închise.

— Mă rog, vreau să spun că ni se mai întâmplă să ne mai jucăm câteodată, preciză Lucy. Înțelege?

— Da, sigur că da, răspunse Fletch.

— Mă simțeam ca o prizonieră într-o cușcă și trebuia neapărat să găsesc ieșirea. Înțelege, Martin?

— Bineînțeles.

— Lovindu-l pe săracul de Bart aveam senzația de ușurare.

— Bine, și cum ai dat de Marsha?

— Într-o zi, am intrat într-un magazin de modă și am văzut un lucru care mi-a plăcut. Era Marsha. Vândătoare la un raion de-acolo. Mi-am cumpărat de la ea o cămașă de noapte. A doua zi, m-am întors, și am cumpărat niște pantaloni. Peste încă o zi, am luat o pereche de bikini. Am rugat-o să intre în cabina de probă după mine, ca să-mi spună dacă îmi vin bine. Am simțit ceva-ceva ca un fior. Cred că în acea perioadă acceptasem suficient ideea femeilor. Fusesem forțată să-mi conștientizez adevăratele mele dorințe. În cabina de probă, Marsha și-a pus palma pe șoldul meu, m-a privit drept în ochi și mi-a spus: „Ai de gând să termini o dată cu bancurile tale?”

Lucy îi luă din nou mâna Marshei și o privi uimită.

— Simplul ei gest mi-a dat atunci o senzație pe care nu o mai avusesem niciodată!

Cele două femei se priviră, fără îndoială răscolite de amintirea acelei scene. Fletch își coborî ochii asupra carnețelului din mâinile sale.

În cele din urmă Lucy deschise gura:

— Martin, pot să-ți pun o întrebare personală?

— Absolut orice.

— Îți plac femeile?

— Sigur că da.

— Uite vezi, din cauza asta sunt sigură că mă poți înțelege!

Fletch zâmbi:

— Te înțeleg, să nu ai nicio grijă!

— Vreau să spun, că nu pari șocat.

— Nici pomeneală. Dar ce, ar trebui să fiu șocat?

— N-ai fi fost șocat, dacă aș fi fost sora ta?

— Nu prea cred.

— Se mai întâmplă și lucruri de-astea.

— Fiecare bărbat sau femeie, trebuie să devină ceea ce dorește să fie.

Lucy continuă:

— Bart mi-a sugerat chiar să-mi găsesc ajutorul în religie.

— Dar cum ați rezolvat problema căsătoriei? întrebă Fletch.

— A existat mai întâi o perioadă mai lungă în care am crezut că pot împăca și capra și varza. Marsha și cu mine făceam dragoste. Din când în când aici, la ea, din când în când, la mine acasă. Era bine. Era mult prea bine. Era dragoste adevărată. Nu mai era un joc din partea mea. Eram eu însămi. În cele din urmă, nu ne-am mai luat nicio măsură de prevedere. Vreau să spun, că ajunseseam până acolo, încât făceam dragoste, la mine acasă, chiar când era femeia care făcea menajul. Și atunci, mi-am dat seama că în subconștientul meu, țineam neapărat ca Bart să afle adevărul. Prea era prost! În cele din urmă, eu i-am spus totul.

— Și cum a primit vestea?

— Așa cum ți-am spus, s-a simțit insultat. Probabil că se gândea că este suficient de viril pentru noi amândouă. Credea că ar fi putut să mă redea mie însămi, dacă aș fi acceptat să mă dărui în totalitate. Mi-a propus să mă duc și la alți psihiatri. M-a sfătuit să încerc și cu religia. Mi-a propus chiar și o căsătorie de conveniență, în care fiecare ar fi fost liber să aibă orice relație. Asta a fost picătura care a umplut paharul! În acel moment, Marsha era mult prea importantă în existența mea. Și ca persoană, înțelegi?

Din nou, cele două femei schimbă între ele o privire. Lucy îi strânse mâna Marshei.

— Bart ne-a aranjat un magazin. Din punct de vedere financiar. Magazinul pe care îl avem și acum. Nu are rost să-ți spunem numele său, fiindcă nu avem nevoie de publicitate.

— Dar magazinul este proprietatea lui, nu?

— Mai precis, el îl finanțează. Încă nu am divorțat.

— Parcă ai spus că s-a simțit rănit?

— Așa mi s-a părut. Cred că vestea pe care i-am dat-o a pus pe tapet problema propriei sale masculinități. Vreau să spun că mă iubea, se căsătorise cu mine, numai ca eu nu eram cu adevărat femeia lui!

— Dar, cu toate astea, socotea că relația fizică dintre voi nu era satisfăcătoare, așa-i?

— Nu avea ce face, trebuia să se mulțumească cu starea de fapt existentă. Nu m-a dat pe ușă afară. Ar fi putut-o face. În loc de așa ceva, a încercat să mă ajute.

— Vă mai vedeți?

— Ne mai întâlnim din când în când. În fond, Bostonul nu este un oraș așa de mare. Nimeni nu știe cum trebuie abordată o problemă de genul ăsta. Doar știi și tu, că în zilele noastre, toată lumea cunoaște viața sexuală a celorlalți.

— Marsha, i se adresează Fletch acesteia, tu ce părere ai de toate astea?

Lucy o observă cu atenție.

Marsha își aținti ochii întunecați și în același timp strălucitori asupra lui Fletch. Dădu ușor din cap și rămase tăcută.

Fletch își închise carnetul și-l băgă în buzunar.

— Îmi cer încă o dată scuze că v-am deranjat într-o duminică dimineață. Am încercat de mai multe ori să vă prind la telefon marți seară, dar nu a răspuns nimeni. Probabil că nu ați fost acasă.

— Marți?

Și Lucy o privi mirată pe Marsha.

— A, da, marți, îmi amintesc, exclamă Lucy. Am fost la Chicago să fac niște cumpărături pentru

magazin. Trebuia să mă întorc după-amiază, dar avionul a avut întârziere. Am ajuns abia pe la nouă seara. Dar tu erai aici, nu-i așa, Marsha?

Aceasta încuviință, dând din cap.

— Și eu trebuie să mă duc la Chicago, spuse Fletch. Ați zburat cu Pan-Am-ul?

— Nu, cu T.W.A. răspunse Lucy.

— De ce?

— Trebuia să ajungem pe la cinci după-amiază, dar din cauza ceții, am aterizat la Boston pe la șapte și jumătate.

— Aha, înțeleg. Bine, Lucy, îți mulțumesc mult de tot! O să păstrezi numele de Connors?

— Nu prea cred. Probabil că o să-mi iau numele de fată, Hyslop. Să nu-l bați la cap pe Bart, te rog.

Marsha îl privi pe Fletch drept în ochi și spuse:

— Nu ai sunat aici marți seară.

— Am spus că am încercat să sun, nu că am sunat, replică acesta.

Își băgă apoi și pixul în buzunarul interior al hainei, după care adăugă:

— Probabil că telefonul a fost deranjat.

În timp ce se îndrepta spre ușă, ochii Marshei îl urmăreau insistent.

Lucy îl însoți, iar în fața ușii, Fletch o întrebă:

— În fond, ce-i cu povestea asta cu crima din apartamentul soțului tău?

— Asta nu are nicio legătură cu întrevederea noastră, răspunse Lucy.

— Știu, dar așa, din pură curiozitate. La urma urmelor, toate crimele sunt interesante.

— Nu are nicio legătură cu articolul tău, nu?

— Bineînțeles că nu. Sper că nu ești amestecată în vreun fel!

— În fostul nostru apartament, a fost asasinată o tânără. După ce Bart a plecat în Italia. A închiriat apartamentul unui cretin, care pretinde că a dat peste cadavrul fetei.

— Vrei să spui cu alte cuvinte, că soțul tău a omorât-o?

— Cine, Bart? Îți arde de glumă! N-ar omorî niciun pui de găină! Și să știi că sunt cea mai îndreptățită să spun asta. Dacă ar fi trebuit să omoare pe cineva, atunci eu aș fi fost aceea!

— Poliția te-a întrebat ceva despre asta?

— De ce ar fi trebuit să mă întrebe?

Din fundul sufrageriei, în ciuda luminii puternice din încăpere, Marsha nu-și dezlipea ochii de pe figura lui Fletch.

— Probabil că încă mai ai vreo cheie de la apartament, explică acesta.

— Da, s-ar putea, admise Lucy, undeva, pe aici.

— Hm, interesant, făcu Fletch!

— Poliția nu știe unde să mă găsească. Aici, totul este pe numele Marshei. Nici tu nu mi-ai fi dat de urmă, dacă nu ți-ar fi dat Bart numărul de telefon.

— Asta așa este.

— Și mă miră că ți l-a dat. Probabil că Bart s-a gândit că o asemenea situație se mai poate întâmpla și altora.

— Soțul tău este un bărbat surprinzător.

— Cum l-ai cunoscut?

— Redactorul meu șef este clientul lui. Ne-am întâlnit întâmplător toți trei la Montreal, continuă Fletch. Marți seară.

Marsha nici măcar nu clipi. Privirea ei strălucitoare rămăsese fixată asupra figurii lui Fletch. Însă în ochi i se putea citi o oarecare teamă.

— Când o să-mi arăți articolul? întrebă Lucy.

— Păi, cred că peste câteva săptămâni.

Fletch deschise ușa și mai înainte de a ieși, adăugă:

— Dacă totul o să meargă bine!

28

Când Fletch intră în apartament, contesa nu se mai afla acolo. Îi lăsase un bilet că plecase la biserică.

Sonerie interfonului începu să bâzâie. Fletch răcni în microfon:

— Cine-i acolo?

— Robinson.

Cu siguranță că vocea care se auzise, nu era aceea a contesei.

— Care Robinson?

— Clay Robinson. Dă-mi drumul!

Fletch nu cunoștea niciun Clay Robinson. Dar apăsă butonul și-l lăsă să intre în bloc.

Ieși apoi din apartament și așteptă liftul.

Din el, își făcu apariția un tânăr în jur de vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul cârlionțat. Avea fața parcă umflată, pleoapele înroșite și ochii ca de sticlă. Buzele îi erau crăpate.

Cum ieși din lift, individul își băgă mâinile în buzunarele impermeabilului.

— Tu ești Fletcher?

— Da, eu.

Cuvintele necunoscutului abia dacă puteau fi înțelese.

— Eu sunt cel care trebuia să se căsătorească cu Ruth Fryer!

Fletch făcu un pas înainte, își lăsă toată greutatea pe piciorul stâng și-i trase lui Robinson un pumn în falcă.

Acesta se prăbuși la pământ, fără să mai aibă timp să-și scoată mâinile din buzunarele impermeabilului. Fletch se aplecă asupra lui și-și propti genunchiul drept în stomacul său. În buzunarul drept al impermeabilului, simți pistolul pe care Robinson nu-l lăsase din mână. Fletch luă

arma din mâna vizitatorului său și se ridică. Era un pistol de calibrul 22.

Robinson stătea ghemuit pe covor, sprijinindu-se într-o mână. Cu cealaltă își pipăia încet falca.

— Hai, intră, i se adresă Fletch.

După care pătrunse în apartament și puse arma într-un sertar al biroului.

Întorcându-se la ușa de la intrare, îl văzu pe Robinson stând nehotărât în prag, încă mai frecându-și falca.

— Hai, intră! repetă Fletch invitația.

După ce acesta intră, închise ușa în urma lui.

— Eu mă duc să fac o cafea. Tu ar fi bine să faci un duș.

Îl conduse pe Robinson până la baie. Lucrurile Sylviei erau împrăstiate peste tot.

— Fă mai întâi unul fierbinte, și după aia unul rece.

Se duse apoi la bucătărie și puse de cafea.

În timp ce se întorcea în birou, auzi dușul curgând.

Robinson nu întârzie să se arate în pragul biroului, cu părul ud, gulerul de la cămașă desfăcut și cravata legată neglijent. Impermeabilul și-l ținea pe braț.

Ochii îi păreau mai puțin sticloși.

— Stai jos! îl pofti Fletch. Cafeaua este gata.

Robinson își lăsă impermeabilul pe un scaun și se așează într-unul din fotoliile de piele roșie.

— Ai trecut printr-un moment greu, spuse Fletch.

Și-i întinse o ceașcă de cafea aburindă.

— Îmi pare rău, se scuză Robinson.

Și începu să bea cafeaua cu înghițituri mici, clipind din ochi.

— Să știi că nu eu am omorât-o pe Ruth, continuă Fletch. Ești liber sau nu să mă crezi. Nimic nu te obligă să mă crezi. Însă eu am fost cel care a găsit-o. Era foarte frumoasă. Cred că avea o

personalitate foarte puternică. Îți repet, nu eu am omorât-o.

Robinson exclamă:

— Fir-ar să fie!

— Dacă m-ai fi împușcat, ai fi dat de belea. Însă te înțeleg.

Robinson păru că se sufocă. Incapabil de a-și mai controla respirația, puse ceșcuța cu cafea pe măsuta alăturată, își ascunse fața în mâini și izbucni în hohote de plâns.

Fletch trecu în sufragerie și începu să examineze tabloul de Paul Klee.

Zgomotul care se auzea din birou era un hohot disperat, puternic, care după un timp încetă, pentru a izbucni din nou.

Când pauzele deveniră mai dese și mai lungi, Fletch se duse în baie, muie un prosop, îl stoarse, reveni în birou și-i dădu prosopul lui Robinson.

— Ce mă fac eu acum? suspină tânărul.

Își frecă fața cu prosopul și apoi și-l trecu și peste păr. Stătea cu capul lipit de genunchi, ținându-și prosopul pe frunte.

— Ai fost la înmormântare? îl întrebă Fletch.

— Da. Ieri. În Florida,

— Cum au reacționat părinții ei?

— Nu avea decât tată.

Se lăsă apoi cu spatele de speteaza fotoliului:

— Niciodată n-am plâns atât! Ar fi trebuit să încerc să mă controlez.

Făcu o grimasă, după care continuă:

— Cred că numai gândul că aveam să te împușc m-a făcut să rezist!

— Vrei să-ți dau ceva să mănânci?

— Nu.

— Nici să bei?

— Nu.

— De unde ești?

— Din Washington. Lucrez la ministerul de justiție.

— Zău?

— Sunt funcționar într-un birou. Deși am studii universitare.

— Cum ai cunoscut-o pe Ruth Fryer?

— Într-un avion. Aduceam niște documente de la Los Angeles. Am petrecut apoi noaptea împreună.

— Ai agățat-o?

— Ne-am cunoscut, pur și simplu. Ne-am plăcut și ne-am iubit. De Anul Nou, trebuia să ne căsătorim.

— Nu am observat că ar fi avut vreo verighetă.

— Încă nu-i cumpărasem așa ceva. Ai trăit vreodată dintr-un salariu de funcționar?

— Da.

— Am sosit marți.

— Unde, la Boston?

— Da, aveam de gând să-i fac o surpriză. Știam că toată săptămâna era detașată la aeroport, pentru a întâmpina călătorii. Mi-am luat câteva zile libere. Când ajunsesem la hotelul la care stă personalul aeroportului, plecase deja.

— Ai idee cu cine o fi plecat?

— Nu. Fata cu care stătea împreună în cameră, mi-a spus că uniforma lui Ruth era acolo, ceea ce înseamnă că se schimbase și plecase. N-am știut nimic despre ea, decât a doua zi dimineață, când m-am dus din nou la hotel.

— Și ce-ai făcut pe urmă?

— Nu mai știu. Nu-mi amintesc. A doua zi, l-am sunat pe tatăl ei, și am început să fac pregătirile pentru a-i transporta corpul în Florida. Poliția făcuse deja o autopsie. Măgarii naibii!

— De unde ai luat pistolul?

— De la un magazin de arme, din South End. Am dat o sută de dolari pe el.

— Azi-dimineață?

— Nu, aseară.

— Și unde ai dormit azi-noapte?

— Mai mult într-un bar. M-am pilit. Pe la două sau trei noaptea, am găsit un hotel.

— Mai vrei niște cafea?
— Nici eu nu știu ce mai vreau și ce nu.
— Am o cameră liberă. Dacă vrei să dormi, n-ai decât să te duci și să te culci.
— Nu, mulțumesc.
Cu ochii mult mai clari, Robinson îl privi uimit pe Fletch.
— Era cât pe ce să te împușc!
— Cam așa ceva.
— Noroc cu tine, că ai avut prezență de spirit!
Fletch îl întrebă:
— Și acum, ce ai de gând?
— Să-l găsesc pe asasinul lui Ruth!
— Mda, e o idee bună.
— Ce știi despre asta? Adică, despre crimă?
— Știu că ancheta este condusă de inspectorul François Xavier Flynn, de la poliția din Boston.
— Și după el, cine a omorât-o pe Ruth?
— Eu.
— Dar după tine, cine ar fi asasinul?
— Am eu câteva bănuieli.
— Îmi spui și mie?
— Nu.
— Mi-ai luat pistolul, constată Robinson.
— Așa-i, îl aprobă Fletch. Dar o să rămână la mine.

Figura lui Robinson se alungi vizibil.

— De ce nu te întorci acasă? îi sugeră Fletch.
Ieși în stradă, iei un taxi, mergi până la aeroport, iei avionul spre Washington, iei alt taxi până la tine acasă, mănânci ceva cald, te culci, iar mâine te duci la lucru.

— De ce aș face asta?!

— Fiindcă este mai ușor să trăiești când cineva îți indică pe ce drum s-o iei.

Robinson acceptă:

— Bine, așa am să fac.

Se ridică cu greutate din fotoliu și-și luă impermeabilul.

— Ce ar trebui să-ți spun acum, la plecare?

— Poate că la revedere, îi sugeră Fletch.
— Să știi că dacă o să aflu că tu ai fost asasinul,
o să te omor cu mâna mea.
— În regulă!
— Chiar dacă o să înfund pușcăria douăzeci sau
treizeci de ani. După ce o să ies, tot o să te omor!
— Ne-am înțeles!
La ușă, Robinson îi spuse:
— La revedere!
— Mai treci pe aici, îl invită Fletch. Când o să
te simți mai bine.
Peste o oră și ceva, Fletch îi lăasă un bilet
Sylviei, anunțând-o că plecase la aeroport s-o
aștepte pe Andy.

29

Casa era construită din lemn, într-un stil victorian: trei etaje și acoperiș din ardezie. Era amplasată în apropierea portului Winthrop. În fața casei se găsea o grădină mică, din care câteva trepte de ciment duceau la o verandă spațioasă.

Mergând din locul unde își lăsase mașina, Fletch observă că grădinile din spatele caselor se terminau la un dig de beton, dincolo de care se întindea apa rece și sărată, de un cenușiu închis, a portului Boston.

Din verandă, Fletch aruncă o privire prin fereastră spre salon. În fundul încăperii, se găseau aliniate patru pupitre. În dreapta lor, se afla un pian cu coadă, cu o grămadă de partituri pe el. De pian era sprijinit un violoncel. Canapeaua, scaunele, măsuta și covorul păreau străine încăperii vaste, cu lambriuri impresionante de lemn.

Doi adolescenți, care semănau între ei, nu numai din cauza jeans-ilor și cămășilor de bumbac cu care erau îmbrăcați, cât și constituției lor firave și a pielii albe, puneau partituri pe pupitre.

Un avion care decolă de pe aeroportul situat de cealaltă parte a portului, făcu văzduhul să vibreze.

Ușa din dreapta lui Fletch se deschise.

Fletch nu apăsase pe butonul soneriei.

— Aha, domnul Fletcher!

Figura lui Flynn, disproporționată în raport cu corpul său, îl privea din pragul ușii.

— Bună ziua, spuse Fletch.

Și se depărtă de fereastră prin care se uitase în salon.

— Ce mai faci, inspectore?

— Mulțumesc, bine, răspunse acesta. Escorta polițienească de pe urmele tale m-a sunat să mă

anunțe că te apropii de casa mea. Le era teamă ca nu cumva să-mi deranjezi tabieturile.

— S-ar putea întâmpla să fie chiar așa.

Fletch îi întinse cutia cu ciocolată de două kilograme și jumătate.

— Poftim, ți-am adus niște ciocolată!

— Drăguț din partea ta!

Flynn se sprijinea de ușă cu mâna stângă. Întinse dreapta și luă cutia întinsă de Fletch.

— Încerci să mă corupi?

— Mi-am amintit că orașul Boston îmi datora o sticlă de whisky și nu familia inspectorului Flynn.

Acesta îl invită să intre.

Holul de la intrare era întunecos, și pe jos erau împrăștiate vreo șase perechi de cizme de cauciuc. O mașină de copil stătea chiar în mijlocul drumului.

Flynn îl pofti să intre în salon.

Pe lângă cei doi băieți, dintre care unul ținea în mâini o vioară, își mai făcuse apariția și o fată de vreo doisprezece ani, cu părul blond cârlionțat, și cu niște ochi imenși, albaștri. Culoarea rochiței scurte îi scotea și mai mult în evidență albastrul ochilor. Băieții aveau în jur de cincisprezece ani.

— Munchkin, spuse Flynn, dânsul este domnul Fletcher, criminalul.

Apoi întinse degetul către fiecare dintre ei, spunându-le numele:

— Randy, Todd și Jenny.

Randy, cu o vioară și un arcuș în mâna stângă îi întinse lui Fletch mâna liberă.

— Bună ziua, domnule.

Fratele său geamăn, Todd, făcu la fel.

— Familia mea s-a obișnuit să întâlnească tot felul de oameni, îi explică Flynn.

În salon intră un băiețel de vreo nouă ani. Era șaten, purta ochelari iar obrajii îi erau îmbujorați.

— El este Winny, făcu Flynn prezentările.

Fletch îi strânse mâna și lui Winny.

— Nu există niciun François Xavier Flynn?

— Unul singur ajunge. Ca de altfel, și un singur Irwin Maurice.

Dintr-o ușă din spatele pianului, își făcu apariția Elisabeth Flynn. Părul castaniu îi cădea pe umeri. Sub rochia peste care purta o vestă din tricot, cu mâneci lungi, i se ghicea trupul ferm. Ochii albaștri îi erau puși în evidență de niște pomeți înalți ai obrazilor. Privirea ei exprima căldură, vivacitate și dragoste.

— Elisabeth, el este Fletch. Criminalul. Ți-am vorbit despre el, dacă îți amintești.

— Îmi pare bine, domnule Fletch.

Și întinse mâna spre el, pe deasupra unui pupitru.

— Beți un ceai, nu-i așa?

— Cu plăcere, mulțumesc.

— Elisabeth, Fletch ne-a adus ciocolată.

Și Flynn întinse cutia spre ea.

— Ei, atunci merită un ceai, spuse Elisabeth.

După care i se adresă lui Flynn, care stătea cu mâna întinsă spre ea:

— Nu, mulțumesc, poate după masă.

— Tocmai ne pregăteam să cântăm ceva, îi explică Flynn lui Fletch. Ei, care este programul? îi întrebă el pe copii.

— Beethoven, răspunse Todd.

Mărul lui Adam al acestuia părea prea mare pentru gâtul său, mai ales atunci când vorbea.

— Beethoven? Sper că nu-i nicio problemă, nu-i așa?

Jenny își asigură tatăl că nu era nicio problemă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat azi-noapte, spuse Fletch.

Elisabeth intră pe altă ușă, cu o tavă în mâini.

— Hai să bem ceaiul, îl invită Flynn.

În timp ce Flynn și Fletch începură să-și bea ceaiul, Elisabeth se așeză la pian și-și ajută copiii să-și acordeze instrumentele. Todd își luase și el o vioară, iar Jenny un violoncel mic.

Peste zgomotul făcut de instrumentele care erau acordate, se făcu auzită vocea lui Fletch.

— L-ai prins?

— Pe cine? răspunse Flynn, care îi turna și soției o ceașcă cu ceai.

— Pe piromanul ăla.

— A, da, l-am prins, răspunse Flynn.

— Era băiatul de la stația de benzină, nu?

— Nu, era un brutar de patruzeci și trei de ani.

— Nu era ăla de la stația de benzină?

— Nu.

— Ia uite, dom'le! Și atunci, de ce a dat foc la tot cartierul?

Flynn dădu din umeri:

— Fiindcă așa i-a spus Iisus. Cel puțin, asta e versiunea lui.

— Atunci, de unde a făcut rost de toate bidoanele alea de benzină Astro?

— Le-a colecționat.

În acest timp, Elisabeth acorda violoncelul soțului său.

— Hm, asta e, spuse Fletch.

Flynn lăsă din mâini ceașca goală și își luă violoncelul.

— În mod normal, Elisabeth ne acompaniază la pian, îi explică el lui Fletch. Dar Beethoven nu s-a gândit la ea.

Elisabeth se așeză pe divan și își luă ceașca cu ceai.

Copiii luară loc în fața pupitrelor.

Cel mai mic, Winny, trebuia să le întoarcă paginile.

— Nu uita să le întorci mai întâi pe ale mele, îi spuse Flynn. Știi doar că am o memorie excelentă.

Cei trei instrumentiști se îndreptară de spate, la fel cum florile se îndreaptă către soarele dimineții.

— Con brio! strigă Flynn, prefăcându-se că-i amenință.

După care, începură să cânte.

Urmă ră patruzeci de minute încântătoare.

— Bravo! strigă la sfârșit Elisabeth, aplaudând împreună cu soțul ei.

— Nu a fost deloc rău, Jenny, afirmă Randy, ridicându-se de pe scaun.

Fără să facă niciun comentariu, Flynn se ridică și el, închise partitura și propti violoncelul de pian.

Elisabeth o sărută pe Jenny și îl felicită pe Winny, care întorsese paginile atât de bine.

Era cinci și douăzeci.

— Cred că putem să bem ceva înainte de masă, spuse Flynn. Elisabeth nu bea decât Xeres, dar cred că noi doi am putea să bem altceva.

— Eu trebuie să mă duc la aeroport, răspunse Fletch.

— Nu zău! Dar ce, ai de gând să pleci din oraș?

Fletch fu împiedicat să răspundă din cauza zgomotului asurzitor făcut de un avion care survolă casa.

Încăperea în care se afla radia de satisfacția efortului depus. Modul în care copiii își cărau instrumentele muzicale, o dovedea cu prisosință.

— Sosește Andy, spuse Fletch. La șase și jumătate.

— Aha! Bine, e în regulă!

— Vreți să luați masa împreună cu noi? îl întreabă Elisabeth pe Fletch, apropiindu-se de acesta.

— Nu poate, îi explică Flynn, trebuie să se ducă să o aștepte pe prietena lui. Sunt sigur că chestia asta o să pună pe jar pe toți tipii care te urmăresc. Prefer să te avertizez să nu-ți treacă prin gând să te urci în avion, fiindcă tipii ăia n-o să ezite câtuși de puțin să te înhațe, chiar înainte de a pune piciorul pe scara avionului. O să fie cu ochii lipiți de tine.

— Ar fi mai bine să vă așteptați prietena, îi sugeră Elisabeth. Frank, omul ăsta nu pare să fie un asasin.

— Așa spun toate femeile, îi răspunse Flynn. Nici eu nu sunt prea sigur că ar fi așa ceva.

— În timp ce voi ați cântat, figura lui exprima o bunătate fără margini.

— Sper să nu fi fredonat în timpul ăla. Sau să fi bătut din picior.

În momentul în care se auzi un nou avion trecând, începură să râdă cu toții.

— Du-te și ia-o pe prietena ta! strigă Elisabeth, pentru a acoperi zgomotul. O să vă așteptăm.

— Vă mulțumesc pentru invitație, răspunse Fletch. Trebuie să vă mărturisesc că am petrecut niște clipe minunate.

— Ne-ai face plăcere dacă ai accepta invitația lui Elisabeth.

— Și mie mi-ar face plăcere, se scuză Fletch. Dar rămâne pe altă dată.

— La ce instrument cânti? îl întreabă Winny.

— La mașina de scris.

— Nu-i nicio problemă, îl asigură Elisabeth, Leroy Anderson a compus doar pentru mașina de scris.

— Vino când vrei, îi reînnoi invitația Flynn. Când vei fi liber.

Pe verandă, Flynn adăugă:

— Bănuiesc că ai fi vrut să vorbești cu mine, nu? Doar de asta ai venit!

— Lasă, așa a fost mai bine!

— Îmi pare bine că ți-a făcut plăcere vizita la noi.

— Pot să trec mâine pe la tine, pe la birou?

— Bineînțeles.

— Pe la cât?

— Păi, să zicem, pe la cinci. Toți polițaii cu mintea la cap o să fie la ora aia în birourile lor. Circulația este cumplită la o asemenea oră.

— Perfect. Care e adresa?

— Craigie Lane, numărul 99. Dacă te rătăcești cumva, întreabă-i pe ăia care te filează. O să-ți spună ei.

Își strânsesă mâinile. Afară, vremea era umedă și răcoroasă.

După ce coborî treptele de pe verandă, Fletch rămase locului câteva clipe. În spatele său, simțea radiind căldura casei. Frânturi din muzica lui Beethoven încă îi mai răsunau în minte. Își aduse aminte de doi ochi albaștri, ca de păpușă și de un păr blond. Jenny.

De cealaltă parte a drumului, văzu sub un felinar pe cei doi polițiști în civil, care îl așteptau. I se păru că privirea lor era încărcată de ură.

În momentul în care Fletch începu să meargă, unul dintre ei apucă telefonul din mașină. Mai mult ca sigur că Flynn îi sunase ca să-i anunțe că suspectul se îndrepta spre aeroport. Nu avea nici un motiv să intre în panică, însă nu trebuia să uite că nu avea ce căuta în avion.

— Fir-ar al dracului să fie! exclamă el.

Bărbia care-i atinse gulerul cămășii, îi aduse aminte că uitase să se bărbierească.

30

— Fletch!

Până atunci, n-o mai văzuse niciodată pe Andy îmbrăcată într-un mantou de blană. O sărută și-i luă bagajele din mâini. Fără niciun alt preambul, aceasta îl întrebă direct:

— Sylvia este la Boston?

— Da.

— Căteaua! Și ce face?

— Habar n-am. Nu am prea văzut-o.

— Și unde stă?

— La mine.

— Fir-ar să fie!

— Tu ce faci?

Valiza uriașă a Angelei îi stânjenea pe călătorii care se pregăteau să treacă la vamă. Puținii hamali fuseseră racolați abil de câteva sexagenare.

— În ce stadiu ești cu tablourile? îl întrebă Andy.

— Așteaptă și tu să ajungem în mașină, îi răspunse Fletch. Ce mai faci?

— Ia zi, de ce ai vrut să mă duc să-l văd pe Bart Connors?

— Nu vrei să-mi spui ce mai faci? insistă Fletch.

Și apucă zdravăn valiza uriașă, pe care se căzni s-o care cât era aeroportul de lung, apoi de-a lungul unei străzi, apoi peste un pod, până la garajul unde își parcase mașina.

Cei doi polițiști în civil, îl urmăreau cu mâinile în buzunare, la câțiva pași în spatele său.

Cât timp dură ca să scoată mașina din garaj, pe rampa întunecoasă care conducea către ieșire, Angela nu conținu cu întrebările.

— Ia zi, unde sunt tablourile, le-ai găsit?

— Nu chiar. S-ar putea să se afle în Texas.

— În Texas?

— Am putea merge până acolo săptămâna viitoare.

— Ce să caute tablourile în Texas?

— Se pare că Horan a cumpărat trei tablouri din colecția tatălui tău de la un anume James Cooney, care locuiește în Dallas. Proprietarul unui ranch. Are opt copii.

— Și tu crezi una ca asta?

— De unde vrei să fiu sigur? Am vorbit cu Horan cât se poate de atent. Are o reputație, jos pălăria! Nu prea am crezut eu tot ce mi-a servit, însă totul s-a dovedit a fi fost corect. Încerc să-i forțez mâna ca să-i ceară lui Cooney ăla să-i spună de unde a avut tablourile.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că ar putea obține niște informații?

— Da. Și dacă chestia asta nu o să meargă, atunci o să ne deplasăm până în Texas, ca să-l luăm pe Cooney la întrebări.

— Cum te-ai descurcat? I-ai cerut lui Horan să-ți găsească unul dintre tablouri?

— Chiar așa. Cel mai mare tablou al lui Picasso.

— Și unde se află tabloul ăsta acum?

— La Boston. La galeria lui Horan. I-am spus miercuri seară că îl vreau. A dat de urma lui joi seară sau vineri dimineață și a pregătit totul ca să fie trimis vineri seară. L-am văzut sâmbătă. N-am vrut să mă creadă în clipa în care am început să-i vorbesc.

— Nu înțeleg, ce vrei să spui?

— Pur și simplu, a refuzat să mă creadă că un asemenea tablou ar fi existat. Sau că l-ar fi putut găsi. Sau că ar fi fost autentic. Sau, dacă toate astea s-ar fi întâmplat cu adevărat, tabloul să fie și de vânzare.

— Și este autentic?

— Sigur că da. Sunt gata să bag mâna în foc pentru asta. Și Horan, la fel. Și se pare că și Cooney ăla este de acord să-l vândă.

Fletch plăti la ieșirea din garaj, după care o luă pe rampa care conducea spre ieșire.

Pentru a răspunde expresiei de uimire întipărită pe figura Angelei, Fletch ridică vocea:

— Până acum, Horan s-a comportat ca un adevărat profesionist. S-a dovedit foarte efice. Tipul nu-mi place, dar nu asta-i problema.

La ieșirea din garaj, Fletch se găsi în fața unei intersecții împânzite de tot soiul de semne indicatoare de circulație.

— Na, acum, pe unde s-o iau? întrebă el, ca pentru sine.

— La dreapta, îl sfătui Andy. Către Storrow Drive.

— Da' de unde știi?

Și fără să mai aștepte răspunsul, o luă totuși la dreapta.

— Mergem spre Beacon Street, nu-i așa? În apropiere de parc?

— Da, dar spune-mi, de unde știi?

Drumul pe care se angajă îl conduse spre autostradă.

— Păi, am stat aici aproape un an, răspunse Angela. Anul în care am intrat la Radcliffe.

— Unde-i asta?

— La Cambridge. Ia-o înainte și fă la dreapta, în Storrow Drive.

Instrucțiunile date de ea se dovediră a fi exacte.

— Dar de ce te-ai interesat de Bart Connors? întrebă ea.

— Fiindcă în seara în care am ajuns în apartamentul lui, am dat de cadavrul unei tinere.

În luminile reflectate de apele fluviului, se contura figura Angelei.

— Doar nu ești tu criminalul, spuse ea.

— Pari a fi convinsă de lucrul ăsta.

— Așa și este. Sunt convinsă.

— De-aia ți-am și spus zilele trecute la telefon să pleci cât mai repede de la vila mea din Cagna.

Când ți-am cerut să te duci să-l vezi, nu m-am gândit că o să și stai acolo.

— Trebuie s-o iei la stânga aici.

La stopul care era roșu, Angela își întoarse capul spre el:

— Trebuie să faci ocolul parcului, nu-i așa? Sau apartamentul tău este pe dreapta?

Fletch îi răspunse:

— Să știi că poliția mă acuză a fi criminalul.

— Cum adică, tu să o fi omorât pe fata aia? Este imposibil. Și de altfel, dacă ai fi omorât-o, nu ai fi căutat să îl acuzi pe Bart.

— Îți mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o acorzi.

— Să știi că Bart este un bărbat foarte blând. N-ar face rău nici unei muște.

— Hm, bine! Sper că nu ai omis să-i verifici starea dinților?

— Nu, n-am omis. Să știi că sunt într-o stare perfectă.

— E în regulă, atunci!

— Prin urmare, cine a omorât-o?

— Mama mă-sii de treabă, Andy, este foarte posibil ca Bart Connors să fie făptașul!

— Nu-mi vine să cred!

— În seara aia, era la Boston, când ar fi trebuit să fi fost plecat. A fost văzut la câteva sute de metri de apartamentul său, într-un bar în compania unei fete, care s-ar fi putut foarte bine să fi fost chiar victima. Și asta, cu câteva clipe înainte de a se fi produs crima. Avea cheile apartamentului. Imediat după crimă, a luat avionul spre Montreal. Iar în cursul ultimelor șase luni, a suferit un complex sexo-psihologic, datorită unei femei. A reușit să-i supraviețuiască, însă cu o traumă adusă virilității sale.

— Să știi că sunt la curent cu ce s-a întâmplat, îi mărturisii Andy. Mi-a povestit totul.

— Atunci, e în regulă.

— Mi-a spus că în seara în care l-ai sunat, ai încercat să-i arunci crima aia în spinare. M-a întrebat mult mai multe lucruri despre tine, decât ai întrebat tu despre el.

— Andy...

— Fii atent la taxiul ăla! De altfel, vreau să-ți spun, că așa-zisul complex sexo-psihologic, datorat unei femei, despre care ai pomenit, nu i-a cauzat nicio neplăcere.

— Sunt convins de asta.

— Noi doi am făcut o înțelegere, spuse Angela. Cu cine te-ai culcat săptămâna asta?

— Cine? Eu?

— Nu ți-am auzit răspunsul. Fletch, zău că nu te mai recunosc!

— Trebuie să parchez mașina.

— Uite acolo, la stânga.

— Îmi trebuie un loc mai mare.

Văzu în oglinda retrovizoare farurile unei mașini care se apropia.

— Bine, asta e, spuse Angela. Nu am să te ajut să-l acuzi pe Bart pentru o crimă pe care niciunul dintre voi nu a comis-o.

— Doamne, cât spirit de loialitate! exclamă Fletch.

În liftul care scârțâia urcând, Angela mai adăugă:

— Tu continuă să te ocupi de Horan ăla.

31

Ajuns pe palierul celui de-al șaselea etaj, Fletch lăsa jos valiza enormă pentru a-și scote cheile.

Sylvia, cu un șorț pe ea, deschise ușa. Întinse brațele spre amândoi. Se sărută cu Andy, după care amândouă începură să sporovăie în italiană.

Fletch trebui să se strecoare cu bagajele pe lângă cele două femei care continuau să stea în pragul ușii.

Sylvia și Angela îi sugerau în acele clipe două școlărițe. I se păru că Sylvia îi spusese Angelei că pregătise o masă grozavă.

În sfârșit, o masă ca lumea.

Fletch lăsa jos bagajele în hol. Ușurat de povară, se duse până în dormitor și luă telefonul.

Cu toate că închisese ușa, putea auzi exclamațiile de bucurie ale celor două. Formă numărul, fără să mai aștepte nicio clipă.

— Domnul Horan? Vă salut. Sunt Peter Fletcher.

— Ah, da, toată stima, domnule Fletcher!

— Vă cer scuze că vă deranjez duminică seara, dar..

— Nu, nu, nu-i niciun deranj. Sunt obișnuit să mi se telefoneze la orice oră din zi sau din noapte. V-ați hotărât să vă modificați oferta pentru tabloul acela de Picasso?

— Dar dumneavoastră ați luat legătura cu domnul Cooney?

— Da. Și mi-a spus că refuză să ia în serios propunerea pe care mi-ați făcut-o.

— Refuză?

— Chiar așa.

— A spus ceva în legătură cu proveniența tabloului?

— Absolut nimic. I-am explicat că dumneavoastră ați pus, pe drept cuvânt, câteva întrebări. I-am spus pe scurt cât mai exact, revendicările dumneavoastră în legătură cu responsabilitatea pe care o incumbă tabloul. Am făcut tot ceea ce se putea face prin telefon.

— Și ce-a răspuns?

— Nici nu a încercat să se eschiveze măcar așa, din complezență, cum s-ar fi convenit. S-a mulțumit doar să afirme că autenticitatea tabloului nu poate fi pusă la îndoială.

— Lucru care încă este discutabil.

— Nu chiar. Eu, sunt absolut sigur de așa ceva. Și el, este gata să jure că tabloul este autentic.

— Mda.

— Și de altfel, domnule Fletcher, simpaticul nostru cowboy, m-a uimit când a repetat ceea ce mi-ați spus chiar dumneavoastră.

— Adică?

— Mi-a vorbit despre „Vino, viola, mademoiselle” ca despre o operă foarte importantă a lui Picasso. A calificat-o drept opera lui cea mai reprezentativă din perioada cubistă.

— Nu zău?

— Ceea ce dovedește că acest cowboy cu opt copii, nu este chiar un ageamiu în pictură, dacă-mi permiteți să mă exprim așa.

— Domnule Horan, dacă așa stau lucrurile, atunci, oferiți-i cinci sute douăzeci și șapte de mii de dolari.

— Ei, domnule Fletcher, se schimbă treaba! Iată o propunere într-adevăr realistă! O să-i comunic imediat!

— Vă amintiți că v-am spus că o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră și pentru alte câteva probleme?

— Da, îmi amintesc.

— Aș vrea să-l întrebăți pe Cooney dacă este cumva în posesia și a altui tablou.

— Alt tablou? Nu înțeleg.

— Da, alt tablou. Un Umberto Boccioni, cu titlul de „Spațiu roșu”.

— „Spațiu roșu”? Domnule Fletcher, zău că mă derutați! Treceți de la o capodoperă a lui Picasso din epoca cubistă la un futurist italian, de un renume destul de modest.

— Da. Știu.

— Parcă ne-am juca de-a foc și apă.

— Așa este, de-a focul și apa. Totul depinde din ce punct de vedere privești lucrurile.

— Păi, vreau să vă spun, că din punct de vedere profesional, trebuie să vă previn că nu știu dacă există un asemenea tablou.

— Sunt sigur că există.

— Dar de ce credeți că domnul Cooney posedă tabloul acesta?

— Ei, am și eu micile mele secrete.

— Prin urmare, doriți să fac niște investigații ca să aflu dacă texanul nostru are acest „Spațiu roșu” al lui Boccioni?

— Da, într-un fel. La urma urmelor, doar îi ofer o jumătate de milion de dolari pentru tabloul ăla de Picasso.

— Mai mult, nici că valorează.

— Presupun că oferta este suficient de consistentă pentru a justifica o mică discuție. Ați putea să lăsați să se înțeleagă că vi s-a vorbit despre tabloul ăsta și că ați da mult pentru a-l găsi.

— Vreți să fiu nițel diplomat, nu-i așa?

— Chiar machiavelic, dacă se poate, îi sugeră Fletcher. Aș fi tare curios să aflu răspunsul.

— Mda. Acum, este aproape opt, spuse Horan. La noi, bineînțeles, nu la Dallas. O să încerc să-l sun chiar în seara asta.

— Puteți să-mi dați un telefon mâine dimineață?

— Dacă o să obțin un răspuns, am să vă sun.

— Vă mulțumesc, domnule Horan. Bună-seara.

Masa din sufragerie era plină de obiecte de cristal și argint. Lumina era difuză.

— Așezați-vă voi și lăsați-mă pe mine să mă ocup de toate! spuse Sylvia, în timp ce-și scotea șorțul.

Fletch se așază în capul mesei. Înainte de a ieși din încăpere, Sylvia îi indică Angelei să se așeze în dreapta lui Fletch.

Acesta îi spuse lui Andy:

— Îmi dau seama că te simți parcă întinerită.

— De ce spui asta?

— Păi, din cauza supei pe care o s-o mâncăm!

— Așa-i, afirmă Sylvia, venind din bucătărie. O supă bună, pentru a ne deschide pofta de mâncare!

Și puse în dreptul fiecăruia câte o farfurie adâncă, în care se afla exact o lingură de supă. Pastila de bulion care plutea înăuntru, abia dacă se umezise pe margini, părând a fi o insulă înconjurată de grăsime. Supa era rece.

— Ce bine că avem linguri mari! exclamă Fletch.

După câteva încercări nereușite, înțelese că era zadarnic să mai încerce să sfărâme pastila de bulion cu lingura. Un sculptor poate că ar fi reușit să facă ceva din ea, folosindu-se evident de ciocanul și dalta sa.

— Știam că o să avem cu toții nevoie de o masă bună și caldă! spuse Sylvia. Copioasă, dar și succulentă! Ce mai, adevărata bucătărie americană, nu?

— Așa este, fu de acord Fletch.

— După o călătorie atât de lungă cu avionul, săraca Angela cred că este de-a dreptul înfometată, continuă Sylvia.

— Așa este, admise aceasta!

— Și vremea asta urâtă de afară! Parcă te îmbie la mâncare!

— Chiar așa, admise Fletch.

— Așa că, nimic nu poate fi mai bun decât o supă adevărată, în vechea tradiție americană.

— Sigur că da, și plină de vitamine, îi întări Fletch spusele. Bogată în calorii, cu o aromă savuroasă...

— Nu termini de mâncat? îl întrebă Sylvia.

Se vedea că are de gând să strângă farfuriile.

— Este prea fierbinte, îi răspunse acesta.

Și își feri mâna, pentru a-i permite Sylviei să-i ia farfuria.

În timp ce aceasta se afla în bucătărie, Andy i se adresă lui Fletch:

— Habar n-are să gătească. Toată lumea știe lucrul ăsta.

— M-am prins imediat.

— Și acum, peștele, anunță Sylvia triumfătoare, din pragul ușii de la bucătărie.

În fiecare farfurie, zăcea câte o bucată de ton aproape congelat, scos probabil dintr-o cutie de conserve, însoțit de un sfert de lămâie,

— Aha! exclamă satisfăcut Fletch. Pește! Nimic nu mi se poate ascunde! Sylvia, îți mulțumesc că nu mi-ai dat și capul! Niciodată nu mi-a plăcut cum arată capetele de pești în farfurii. Și tu ești mulțumită Andy, nu-i așa?

— Bineînțeles. Mulțumită că nu am văzut cutia de conserve.

— Ce chestie! se minuna Fletch. Mi se pare curios că până acum nimeni nu s-a gândit să facă o desfăcătoare de conserve din argint masiv. Precis că s-ar face o vânzare zdravănă.

Așezată în celălalt cap al mesei, Sylvia radia de fericire. Decolteul rochiei sale se termina probabil undeva, în zona genunchilor, iar sistemul în care fusese conceput sutienul pe care îl purta, era cu siguranță mult mai sofisticat decât multe alte

realizări tehnice. Însă nu era același decolteu care lăsase fără suflare întreg restaurantul Ritz.

— Mda.

Fletch mesteca o bucată de pește.

— Este destul de succulent, comentă el.

— Ce plăcut este să mănânci în familie!
Exclamă Sylvia.

— Categorie, o aprobă Fletch.

— Măncăm împreună, ca o adevărată familie.

— Exact ca o adevărată familie, îi întări spusele Fletch.

— Ce păcat că nu este și Menti cu noi, să se bucure și el!

— Menti nu se prea pricepea la pește, interveni Angela.

— Săracul Menti! oftă Sylvia.

— Ce idee minunată, cu lămâia asta! exclamă brusc Fletch. Ai tăiat-o tu, cu mâinile tale?

— I s-a găsit corpul, anunță Angela.

— Care corp?

— Ce-ai spus? făcu Sylvia.

— Undeva, pe câmp. Pe lângă Torino. Chiar înainte să plec, am fost anunțată de către politie.

Sylvia întrebă:

— L-au găsit pe Menti? Zău?

— Îmi pare rău că v-am spus acum. Nu aveam de gând să vorbesc despre așa ceva în timpul mesei.

— N-avea grijă, o liniști Fletch, nu riști să ne strici pofta de mâncare.

Sylvia începu să turuie o grămadă de întrebări în italiană, la care Andy abia dacă reușea să dea niște răspunsuri scurte. Întrebările Sylviei deveneau din ce în ce mai concise, până când, în cele din urmă, începu să vorbească franțuzește. Andy, care își făcuse studiile în Elveția, dădea răspunsurile tot în limba franceză, dar tot mai scurte.

La sfârșit, Sylvia luă farfuriile și se duse în bucătărie, mormăind ceva în portugheză.

— Bine, acum e rândul meu, spuse Fletch.

— Poliția m-a sunat chiar înainte să plec. Au găsit corpul într-o groapă, undeva, pe lângă Torino.

— Și de unde pot fi siguri că este vorba de tatăl tău?

— Păi, vârsta, înălțimea și greutatea coincid. Polițiștii sunt aproape siguri. Se pare că ar fi murit cu trei săptămâni în urmă.

— Mda!

Sylvia își făcu din nou apariția, aducând garnitura felului de mâncare următor. Aceasta consta dintr-un bloc de mazăre parcă pietrificat, scos dintr-o cutie de conserve. Niciun bob de mazăre nu îndrăznise să se desprindă de la locul său.

— Oho! exclamă Fletch. Ia uită-te, mazăre!

— Chiar așa, mazăre, spuse și Angela, uimită la culme.

Sylvia se foi pe scaunul ei.

— V-am pregătit o garnitură americană, îi lămuri ea.

Peste mazăre, presărase sare. Mult prea multă sare.

— Bănuiesc că în cazul ăsta, una dintre voi două, dacă nu chiar amândouă, ar trebui să fie în Italia pentru a lua măsurile necesare.

— Măsurile necesare? Care măsuri? întrebă Sylvia.

— Fii liniștită, o asigură Fletch. Nu mă refeream la talentele tale culinare.

Andy traduse în italiană pentru soacra sa.

Sylvia răspunse că asemenea subiecte nu trebuiau discutate la masă.

— Asta spuneam și eu, făcu Fletch.

— Angela, se interesă contesa, de ce nu ai rămas tu acolo, ca să iei toate măsurile necesare?

— Păi, poliția a luat corpul.

— L-a luat? De ce?

Sylvia mesteca mazărea cu multă îndemânare.

— Mi-au spus că au de gând să-i facă autopsia.

— Să-i facă autopsia? Ce să vadă?

— Pentru început, dinții.

— Ce rost mai are? Săracul Menti a murit. La ce mai folosește cuiva să se intereseze de dinții lui?

Fletch interveni în discuție:

— Sylvia, metoda asta permite identificarea cu precizie a unui cadavru. Corpul a fost găsit doar după trei săptămâni.

— Da? Înseamnă că dacă se întâmplă ca poliția să descopere că dinții cadavrului sunt ai lui Menti, o să fie siguri că este vorba despre el?

— Sigur că da.

— Ha, ha!

Râse triumfal, agitându-și furculița.

— Menti nu mai avea dinți!

— Cum adică?

— Toți dinții pe care îi avea erau falși!

— Așa-i! îi întări Andy afirmațiile. Uitasem complet lucrul ăsta.

— Un cadavru se poate identifica și fără ajutorul dinților, afirmă Fletch.

— Da' de unde știi tu una ca asta? îl întrebă Sylvia.

Andy își continuă spusele:

— Poliția mi-a spus că după ce i se va face autopsia, și după ce or să fie siguri că este vorba despre tatăl meu, or să ne dea cadavrul într-un sicriu plumbuit. După care o să putem să-l îngropăm. Nu mai are importanță când din moment ce a avut loc ceremonia funerară.

— Este îngrozitor, făcu Sylvia. Săracul Menti!

În bucătărie se auzi un sfârâit.

— Ai mai vorbit cu avocații? o întrebă Fletch.

— Da. Am vorbit cu Rosselli. Mi-a spus că asta-i o veste bună.

— Care asta, asasinarea tatălui tău?

— Păi, doar știam despre ce era vorba! Nu am fost înștiințați de poliție despre asta?

— Da, îmi pare rău..

— Rosselli mi-a spus că imediat ce poliția o să-i dea niște acte oficiale, o să avem posibilitatea să

cunoaștem conținutul testamentului.

— Ce fel de acte?

Sylvia se înflăcărase.

— Mă doare în fund de actele lor!

— Sylvia, trebuie ca identificarea să fie absolut precisă. Fără cadavru doar știi și tu că nu se poate deschide succesiunea.

— Pff!

Și după exclamația de dezgust, își ridică furculița în aer.

— Poftim situație! Tot ceea ce îi interesează sunt numai dinții lui Menti, auzi ce chestie! Vă spun eu dacă o să ne putem uita în sicriul ăla sigilat, n-o să fie nici urmă de dinți! Bag mâna în foc că vreun polițist din Torino o fi furat placa lui Menti, ca s-o folosească el.

Fletch spuse:

— Sylvia, arde ceva în bucătărie!

— Aoleu! exclamă ea.

După care își ridică rochia deasupra genunchilor, pentru a fugi mai repede în bucătărie.

Profitând de intimitatea lor regăsită, Fletch îi spuse lui Andy:

— Mă simt cam obosit.

— Probabil că din cauza mesei ăsteia.

— Nu m-aș fi gândit niciodată la una ca asta.

— La ce anume?

— La faptul că Sylvia poate fi în stare să depună un asemenea efort...

Andy îi reteză cuvintele!

— Efort nu este cel mai potrivit cuvânt.

După ce Sylvia reveni din bucătărie, fiecare avea în farfuria din fața sa câte un cârnat ars, tăiat de-a lungul. Pe marginea farfuriei, se mai găsea câte o roșie, pe care se puteau vedea foarte clar amprente de degete. Degetele Sylviei.

— Foarte șic! afirmă Fletch.

— Adică, ce vrei să spui?

Sylvia se foi din nou pe scaunul ei.

— Asta da, e o adevărată masă americană. Trebuia neapărat un hot-dog! Vrea cineva ketchup?

— Sylvia, zău că exagerezi! spuse Andy.

— O să vedeți voi când o să cunoașteți mai bine America. O să înțelegeți atunci ce înseamnă adevărata bucurie americană. Nu uitați, doar sunt aici de o săptămână întreagă! O să vedeți voi!

— Bine, o să vedem noi, o asigură Fletch.

— A spus ceva nemernicul ăla de Rosselli cu privire la ceea ce menționează testamentul în legătură cu tablourile?

Fletch o întrebă:

— Care tablouri? Nu există niciun tablou.

— Ba da, există.

Și Sylvia se aplecă în față cu atâta înfierbântare, încât era cât pe ce să-și strivească roșia.

— Voi doi, v-ați înțeles să-mi căutați tablourile. Altminteri, care ar fi motivul prezenței voastre aici? De ce să fii venit Angela? Ei? Ia răspunde-mi domnule Fletcher, A-Toate-Știutorul!

— Am venit aici ca să mâncăm, afirmă liniștit Fletch. Sylvia, Rosselli n-a pomenit nimic despre testament.

După care, adăugă:

— De altfel, o iubesc pe Jennifer Flynn.

Nu îndrăzni să atace nici cârnatul și nici roșia.

Acestea rămaseră alăturate, aidoma unei victime și a agresorului său.

Andy, care se folosea de cuțit și furculiță pentru a veni de hac cârnatului, se întoarse spre Fletch.

Acesta adăugă:

— Cred că amândouă ar trebui să fiți acum la Roma.

— Nici vorbă! exclamă Sylvia. Eu rămân aici! Alături de tablourile mele!

În timp ce o privea, Fletch socoti în gând câte ore dormise.

— Sylvia, îi răspunse el, tablourile sunt în Texas.

— În Texas?

— Andy și cu mine o să mergem acolo, pe la sfârșitul săptămânii.

— Foarte bine. O să vin și eu cu voi. Ca o familie mare și unită.

Privirea lui Andy ar fi putut străpunge o carte de telefon.

— Ai mâncat vreodată un chili texan? o întreabă Fletch pe Andy. O să vezi, este o adevărată mâncare americană.

— Chili? Ați fi vrut să mâncați chili? întreabă Sylvia.

Fletch puse șervetul de masă nedesfăcut la locul său, lângă farfuria din care nu se atinsese de nimic.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta la spălatul vaselor, dar mă simt cam obosit. Așa că o să mă duc să mă culc.

— Să te culci?

Sylvia era pe punctul de a părea jignită.

— Nu vrei desertul?

— Nu-mi spune ce era! O să mă mulțumesc să visez la așa ceva!

Intră în dormitor, închise ușa cu cheia, se dezbracă și se băgă în pat.

Exclamațiile care răzbăteau până la el în italiană, portugheză, franceză și engleză, avură darul să-l adoarmă, ca un cântec de leagăn.

33

— Bună-dimineăta, frumoaso!

Fletch stătea culcat pe-o parte în patul de o singură persoană în care dormise. Cineva trăsese perdelele. Lumina zilei invadase camera.

Niște ochi deschiși îl priveau. Capul se afla pe pernă, alături de al său.

Cearceaful alb care îi acoperea brațul sublinia perfecțiunea bronzului umărului și al gâtului.

Mâna dreaptă a lui Fletch începu să urce de-a lungul sânelui ei stâng, îi trecu pe sub braț și apoi coborî către șold. Andy își lipi piciorul drept de al lui Fletch.

— E bine când te ating, spuse el.

Se gândi că mai mult ca sigur intrase prin baia care comunica cu dormitorul.

O sărută, apoi își petrecu mâna stângă pe sub mijlocul ei, și-și apropie corpul de al ei.

— Unde ai fost azi-noapte? îl întreabă ea.

— Pe la cât?

— Pe la două sau trei. N-ai fost în pat.

— Am ieșit să mă plimb nițel. Simțeam nevoia după masa aia copioasă.

De fapt, Fletch chiar ieșise să schimbe între ele numerele de înmatriculare ale furgonetei și ale Fordului.

— După masa aia copioasă?

Și Andy pufni în râs.

— La Cagna, ai dormit în patul meu? o întreabă Fletch.

— Sigur că da. În patul nostru.

Fletch spuse brusc:

— Mi-e foame.

Andy îl privi ușor contrariată, după care îl întreabă:

— Asta-i apartamentul tău?

— Da, apartamentul pe care l-am închiriat.

— Atunci, cum se face că Sylvia dormea în dormitorul mare, iar noi doi stăm în cel mic?

— Habar n-am.

— Habar n-ai?

— Probabil că așa se spune, raportul de forțe mi-a fost defavorabil.

— A avut loc o desfășurare de forțe?

— Bineînțeles! Iar eu a trebuit să dau dovadă de slăbiciune.

— Ce vrei să spui cu asta?

— O noapte sau două, a trebuit să lipsesc de acasă.

— Și pe unde ai fost?

— Am lucrat.

— Ai lucrat?

— Da, pentru un ziar. Cu un tip cu care am fost coleg la Chicago, și care acum se află la Boston. Avea nevoie de ajutorul meu, așa că l-am ajutat. Au fost niște incendii prin Charlestown.

— Și de ce ai făcut asta?

— Pentru că am avut chef. De altfel, Jack mi-a dat voie să-mi arunc ochii prin arhivele lor, ca să aflu câte ceva despre Horan.

— Jack?

— Da, Jack Saunders.

— Să nu-mi spui tu că Charlestown-ul a ars două nopți încheiate!

— Ce vrei să spui?

— Pur și simplu că prietenul tău putea să-și rezolve problemele lui de personal, fără să te rechiziționeze două nopți încheiate.

— Tot nu înțeleg.

— Mi-ai spus că ai lipsit două nopți.

— Am spus eu asta?

— Unde ai fost în a doua noapte?

— Care a doua noapte?

— N-ai stat decât o singură noapte afară!

— Păi...

— Iar dacă n-ai stat decât o singură noapte afară, cum se face că Sylvia doarme în camera mare?

— Păi...

— Hai, zi!

— Păi... Sylvia...

— Te-ai culcat cu ea?

— Cine? Eu?

— Vezi, Fletch, vezi?

— Ce să văd?

— Încetează să-mi mai faci viața grea.

— Ți-am făcut eu viața grea?

— Da, în legătură cu Bart.

— Ah, da! Bart, ucigașul de femei!

— Fletch, avea nevoie de consolare!

— Sunt convins de asta.

— Tu știi de ce l-a părăsit nevastă-sa?

— Am auzit eu câte ceva.

— Și în cele din urmă, fata cu care trebuia să vină la Cagna, n-a mai vrut să vină cu el.

— Mda, știu. Eu i-am găsit cadavrul. Mai bine ar fi acceptat.

— Bart nu a omorât pe nimeni.

— Andy, doar trei suspecți ar fi putut-o omori pe Ruth Fryer. Eu sunt nevinovat, iar Bart se găsește cel mai bine plasat din ceilalți doi.

— Vorbește-mi despre Sylvia.

— Care Sylvia?

— Hai, hai!

— Te înșeli, ascultă-mă pe mine.

— În niciun caz. Sunt sigură că nu ai avut de a face cu un raport de forțe defavorabil.

— Nu am prea cunoscut multe Sylvii în viața mea.

— Hai, spune-mi, ce s-a întâmplat.

— M-a violat.

— Și ți-a plăcut?

— Nu cine știe ce.

— Nu te cred.

— Ar trebui să mă crezi. Cred că știi că vrea să pună mâna pe tablouri la fel de mult ca și tine.

— Doar n-o să le aibă, nu-i așa?

— Acum îi cunosc argumentele. Ia să vedem, care sunt ale tale?

— Le știi foarte bine.

— Ești mai suplă decât ea.

— Iar ție asta îți place... suplețea!

— Am spus eu asta?

— O dată sau de două ori.

— Și spuneam adevărul?

— Parcă poți să fii sigur!

— Auzi, Andy, cred că vorbim prea mult, pentru doi prieteni care nu s-au văzut de aproape o săptămână.

— Nu sunt obișnuită să-mi rezolv problemele în pat.

— Bine, atunci consolează-mă!

— De ce ai nevoie să fii consolată?

— Păi, doar am fost violată! Simt nevoia să-mi regăsesc siguranța sexuală.

— Ți-ai regăsit-o. O simt.

— Vezi atunci cât de benefică este prezența ta?

34

După două porții de ouă prăjite cu cârnați, Fletch se duse la birou să răspundă la telefon.

Abia trecuse de șase dimineața, dar Sylvia și plecase să-și continue propria anchetă, care după cum se gândea Fletch, se rezuma la a trece prin toate galeriile de artă din Boston, având în mână lista cu tablourile colecției de Grassi.

În sfârșit, pe cerul de octombrie, norii dispăruseră.

La micul dejun, Fletch și Andy se hotărâseră să se plimbe prin străzile vechi ale orașului. Andy își propusese să-i prezinte întreaga istorie a Statelor Unite.

La telefon era Horan.

— Domnule Fletcher, am reușit să vorbesc cu Cooney azi-noapte, mult prea târziu pentru a vă putea suna.

— Sunteți foarte amabil că mi-ați telefonat. Ca să fiu sincer, m-am culcat foarte devreme.

— De altfel, nu am avut nicio știre urgentă să vă comunic.

— Păcat!

— Domnul Cooney nu a fost de acord cu noua ofertă pe care mi-ați prezentat-o în legătură cu acel Picasso. Contrar părerii mele personale oferta nu i s-a părut din cale afară de substanțială.

— Nu i-ați amintit că are opt copii de hrănit?

— Mi-a spus că pentru acel tablou, vrea cel puțin un milion de dolari.

— Domnule Horan, sunt convins că pentru a întreține opt copii, este nevoie de o grămadă de bani, dar eu credeam că în Texas, carnea de vacă se găsește la cel mai ieftin preț.

— Ăsta a fost ultimul său cuvânt. Nu știu dacă doriți să continuați negocierea asta, dar bănuiesc

că o să vă mai gândiți, nu?

— Dumneavoastră ce credeți? Dacă ați fi în locul meu, ați continua să negociați?

— Eu cred că da. Și sunt convins că i-aș supune atenției încă o nouă ofertă. Bineînțeles, nu pot ști care este suma pe care sunteți dispus să o investiți în acest tablou.

— Dacă o să renunț, o să-i faceți dumneavoastră personal vreo ofertă?

— Domnule Fletcher, cred că am comis o greșeală când v-am lăsat să credeți că m-ar interesa acest tablou, dacă dumneavoastră ați renunța. Așa că îmi cer scuze pentru această greșeală. În afacerea asta, eu sunt reprezentantul dumneavoastră și un client nu ar trebui să simtă niciodată că se află în concurență cu propriul său reprezentant.

— Să știți că tocmai îmi puneam întrebarea asta.

— Aveam de gând să vă spun că dacă tranzacția dintre dumneavoastră și Cooney nu ajunge la niciun rezultat, sunt gata, bineînțeles nu imediat, să iau contact cu Cooney pentru a discuta în numele meu, sau al unui alt eventual client.

— Mda, înțeleg.

— Atâta timp cât negocierea dumneavoastră rămâne deschisă, eu nu vă voi fi concurent, și nici vreunul dintre clienții mei. Așa că mă voi strădui să vă sfătuiesc cât voi putea mai bine pentru ca demersurile întreprinse de dumneavoastră să ducă la bun sfârșit.

— Și pentru moment, ce mă sfătuiți să fac?

— Cred că mai întâi, ar trebui să vă mai gândiți. Graba strică treaba, doar știți și dumneavoastră. După ce vă veți fi analizat resursele financiare, și după ce veți hotărî cât sunteți dispus să plătiți pentru tablou, atunci puteți face o ultimă ofertă, dacă într-adevăr doriți să-l achiziționați.

— Cât?

— Vreți să spuneți, care să fie ultima dumneavoastră ofertă? Păi, cred că la opt sute de

mii de dolari, Cooney ar fi de acord.

— Am să mă mai gândesc.

— În regulă, domnule Fletcher. Sunați mă când doriți.

— Și cu tabloul celălalt?

— Care tablou?

— Tabloul de Boccioni. „Spațiul roșu”.

— Ah, da, nicio veste.

— Chiar așa?

— Cred că am demarat treaba într-un mod prea subtil. Cooney nu a înțeles despre ce vorbeam, încât a trebuit în cele din urmă să-l întreb pe șleau. Din câte mi-a spus, reiese cât se poate de clar că n-a auzit niciodată vorbindu-se despre Umberto Boccioni.

— Hm, cam ciudat!

— Presupun că persoana care v-a dat informația asta s-o fi înșelat.

— Greu de crezut una ca asta.

— Domnule Fletcher, în lumea artelor, nimic nu este greu de crezut. Indiferent cine v-a spus că domnul Cooney ar avea un Boccioni, s-a înșelat. Dați-mi un telefon când vă veți hotărî în legătură cu Picasso.

— Așa am să fac, domnule Horan.

Andy strângea masa din sufragerie.

— Era Horan, o înștiință Fletch. Cooney ăla se pare că nu a auzit niciodată vorbindu-se despre Umberto Boccioni.

Fiind convins că cei doi polițiști în civil nu se prea interesau să constate că nu-și folosea Ford-ul Ghia, Fletch luă un taxi pentru a se deplasa până la biroul lui Flynn, situat în Craigie Lane.

Clădirea se dovedi a fi o îngrămădire de pietre cenușii, situată în apropierea portului. În interior, culoarea verde, atât de dragă administrației, acoperea totul, mai puțin podeaua obosită, care se lăsa sub picioarele sale.

Polițistul de la biroul amplasat la intrare îi arătă scara în spirală, prevăzută cu o balustradă din lemn sculptat.

La etajul doi, într-o cămăruță, Grover tocmai pregătea un ceai. Își întrerupse activitatea și-l conduse pe Fletch în biroul lui Flynn.

Inspectorul stătea așezat la un birou vechi de lemn. În spatele său, trei ferestre demne de o catedrală, dădeau spre port. Prin încăpere erau împrăștiate câteva scaune din lemn, cu speteze neconfortabile. De perete era lipită o masă lungă, tot din lemn.

— Grover, l-ai tratat pe domnul Fletcher cu un ceai?

Flynn se ridică și-i strânse mâna vizitatorului său.

— Ia loc, domnule Fletcher. Unde vrei dumneata.

Grover puse pe marginea biroului două ceșcuțe cu ceai și ieși pentru a mai aduce încă una.

— Așa... făcu Flynn. Va' să zică, un „five o'clock”... indiferent cât o fi ceasul.

Fletch își potrivi scaunul cu spatele la asfințitul de soare din ferestre.

— E confortabil, nu? îl întreabă Flynn.

— Ba bine că nu!

În spatele biroului, figura pișicheră a lui Flynn părea a fi aceea a unui elev, care se juca de-a profesorul.

— Eu te-am vizitat într-o sâmbătă, la o oră nepotrivită, iar dumneata mi-ai întors vizita duminică. Putem spune că am petrecut un weekend minunat. Mi-am dat seama că ești un bun spectator, pe lângă activitățile de jurnalist și de criminal, dar nu știu dacă asta ne poate aduce vreun folos.

După ce-i întinse o ceașcă cu ceai, fără a-l întreba dacă dorește lapte sau zahăr, Grover își luă și el ceașca și se retrase la masa de lângă perete.

— Domnule inspector, vreți să consemnez discuția?

— Numai dacă ți se pare util lucrul ăsta. Cred că domnul Fletcher are să ne spună ceva important, așa că mi-ar plăcea să am un martor.

Fletch îl întrebă:

— Cum merge cu ancheta cealaltă? Cea referitoare la asasinarea consilierii municipale.

— Greu de tot, mărturisi Flynn Refractorul. Ca să fiu sincer, ne ia o grămadă de timp.

— Și crima aia cu satârul?

— Pe-aia am rezolvat-o. O afacere de familie, ca să zic așa. De altfel, ca de obicei. Nici măcar nu știu de ce ne-am făcut atâtea griji.

— Voiam să vă spun că în legătură cu afacerea Fryer...

— Mai bine să-i spunem crimă.

— Bine, dacă insiști. Așadar, în legătură cu crima asta, am de gând să mă disculp în totalitate.

— Vrei să te duci în Texas?

— Neapărat.

— Sunt de acord să te disculp, dar doar din clipa în care vom găsi un candidat mai atrăgător ca tine.

— Presupun că în decursul ultimelor zile, ancheta nu a progresat câtuși de puțin? tatonă Fletch terenul.

— Ce zici Grover, de asta? Auzi tu, candidatul la scaunul electric a devenit nerăbdător! El, care avea o atât de mare încredere în poliția din Boston!

Grover, fără să se miște de la masa lui stătea cu spatele îndoit și nota cu grijă cuvânt cu cuvânt.

— Înțeleg că aveți și alte preocupări, admise Fletcher.

— De fapt, una sau două, recunosc Flynn.

— Și îmi dau seama că atât politicienii cât și presa exercită presiuni asupra poliției pentru a rezolva cazul consilierii municipale.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere.

— Pentru puțin. Numai că eu nu mă simt deloc victimă. Nu am omorât-o pe Ruth Fryer.

— Asta o spui dumneata.

— Iar ancheta bate pasul pe loc de o săptămână întreagă.

— Domnule Fletcher, serviciul de reclamații al poliției se află la parter. Nu ai cum să nu-l vezi, este o cămăruță a cărei ușă are o clanță.

— Eu cred că orice suspect, în locul meu, și-ar fi angajat un detectiv particular, chiar de săptămâna trecută.

— Da, dar dumneata, ca jurnalist de talent ce ești, ai început să investighezi de unul singur, așa-i?

— Da.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Eu cred că da.

— Grover, nu uita să-ți ascuți creionul! Ah, ai un pix? Foarte bine! Fiindcă nu vreau să-ți scape niciun cuvânt!

— Bine, spuse Fletcher, fără a lua în seamă vorbele lui Flynn. De la bun început, trebuie să admitem că criminalul avea cheia apartamentului. Totuși, lucrul ăsta nu este neapărat necesar. Crezând că Bart Connors se afla în Italia și că deci apartamentul său era gol, Ruth Fryer l-ar fi putut folosi, singură sau cu cineva, pentru niște escapade amoroase. Sau, neștiind că Bart este în Italia, avea

de gând să-i facă o surpriză. Ceea ce presupune că avea o cheie, pe care i-a luat-o criminalul. Sau John Winslow, aflată într-o stare avansată de beție, l-a lăsat chiar ea să intre.

— Domnule Fletcher, nu, ce spui dumneata nu este deloc plauzibil, îl contrazise Flynn, dând din cap. Cucoana aia, Winslow, se găsea, după câte ai spus chiar dumneata, într-un băruleț, la „Bullfinch”. Ruth Fryer ți-ar fi văzut valizele dumitale la intrare, și ar fi remarcat etichetele de pe ele, cu numele de Peter Fletcher. Iar lucrul ăsta ar fi făcut-o să plece imediat. Domnule Fletcher, pentru ultima oară, refuz să cred că Ruth Fryer s-a sinucis!

— Doamne Sfinte, câtă lipsă de imaginație! exclamă Fletch. Bine, n-am ce să fac și o accept. Deci, întrebarea mea rămâne în picioare: cine avea cheia apartamentului? Eu.

Și începu să numere apoi pe degete:

— Apoi, doamna Sawyer, pe care ai eliminat de pe listă...

— Este inocentă ca un miel proaspăt născut.

— ... Joan Winslow...

— Eh! Nu e în stare de nimic!

— ... Bart Connors...

— Mda, ăsta s-ar putea. Grover, parcă ne-am gândit și noi la el, nu?

— ... și Lucy Connors.

— Lucy Connors... făcu inspectorul gânditor.

— Haideți mai întâi să-l luăm la puricat pe Bart Connors.

— Adică, suspectul dumitale favorit, de la bun început. Ai atâta pică pe Bart ăsta, că mie a început să-mi fie simpatic.

— Se pare că acum vreo jumătate de an, Bart Connors a fost victima unui șoc sexo-psihologic. Soția lui l-a părăsit pentru o altă femeie. Doamna Sawyer afirmă că din acel moment, a devenit hiperactiv, din punct de vedere sexual. Pe la el au început să se perinde o grămadă de femei. Am fost

convinși că a plecat în Italia duminică. Dar de fapt, nu a părăsit Bostonul decât marți seara, la ora nouă, ca să meargă la Montreal, lucru care este cel puțin curios. Iar John Winslow pretinde că l-ar fi văzut chiar înainte de a fi comisă crima, într-un băruleț din apropierea casei lui, în compania unei femei, despre care crede că ar putea fi Ruth Fryer.

— Cum am putea avea încredere în spusele lui Joan Winslow? Primul avocat de pe stradă ar face ce-ar vrea din ea în câteva minute.

— Flynn, de ce refuzi tu să întrevezi posibilitatea ca Bart Connors să fie criminalul?

— Habar n-am.

— Doar știm că a plecat mai târziu din Boston, tocmai fiindcă a încercat să convingă o femeie să-l însoțească, o femeie care în cele din urmă, i-a refuzat invitația.

— Mda, e adevărat că eu am niște prejudecăți. Uite, mă gândesc la el ca la un avocat, care pe deasupra, mai este și un om de vază în orașul ăsta.

— Păi, tocmai de-asta a fost atât de prudent, încât a făcut ca bănuielile să cadă asupra altcuiva.

— Nu văd de ce ar trebui să fie neliniștit. Doar putea să scape de cadavru într-o mie de moduri.

— Trebuia să ia avionul. Era cunoscut prin cartier, încă era devreme. Știa că trebuia să sosesc.

— Or fi și astea niște motive, dar în seara aia, Ruth Fryer nu a avut niciun fel de contact sexual.

— Corect, Flynn, corect. L-a refuzat, pur și simplu. Și refuzul ăsta, care s-a adăugat faptului că fusese părăsit de soția sa, l-o fi scos din minți.

— Ce spui tu este doar o ipoteză.

— Flynn, ca să fiu sincer, nu cred că i-ai acordat lui Bart Connors toată atenția pe care ar fi meritat-o ca suspect. De altfel, nici măcar nu știi că prietenul lui Ruth Fryer, un tip pe nume Clay Robinson, a sosit la Boston marți după-amiază, pentru a petrece împreună cu ea câteva zile.

— Zău? Grover, asta dovedește o incompetență crasă din partea noastră!

— Dacă admitem faptul că Ruth Fryer îl cunoștea pe Bart Connors, și era convinsă că acesta se găsea în Italia, atunci de ce nu l-a invitat pe Clay Robinson în apartamentul lui Connors?

— De ce să se fi dus în apartamentul acestuia, când ar fi putut la fel de bine să meargă într-un hotel?

— Pur și simplu din cauza confortului.

— Da, dar în cazul ăsta, ar fi trebuit să-i explice prietenului ei de unde avea cheia apartamentului.

— Da, mă rog, e posibil.

— Și în afară de asta, domnule Fletcher, nimic nu dovedește că ar fi avut o cheie. Bagajele duminale se găseau chiar la intrare...

— Bine, bine! Hai să vorbim atunci despre Joan Winslow.

— Doamne Sfinte, Grover! Ia uită-te ce ne așteaptă!

— Flynn, să știi că sunt obosit de rolul de suspect pe care îl joc.

— Sunt gata să pariez că ești sigur că tablourile care te interesează se află în Texas.

Vocea lui Flynn abia dacă se auzea.

— Vrei să pleci din Boston.

— Domnule inspector! N-am auzit nimic din ce-ați spus! se plânse Grover.

— N-are importanță. În regulă, domnule Fletcher, continuă te rog.

— Va să zică, Joan Winslow are o cheie de la apartamentul lui Connors. Îl iubea pe acesta. Îl iubea cu pasiune. Iar el a respins-o fără milă. Joan îl ura, ca și pe femeile care treceau prin apartamentul lui.

— Și atunci, cum îți imaginezi dumneata scena?

— Nu prea îmi dau bine seama. Joan Winslow o fi auzit pe cineva în apartamentul de lângă ea. Știa că Bart se află în Italia. A intrat și a dat peste Ruth Fryer dezbrăcată. Crezând că poate aceasta îl aștepta pe Connors, o fi avut o criză de nebunie și a lovit-o pe săraca Ruth cu sticla în cap.

— Și cine a aranjat celelalte sticle cu whisky?

— Tot ea. Doar cunoștea casa. Cred că era la curent cu faptul că trebuia să sosesc. Sau, văzând valizele mele a dedus că trebuia să mă întorc. Sau, altă variantă mai poate fi și încercarea ei de a-i pune crima în cărcă lui Connors.

— Mă rog, și presupunerile astea, tot ipoteze rămân.

— Să știi că Joan Winslow îl acuză pe Connors chiar mai vehement decât mine. A afirmat că femeia cu care acesta se afla la „Bullfinch”, nu era alta decât Ruth Fryer.

— De acord, dar spune-mi, când o să începem să vorbim și despre tine?

Grover dă semne de nerăbdare.

— Eu cred că am vorbit destul. Nu ați încetat nici măcar o clipă să mă considerați principalul suspect, fără să vă mai gândiți deloc și la altceva.

— Și la ce ar fi trebuit să ne gândim, mă rog frumos?

— Întâi și întâi, pot să-ți spun că nu ați găsit cheia de la camera lui Ruth.

— Pe care de altfel nu mi-ai dat-o niciodată.

— Nici nu aveți nevoie de ea. Pe de altă parte, nici nu știați că Joan Winslow avea o cheie de la apartamentul lui Connors.

— Asta a fost o scăpare din partea noastră. Datorită lipsei mele de experiență.

— Nici n-ați știut că prietenul lui Ruth Fryer, Clay Robinson, era la Boston marți după-amiază.

— De unde am fi putut să știm asta?

— Nici măcar nu ați luat legătura cu Bart Connors.

— Of, iară Connors! Ar trebui să te cam ferești de ideile fixe.

— Și, colac peste pupăză, pot să bag mâna în foc că nu v-ați gândit nici chiar la cel mai important lucru.

— Dă-ți și tu seama, cu moartea consilierii municipale pe cap...

— Flynn, doar n-ai de gând să mă bagi la zdup pentru simplul motiv că ești distrat?

— Vai de mine, ai început să vorbești ca Grover! Un polițist sigur de el, trebuie să fie bănuitor până în măduva oaselor.

— Flynn, îmi pare rău, dar vreau ca lucrurile să progreseze într-un fel.

— Păi, o să ne străduim, răspunse acesta.

— Lucy Connors, adăugă Fletch.

— Ce-i cu Lucy Connors?

— Avea o cheie de la apartamentul lui Connors.

— Serios? Ai vorbit cu ea?

— Da.

— Ce mai activitate! Și când? Adică nu, nu-mi spune. Pun pariu că locuiește în Brooklin.

— Așa este.

— Iar tu ai fost în Brooklin, mai înainte de a veni la mine.

— Flynn, să știi că Lucy Connors s-a întors din Chicago marți seară, cu un avion al companiei T.W.A.

— Doamne ferește!

— Ba mai mult a trebuit să inventeze o scuză pentru prietena ei, ca să-i explice întârzierea.

— Domnule Fletcher, mă uimești cu activitatea asta pe care ai depus-o. Efectiv, nu-mi revin!

— A admis că are o fire violentă. L-a lovit pe Bart de mai multe ori. Acesta abia reușea să-și ascundă vânătăile. Lucy Connors și prietena ei nu sunt adversare ale violenței sexuale.

— Domnule Fletcher, pesemne că ești un jurnalist de mâna-ntâi, de ești în stare să afli ce se petrece în patul oamenilor.

— Lucy Connors a luat avionul spre Boston. A văzut-o în avion pe Ruth Fryer și a remarcat-o. A acostat-o și i-a vorbit despre magazinul ei. Ruth era o fată tânără și inocentă. Nu i-a trecut nicio clipă prin cap că acea femeie, mai în vârstă ca ea, ar putea avea gânduri necurate în ceea ce o privea. Cele două femei s-au dus împreună la hotelul de la

aeroport, unde locuia Ruth. Aceasta s-a schimbat și și-a pus o rochie frumoasă, în cinstea noii ei prietene, care era proprietara unui magazin de modă. Nu l-a așteptat pe Clay Robinson, întrucât nu știa că acesta avea de gând să vină. Ruth era o stewardesă care se plictisea într-un oraș care îi era străin. Peste o lună, trebuia să se mărite. O femeie a invitat-o să bea cu ea un păhărel și să-și petreacă seara împreună. Ce motiv ar fi avut s-o refuze? Doar se simțea în deplină securitate.

— Corect, și eu aș fi văzut lucrurile așa, admise Flynn.

— Un bărbat și o femeie pot lua o cameră într-un hotel, dar lumea încă se mai uită cruciș când este vorba despre două femei.

— Este foarte adevărat.

— Lucy nu putea s-o invite pe Ruth Fryer la ea acasă, fiindcă acolo o aștepta Marsha.

— Cu alte cuvinte, îi luă Flynn vorba din gură, știind că Bart este în Italia, dar neștiind că trebuie să sosești tu, sau știind, dar nepăsându-i de asta, fiindcă în fond, apartamentul încă îi aparținea de drept, a invitat-o pe Ruth în locul care pentru o perioadă de timp determinată, este apartamentul tău.

— Exact. Și după ce au ajuns acolo, Ruth și-a dat seama că Lucy are de gând s-o seducă. Fiind tânără și logodită, nu avea înclinații de genul asta. Așa că i-a rezistat lui Lucy. În toiul acțiunii, i s-a rupt rochia, și s-a refugiat în hol. Lucy, care este adepta unor preliminarii violente, s-a luat după ea. Să nu uităm faptul că Lucy nu prea avea habar de modul în care trebuie seduse tinerele. Așa că și-a pierdut capul. Se prea poate ca refuzul lui Ruth s-o fi rănit, încât a devenit turbată de furie.

— Și s-a folosit de sticla de whisky pentru a-i zdrobi capul lui Ruth.

— Apoi, a șters sticla și a pus-o la loc. A aranjat și restul sticlelor în dulap, știind că doamna Sawyer o să fie obligată să le miște din loc. În

orice caz, amprentele ei n-ar fi avut nicio importanță.

— După care a umplut cana cu apă, știind că după ce te vei întoarce acasă de la masă și vei găsi corpul, prima ta reacție va fi aceea a unui om normal, adică să-ți torni un pahar cu whisky. Așadar, pe sticlă aveau să se afle amprentele tale.

— Exact.

— Mda, un plan diabolic, n-am ce spune. Cum ai reușit să stai de vorbă cu Lucy Connors?

— I-am spus că lucrez la un ziar.

— Aha. Fletcher, am impresia că ancheta ta a cam depășit-o pe a noastră.

— Lucrul care m-a intrigat de la bun început, este că povestea asta pare să se explice printr-o pasiune sexuală. Victima era dezbrăcată. Era și frumoasă. Și cu toate astea, autopsia nu a relevat niciun raport sexual.

— Ceea ce este într-adevăr surprinzător, admise Flynn.

— Lucru cât se poate de normal, dacă asasinul a fost o femeie.

— Fir-ar să fie! Explicația asta trebuia să ne sară în ochi!

— Lucy avea o cheie de la apartamentul lui Connors. A văzut-o pe Ruth la aeroport și fata i-a plăcut. Ce putea fi mai normal? Nu puteau merge la hotel, fiindcă ar fi fost cam riscant. Lucy era o femeie violentă, iar Ruth i-a opus rezistență.

— Mda, se pare că arestarea este iminentă, spuse Flynn, ridicându-se.

— Stă în Brooklin. Pe Fenton Street, la numărul 58, adăugă Fletch, ridicându-se și el de pe scaun.

— Ai notat, Grover?

— Da, domnule inspector.

— Ei bine, Frank, spuse Fletch, ce zici dacă am să te rog să-mi faci un serviciu?

— Doar îți datorez așa ceva, nu?

— Atunci, scutește-mă te rog de tipii ăia care mă filează.

— E în regulă, s-a rezolvat. Grover, să ai grijă să le comunicî că supravegherea lui Fletcher a luat sfârșit.

— Am înțeles, domnule inspector.

— Fletcher, o să fii mai târziu acasă?

— Mai târziu? Nu știu, probabil că da.

— Atunci o să te sun ca să te țin la curent.

— Îți sunt recunoscător pentru asta, Frank.

— Sunt convins, Fletcher. Sunt convins.

Sylvia și Andy se mirară de modul în care se îmbrăcase Fletch. Acesta își pusese o pereche de blue-jeans, un pulover pe gât bleumarin, cizme, un impermeabil și o șapcă tot bleumarin. Le spuse că trebuia să plece.

Și că nu se va întoarce la ora mesei.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

Cu toate că polițiștii nu-l mai urmăreau, intră în bucătărie și ieși din reflex pe scara de serviciu. În orice caz, străduța unde ieșise îl ajuta să ajungă mai repede la garajul din River Street.

Aflat la volanul furgonetei sale vopsite în negru, coborî Newbury Street, apoi o luă spre vest. La ultimele două etaje ale clădirii de la numărul 60, din Newbury Street, încă mai era lumină. Traversă Massachusetts Avenue și după ce ajunse la autostrada spre Massachusetts, continuă să meargă spre Vest. Conducea fără să se grăbească, ronțâind covrigi și fredonând o melodie care îi plăcea mult. Când ajunse în apropiere de Weston, o luă la stânga, și după ce trecu de al doilea semafor, urcă până în vârful colinei. Peisajul era scăldat de razele lunii. După ce trecu de terenul de golf, micșoră viteza, fiind atent la vechile ferme și la construcțiile recente care se perindau prin fața ochilor săi.

Zări din depărtare locuința lui Horan, cufundată în întuneric.

Își continuă drumul, până în centrul Westonului.

Pe strada principală a orașelului, văzu o cabină telefonică, situată în apropierea unei farmacii. Parcă mașina lângă cabină și își aruncă privirea la ceasul de la mână.

Era nouă și cinci minute. Luni seara. Se găsea în Massachusetts de șase zile și șase ore.

Intră în cabina telefonică și formă numărul lui Ronald Risom Horan, din Boston.

Acesta răspunse imediat.

Cu o lamă de chewing-gum în gură și cu nările strânse în degetele mâinii stângi, Fletch întrebă:

— Domnul Horan? Aici este comisariatul de poliție din Weston. S-a declanșat sistemul de alarmă de la locuința dumneavoastră. Becul de la monitorul nostru de control s-a aprins.

— Adică ce, asta înseamnă că în casa mea se află cineva?

— Tot ce se poate. Probabil un hoț.

— Ați trimis pe cineva?

— O să trimitem imediat mașina. Cum o s-o localizăm, o s-o și trimitem.

— Ce înseamnă: Cum o s-o localizăm?

— Păi, încă nu a răspuns la apelurile noastre prin radio.

— Fir-ar să fie! Luați legătura cu ei neapărat și trimiteți-i acolo!

— Da, domnule, n-aveți nicio grijă.

— Vin și eu cât pot de repede.

— Cum doriți. Știți unde este comisariatul?

— Cine a spus că o să vin la comisariat? O să mă duc direct la mine acasă.

Și Horan închise.

Fără a se grăbi, Fletch ajunse la locuința negustorului de tablouri.

Conduse mașina până în spatele casei. Farurile luminară aleea care ocolea garajul prin dreapta. Ocoli garajul și băgă mașina cu spatele lângă tractor. Apoi stinse farurile.

Coborî din mașină și se îndreptă spre garaj. Spatele casei și o latură a acesteia erau în bătaia lunii. Nu-i mai rămânea decât să găsească o piatră.

Se apucă să analizeze pentru a doua oară sistemul de alarmă montat pe veranda din spate, având grijă să nu lase vreo amprentă. Ușa din spate era formată din șase carouri, fiecare dintre ele fiind prevăzut cu două fire ale sistemului de alarmă.

Fletch sparse cu piatra caroul cel mai apropiat de clanță, ceea ce provocă ruperea firelor. Imediat se auzi răsunând o sonerie de alarmă, cu adevărat înfricoșătoare, stridentă și isterică. Își imaginează cum pe monitorul de control din comisariatul poliției din Weston se aprinse un bec.

Coborî treptele verandei și aruncă piatra în direcția pădurii.

Traversă apoi aleea și se îndreaptă spre tufișuri. Lumina lunii era atât de puternică, încât fu nevoit să se afunde în ele. Din locul în care se opri, putea vedea clar aleea și spatele casei.

Urișele faruri ale Rolls-Royce-ului nu întârziară să se arate. Mașina se opri în fața aleii. Lumina farurilor inundă pietrișul aleii.

Horan opri mașina în așa fel încât să poată vedea la lumina farurilor veranda din spate. Traversă aleea alergând și urcă treptele în goană. Pantofii săi zdrobiră cioburile de sticlă ale caroului spart. Se aplecă să examineze ceva, după care scoase cheia și deschise ușa.

Peste câteva clipe, se aprinse lumina de la bucătărie.

Apoi, imediat, soneria de alarmă încetă să mai sune.

Ferestrele de la parter și de la etajul întâi din spatele casei se mânjiră de pete de lumină aruncate de un bec aprins în interiorul casei.

Brusc, la etajul întâi, se luminează o fereastră.

Fletch trase concluzia că în afară de bucătărie, Horan nu aprinsese lumina decât în acea cameră de la etaj.

Dinspre șosea, se auzi zgomotul unei mașini. Un girofar albastru anunța sosirea mașinii poliției. Sirena nu fusese cuplată.

Mașina se opri în spatele Rolls-ului. Unul dintre polițiști o ocoli, mângâindu-i o aripă.

Horan coborâse pe verandă.

— Domnul Horan?

— De ce ați întârziat atât?

— Am venit imediat cum am primit semnalul la monitorul de control.

— Glumiți! Mie, care am venit tocmai de la Boston, mi-a trebuit mai puțin timp ca să ajung aici, decât vouă!

— Asta-i mașina dumneavoastră?

— Lăsați naibii mașina! La ce mai plătim atâtea taxe, dacă poliția nu ne oferă protecție?

Polițiștii urcară pe verandă. Siluetele lor proiectau pe pământ umbre uriașe.

— Domnule Horan, să știți că plătiți taxe, fiindcă nu aveți de ales.

— Cum te numești dumneata?

— Cabot, domnule. Am numărul de înmatriculare 92.

Celălalt polițist spuse:

— Chuck. E spart un carou din ușă.

— Fir-ar să fie! exclamă Horan.

— Vi s-a furat ceva? întrebă Cabot.

— Nu.

— Probabil că soneria de alarmă i-a pus pe goană.

— Din fericire, spuse Horan. Fiindcă văd că nimic altceva nu-i poate speria pe indivizii ăștia.

— Putem să vă punem în locul caroului spart o bucată de lemn, se oferă Cabot. Oricum, trebuie să aruncăm o privire înăuntru.

Luminile din casă începură să se aprindă și să se stingă, marcând trecerea celor trei. Horan îi plimbă prin toată casa.

Pământul era rece. Fletch îl simțea prin cizme.

După ce terminară de inspectat casa, polițiștii îl ajutară pe Horan să fixeze o placă de lemn pe ușă.

— Domnule Horan, locuiți aici, sau la Boston?

— Și aici și la Boston.

— Măine dimineață, ar trebui să vă reparați ușa.

— Bine, bine, știu eu ce am de făcut.

Polițiștii se îndreptară spre mașina lor, cu pași lenți.

De pe trepte, Horan le strigă:

— Și data viitoare, încercați să veniți mai repede!

Mașina poliției întoarse în loc și începu să se îndepărteze pe alee. Girofarul se stinse.

Horan intră în casă și stinse toate luminile. Apoi ieși și închise ușa cu cheia.

Coborî încet treptele, urcă în Rolls, întoarse mașina și o luă și el pe alee.

De îndată ce luminile de poziție ale Rolls-ului dispărură din vedere, Fletch ieși din tufșuri, traversă rapid aleea și urcă treptele verandei.

Cu mâna protejată de o batistă, apăsă placa de lemn. Cuiele în care era prinsă nu opuseră o rezistență prea mare. Bucata de lemn căzu cu zgomot pe podeaua bucătăriei.

Fletch se aplecă, își trecu mâna prin deschizătură, împinse zăvorul și deschise ușa dinăuntru.

Bâjbâi nițel, după care apăsă pe comutator. Lumina se aprinse în bucătărie.

Fletch speră ca vecinii treziți de sistemul de alarmă, erau liniștiți de faptul că poliția intervenise, așa că lumina aprinsă nu mai avea de ce să le pară suspectă. Casa nu rămăsese în întuneric decât câteva minute, cât timp durase până să plece Horan.

Fletch aprinse luminile pe măsură ce se îndrepta spre scara ce conducea la etaj. Urcă scara alergând, străbătu un culoar și intră în încăperea în care aprinsese Horan lumina.

Înăuntru se afla un dulap uriaș în perete.

Ușa acestuia nu era închisă cu cheia.

Lumina din cameră deși nu foarte puternică, îi permise totuși lui Fletch să distingă cu claritate cele trei obiecte de dimensiuni impunătoare, care se aflau în interiorul dulapului.

Chiar în mijloc, pe jos, se găsea o statueta. Calul lui Degas.

Îl apucă cu grijă și-l puse în mijlocul încăperii.

Dădu apoi la o parte câteva cearceafuri și descoperi mai multe tablouri, proptite de pereții dulapului.

Scoase afară primele două.

Unul, era un Picasso, de dimensiuni mici.

Celălalt, era un Modigliani.

Întreaga colecție de Grassi se găsea acolo. Șaisprezece tablouri, printre care și calul lui Degas.

Coborî cu cele două tablouri și le lăsă în bucătărie.

Alergă până în locul unde-și lăsase mașina și o aduse în marșarier până în dreptul verandei. Coborî și-i deschise ușile din spate.

Băgă înăuntru tablourile și le aranjă cu grijă pe pătură.

Transportul restului tablourilor îi luă aproape o jumătate de oră.

Înainte de a pleca, închise ușa dulapului și șterse urmele pe care bănuia că le lăsase pe mânerul acesteia.

Parcurse apoi tot traseul din casă în sens invers, stingând luminile și verificând dacă mai lăsase vreo urmă a trecerii sale. În bucătărie, puse la loc bucata de lemn în ușă și o fixă în cuie.

Pe autostrada spre Boston, avu grijă să nu depășească viteza legală.

Continua să aibă o părere proastă despre politie, dar având în vedere împrejurările, era inutil să riște în vreun fel.

— Domnul Fletcher? La telefon este François Xavier Flynn.

— Da, domnule inspector, te ascult.

— Te-am trezit cumva?

Peste un sfert de oră urma să fie miezul nopții.

— Tocmai făceam un duș.

— Sunt pe punctul de a duce la îndeplinire executarea a două mandate de arestare. Parcă asta este termenul pe care trebuie să-l folosească un polițist experimentat, nu?

— Nu prea știu.

— În orice caz, mandatele sunt gata semnate.

— Perfect.

— Primul, se referă la Ronald Risom Horan, asasinul lui Ruth Fryer.

Fletch așteaptă continuarea, dar Flynn nu mai spuse nimic.

— Poftim?

— Da, ai auzit bine. Horan a omorât-o pe Ruth Fryer. Greu de crezut, nu-i așa?

— Dacă așa spui dumneata...

— Așa spun eu.

— Hm, mi se pare absurd. Chiar Horan?

— Chiar el. În momentul de față, se găsește într-o mașină a poliției care se îndreaptă spre prefectură. Da, cum îți spuneam, cine poate ști ce se află într-un om? Într-un om atât de respectabil!

Fletch asculta, respirând pe gură.

— A trebuit să-l așteptăm să se întoarcă acasă. A pretextat că făcuse o plimbare la țară, ca să profite de clarul de lună. Și bineînțeles și noi a trebuit să inventăm un pretext ca să stăm de vorbă cu el. Așa că te rog să mă scuzi, dar m-am folosit de unul dintre subterfugiile duminale. L-am convins să-mi acorde o întrevedere, pomenindu-i despre tabloul

lui Ford Madox Brown, care se află în apartamentul dumatăle. I-am spus că aş fi interesat să-l cumpăr. Sper că n-am stâlcit numele?

— Cătuşi de puţin.

— I-am şi precizat faptul că este vorba despre o lucrare din secolul trecut, ca să-i arăt că am intenţii serioase. Ce zici, m-am descurcat bine?

— La perfecţie, inspectore.

— În orice caz, sunt convins că l-am impresionat, fiindcă mi-a acordat o întrevedere. Arestarea lui n-a ridicat nicio problemă. L-am lăsat pe Grover să se ocupe de restul detaliilor. Ştii, este înnebunit să-i informeze pe cei arestaţi despre drepturile lor, mai ales când ăştia sunt acuzaţi de crimă.

— Inspectore, dar ceva...

— Al doilea mandat m-a autorizat să-i percheziţionez locuinţele din Boston şi din Weston.

— Weston? Ce, în Weston?

— Horan mai are o casă în Weston. Un oraşel situat la vreo douăzeci de kilometri la vest de Boston. Mă rog, aşa spune Grover.

— Hm, ce chestie! În „Who's who” nu este indicată nicio adresă a lui Horan în Weston.

— Da, pentru că eu sunt convins că domnul Horan este un individ discret, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nici în anuarul telefonic din Weston nu-i figurează numele.

— Şi atunci, cum de aţi aflat că mai are o casă acolo?

— Ei, avem şi noi mijloacele noastre, domnule Fletcher.

— Inspectore, dar ceva...

— De fapt, te-am sunat ca să te rog următorul lucru: întrucât eşti critic de artă şi chiar unul cu renume, cred că poţi recunoaşte tablourile care aparţin colecţiei de Grassi. Aşa că te-aş ruga să mă însoţeşti. Acum, te sun de la galeria Horan.

— Serios?

— Zău. O să aruncăm o privire pe-aici, și dacă n-o să găsim nimic, o să dăm o fugă până-n Weston.

— Noi? Adică și eu?

— Sper că nu-ți stric vreun program.

— Inspectore, de ce crezi că Horan ar avea tablourile? El este doar negustor de tablouri. Nu intervine în tranzacții decât în momentul în care i-o cer clienții.

— Ți-l trimit pe Grover. O să fie la tine acasă în câteva minute, dacă n-o fi și ajuns. Dacă ești de acord să mă însoțești, cu toate că ora este foarte nepotrivită, ți-aș rămâne recunoscător.

— Inspectore, dar ceva...

— Știu, domnule Fletcher. Ceva. Ești de acord să vii cu mine, ca să mă ajuți să-mi îndrept greșelile făcute?

— Bineînțeles, inspectore, nici nu se pune problema.

— Bravo, băiatule, bravo.

Fletch nu închise imediat telefonul. Palma îi era inundată de transpirație.

Se duse apoi în dormitor, își scoase jeans-ii și puloverul, le aruncă în sertarul unei comode, și se îmbracă într-un costum de tweed.

Din pat, Andy îl întrebă:

— Cine era?

— Poliția. Flynn.

— Și unde pleci?

— L-au arestat pe Horan. Zice că el ar fi omorât-o pe Ruth Fryer.

Angela se ridică în capul oaselor.

— Cine, fata al cărui cadavru l-ai găsit tu?

— Da. Probabil că și-o fi pierdut capul.

Ușa se deschise și apăru Sylvia, purtând o cămașă de noapte vaporeasă.

Fletch nu se putu împiedica să nu-i remarce farmecele.

— Ce se întâmplă? Unde pleci? Angela, spune-mi ce se petrece aici?

Fletch ieși pe ușa apartamentului în goană.
În fața blocului, îl aștepta un Ford de culoare neagră.

Fletch aruncă o privire rapidă furgonetei negre parcate în fața Fordului Ghia pe care îl închiriasse.

Se urcă apoi în față, lângă Grover.

Acesta porni motorul.

Fletch i se adresă:

— Bună-seara, Grover.

— Bună-seara. Nu mă numesc Grover.

— Nu?

— Nu. Numele meu este Whelan. Richard T. Whelan.

— Zău?

— Zău. Sergent Richard T. Whelan.

În timp ce mașina dădea colțul în Newbury Street, Fletch afirmă:

— Șeful tău, e un tip dat naibii!

La care, sergentul Richard T. Whelan răspunse:

— Mda. O adevărată pramatie.

Ușa galeriei Horan era deschisă.

Fletch o închise, conștient de pagubele pe care le-ar fi putut provoca o astfel de neglijență într-un interior destinat unei temperaturi constante. O luă apoi la fugă spre biroul lui Horan.

Flynn era așezat în spatele biroului stil Ludovic XVI, inventariind conținutul sertarelor.

Tabloul lui Picasso, „Vino, viola, mademoiselle” se afla tot pe stativ.

— Aha, ai venit! exclamă Flynn. Bună-seara, Peter Fletcher.

— Bună-seara, inspectore. Uite, ăsta este unul dintre tablourile colecției de Grassi.

— La asta mă gândeam și eu. Frumos birou, nu-i așa? Păcat că nu ai înclinații de spărgător, nu?

Fletch stătea între tablou și birou, cu mâinile în buzunare.

— Inspectore, faptul că Horan deține tabloul ăsta, nu presupune neapărat să le aibă și pe celelalte.

— Ba eu cred că da.

Cu o expresie de regret pe figură, Flynn se ridică de la birou.

— Hai să facem împreună turul casei. Sper că poți recunoaște tablourile din colecția de Grassi.

— Bineînțeles.

— Atunci, hai să dăm o raită!

— Inspectore, tabloul ăsta de Picasso se află aici, pentru că eu i-am cerut lui Horan să mi-l găsească și să negocieze vânzarea lui. Un tip, pe nume Cooney, i l-a trimis din Texas.

— Aha.

Se urcară împreună într-un lift mic.

— Și Horan mi-a mai spus că anul trecut, a mai cumpărat de la Cooney ăsta, încă unul sau două

tablouri.

— Ești sigur? întrebă Flynn.

După care închise ușa liftului.

— Așa mi-a spus el. Dacă m-a mințit, înseamnă că te mint și eu.

Flynn apăsă pe butonul celui de-al doilea etaj.

— Și crezi că tablourile astea pe care le-a cumpărat de la Cooney, erau tablourile colecției de Grassi, care figurau în catalogul lui? întrebă el.

— Păi, ce să cred altceva?

— O grămadă de alte lucruri. Există o grămadă de alte explicații.

La etajul al doilea intrară într-un salon spațios, mobilat cu gust.

— Ce frumos este! recunosc Flynn. Nu poți reproșa cuiva că ține la lucrurile lui.

Și întorcându-se spre Fletch, îi spuse:

— Bine, și acum, ce anume căutăm?

Acesta dădu din umeri:

— Pentru început, cincisprezece tablouri, și un cal de Degas.

— Bănuiesc că o sculptură, nu?

— Da.

— Parcă jos, la parter, era o sculptură. O balerină, nu?

— Da. Și aia era un Degas, confirmă Fletch.

— Da, dar nu era un cal. Sâmbătă, când am fost la dumneata acasă, mi-ai spus că în colecția de Grassi, au existat nouăsprezece piese.

— Exact. Două. Dintre ele au fost vândute prin intermediul acestei galerii. A treia, un Picasso, este jos. Mai rămân deci cincisprezece tablouri și o sculptură.

— Lucrările astea au cumva vreo caracteristică comună?

După ce-și termină de pus întrebarea, Flynn intră într-o cămăruță întunecată.

— Nu prea, răspunse Fletch. Provin din școli de pictură și epoci diferite. Marea majoritate sunt semnate de italieni.

— Probabil că aici este bucătăria.

Înăuntru, se aflau doar dulapuri de un alb strălucitor, ca de spital.

— Aici nu este nimic, spuse Flynn.

Introducându-se din nou în salon, îi spuse lui Fletch:

— Sper că te uiți peste tot, da?

— Mă uit, mă uit.

În spatele pianului se găseau câteva tablouri fără valoare, iar deasupra canapelei, un Mondrian de dimensiuni mari.

Flynn deschise o ușă și aprinse lumina dintr-un mic birou ce dădea în salon.

— Ia vino și spune-mi dacă vezi ceva aici.

Fletch intră în încăperea care părea să fie tot un birou, dar de dimensiuni mai mici. Pe un perete, atârna un Sisley. Veșnicul drum întortocheat, predilect lui Sisley. Era clar că tabloul nu-și avea locul într-o cameră atât de slab luminată.

— Nu, nimic.

— Îmi place tabloul ăsta, făcu Flynn, examinându-l cu atenție.

Urcară scările până la etajul al treilea.

Pe palier, îi întâmpină valetul. Îmbrăcat într-un halat de culoare închisă, stătea respectuos deoparte, cu figura alungită pe care i se putea citi un regret sincer. Era cât se poate de evident că i-ar fi plăcut să pună o mulțime de întrebări referitoare la ceea ce avea să-l aștepte pe stăpânul său cât și pe el însuși, întrebări pe care însă demnitatea lui îi interzicea să le formuleze.

— Aha! exclamă Flynn.

Camera în care intraseră era împodobită cu un nud de mărime naturală, care șoca prin perfecțiunea reproducerii. Singura calitate a tabloului era un puternic erotism pe care îl degaja.

— Horan al nostru se pare că avea un gust intim aparte, făcu Flynn. Bănuiesc că puțini confrăți de-ai lui au văzut tabloul ăsta.

O cameră de oaspeți era decorată cu schițe, iar alta cu fotografii.

Fletch spuse:

— Ți-am spus eu, inspectore, că Horan nu are tablourile colecției de Grassi. Și mi se pare normal lucrul ăsta pentru un negustor de tablouri. Este adevărat că are probabil mai multe opere de artă decât mulți alții din branșa lui, dar un negustor rămâne un negustor. Interesul lui de colecționar rămâne pe plan secund.

— Mda, văd și eu.

Valetul rămăsese în aceeași atitudine respectuoasă, pe palier.

— Unde este camera dumatăle? îl întreabă Flynn.

— Sus, domnule.

— Hai să ne uităm nițel prin ea.

Valetul deschise o ușă, în spatele căruia se putea vedea o scară. După ce urcă câteva trepte, ajunse în camera valetului, care semăna cu o chilie: un pat, un birou, un scaun și un șifonier. Baia era de o curățenie perfectă.

Urcă în continuare și ajunseră în pod, unde se aflau obișnuitele valize goale, niște lăzi, un mare număr de trepiede, un covor rulat și niște aplice desperecheate.

— Îți spun ceva trepiedele astea? îl întreabă Flynn pe Fletch.

— Nimic, răspunse acesta.

Întorcându-se din nou pe palierul de la etajul al doilea, Flynn i se adresează valetului:

— Există undeva prin casa asta vreun seif?

— Da, domnule. În biroul domnului Horan.

— Vrei să spui că în biroul mic, nu?

— Da, domnule.

— L-am văzut deja. Credeam că mai există vreunul, mai mare. Chiar nu mai există alt seif, mai mare?

— Nu, domnule.

— Dacă ar fi existat, ai fi știut de el, nu-i așa?

— Bineînțeles, domnule!

Flynn își puse mâna pe umărul acestuia,
— Îmi pare rău pentru dumneata. Ai lucrat mult aici?

— Paisprezece ani, domnule.

Bătrânul se dădu înapoi cu un pas, retrăgându-se către întuneric.

— Probabil că ai fost teribil de șocat.

— Așa este, domnule.

Flynn și Fletcher coborâră cu liftul până la etajul întâi și începură să viziteze galeria lui Horan. Una dintre camere era absolut goală. Celelalte nu conțineau decât câteva tablouri, amplasate și luminate într-un mod profesionist.

— Nimic, așa-i? se interesă Flynn.

Galeria dădea senzația că se află la o expoziție în aer liber.

— N-aș spune chiar nimic, răspunse Fletch. Dar nici urmă de tablourile din colecția de Grassi.

În ciuda temperaturii constante, lui Fletch îi ardea fruntea, iar palmele îi erau umede.

Flynn nu părea să fie foarte grăbit.

— Bine, atunci, noi să dăm o fugă până la Weston, spuse el.

Și în timp ce-și încheia impermeabilul, adăugă:

— Politia din Weston o să ne aștepte.

Grover îi aștepta afară, în Fordul cel negru.

— Hai să stăm în spate, propuse Flynn. O să putem vorbi mai bine.

Grover puse mașina în mișcare, o luă de-a lungul lui Newbury Street, după care se îndreptă spre vest.

Fletch se retrase cât putu în colțul banchetei.

Cu impermeabilul desfăcut și cu genunchii depărtați, Flynn ocupa într-adevăr foarte mult spațiu.

— O să ratez în noaptea asta lăpticul de la ora două. Asta e, Elisabeth o să mă boscorodească și gata. Ia spune-mi, cunoști Weston-ul?

— Nu, răspunse Fletch.

— Cred și eu că n-ai cum să-l cunoști. De-abia ai ajuns la Boston. Iar de când ai sosit, te-am urmărit într-una, de parcă ai fi fost un ticălos pus numai pe rele. Mi s-a spus că este un orășel frumos.

Flynn își dresă glasul.

— Și săracul de Grover, n-a încetat să te acuze nicio clipă. Nu-i așa, Grover?

Sergentul Richard T. Whelan nu-i răspunse „pramatiei” din spatele lui.

— De altfel, ca să fiu sincer, nici eu, continuă Flynn. Mă rog, mai mult sau mai puțin. Când a fost asta, ia să vedem... Ah, da, miercuri seara, așa cred. Atunci eram convins că te vom obliga să mărturisești. Și atunci, niciuna, nici două, ne-ai invitat la masă. Apoi, când am vorbit la telefon, am fost din nou sigur că o să mărturisești. Și așa, m-am hotărât să te cunosc mai bine. Din cauza asta am venit sâmbătă la tine acasă. Trebuie să recunosc că asta este o veche tactică de-a mea. Și uite-așa ai ieșit basma curată.

Mașina se angajă pe autostradă. Grover conducea, nedepășind viteza legală.

— Dar când m-ai sunat duminică dimineața, am fost convins că-mi telefonezi de la vreun bar, gata să-ți mărturisești vinovăția.

Flynn chicoti, după care adăugă:

— Ca să-ți ușurezi conștiința.

— Încă mai pot să mă hotărâsc, spuse Fletch.

Grover se foi pe scaun și-i aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

Flynn își dresă din nou vocea și-l întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

— N-aș vrea să te contrazic, dar Horan n-a avut cum s-o omoare pe Ruth Fryer.

— Și cu toate astea, uite c-a făcut-o!

— Cum așa?

— A lovit-o în cap cu o sticlă de whisky. Care era plină.

— Flynn, mi se pare absurd.

— Nici pomeneală. Avea de gând să arunce vina în cârca ta.

— Dar nici nu mă cunoștea măcar.

— Nici nu era nevoie. Și dacă vrei să știi, te cunoștea mult mai bine decât îți închipui tu. Doar ai fost critic de artă.

Flynn scoase din buzunar niște mărunțiș și i-l întinse lui Grover pentru a plăti taxa de acces.

— ... ai făcut totuși o greșală.

— Ce faci, plătești taxa de acces pe autostradă?

— Drumul ăsta aparține statului Massachusetts, iar eu lucrez în Boston. În țara asta există atâtea administrații, încât dacă ar dispărea câteva dintre ele, tot nu li s-ar simți lipsa.

— Despre ce eroare vorbeai?

— La câteva zile, după ce a fost răpit contele de Grassi, Horan a primit o scrisorică inocentă. Colac peste pupăză, scrisorică fusese expediată din Roma. Prin ea, i se cerea să găsească unul dintre tablourile colecției de Grassi.

— Horan nu a avut cum să audă vorbindu-se despre cazul Grassi. Ziarele din Boston nu au pomenit lucrul ăsta. Doar am verificat.

— Și eu am verificat. Chiar astăzi. În seara asta, l-am întrebat ce ziar obișnuia să citească și mi-a răspuns că New York Times. Și într-adevăr, în New York Times, s-a pomenit despre afacerea Grassi.

— Fir-ar să fie! De unde să știu eu că citea ziarul ăsta?

— Și în articolele respective, a fost menționat chiar și numele tău, Peter Fletcher. Erai prezentat ca un fel de purtător de cuvânt al familiei de Grassi. Îți amintești, ziua în care le-ai convins pe cele două doamne de Grassi să dea publicității starea lor financiară, pentru a-i convinge pe răpitori că le era imposibil să plătească răscumpărarea cerută. În ziar s-a menționat lucrul ăsta.

— Cum naiba de s-a aflat despre mine?

— Tu ești jurnalist, așa că tu trebuie să știi cum.

— Fir-ar să fie!

— Așa că, bătrâne, presa a fost cea care te-a dat de gol. Fii liniștit, nu ești singurul în situația asta și nici n-o să rămâi ultimul.

— Înseamnă că Horan a fost la curent cu fiecare noutate din afacerea Grassi?

— Absolut, îi răspunse Flynn.

Fletch își relua șirul ideilor:

— Probabil că este în cârdășie cu Cooney ăla. Altminteri, cum se explică că vrea să-l protejeze atât?

— Mda, așa se explică lucrurile, fu de acord Flynn. Totul este posibil.

— Totuși, nu cred o iotă.

— Așadar, i-ai trimis de la Roma o scrisorică, prin care i-ai cerut să facă niște investigații, i-ai pomenit despre tabloul ăsta nemaipomenit al lui Picasso, i-ai spus când o să sosești la Boston, cât și adresa ta de-aici. Iar în ziua sosirii tale, seducătorul, suavul și șmecherul de Horan, cu o valiză goală în mâini, s-a dus la aeroport, ca oricare alt călător, ca și cum s-ar fi întors dintr-o călătorie, și s-a interesat de stewardesa însărcinată cu primirea călătorilor zborului T.W.A.

— Da, numai că eu nu i-am spus cu ce avion urma să sosesce.

— Știind ziua sosirii din Roma, nu i-a fost greu deloc să afle restul detaliilor. Era suficient să dea un simplu telefon, nu?

— Mda, așa este.

— Seducător cum este și inspirând încredere cu alura lui de om care a reușit în afaceri, a invitat-o pe Ruth Fryer la un restaurant de lux. Mai mult ca sigur că i-a spus că este văduv, negustor de tablouri și profesor la Harvard. De ce s-ar fi temut Ruth de el? Prietenul ei se afla doar departe. Iar ea era într-un oraș pe care nu-l cunoștea. Așa că o seară în compania omului nostru i se părea de

departe cu mult mai atrăgătoare decât perspectiva singurătății în camera ei de hotel.

— Încă nu ai examinat lucrurile care se bat cap în cap în toată teoria ta.

— Nu există așa ceva. Ah, încă o cabină de taxare!

Și se mai scotoci în buzunare încă o dată.

— Când naiba o să înceteze să mai cerșească pentru câțiva cenți?

Și îi întinse lui Grover banii necesari.

— Va' să zică, Horan a însoțit-o pe Ruth până la aeroport, a lăsat-o să se schimbe iar el a așteptat-o la bar. După ce aceasta s-a întors, au băut împreună un păhărel. Și apoi, mai multe. Voia să fie sigur că ai timp să ajungi acasă. Cât și să pleci. Era convins mie-n sută că o să ieși în oraș, să mănânci ceva. La urma urmelor, te aflai într-un apartament care nu era al tău, și într-un oraș pe care nu-l cunoșteai. În plus, erai și singur cuc. Trebuie să recunosc, că avea perfectă dreptate.

Grover coti pe drumul care ducea spre Weston.

— Domnul Horan prezicea corect viitorul, făcu Flynn.

În fața lor, era parcată o mașină cu luminile de poziție aprinse.

— Ce-i Grover, este o mașină a poliției?

— Da, domnule.

— Precis că pe noi ne așteaptă. Pe lângă faptul ca trebuie să le arătăm mandatul de percheziție, fără ei nici nu am ști unde-i casa lui Horan.

Grover se opri în spatele mașinii de poliție.

— Și sub pretextul că ar vrea să scape de valiză, Horan o duce pe Ruth până la apartamentul în care tocmai sosiseși. O scuză bunicică pentru a insufla încredere unei femei.

Un polițist în uniformă ieși din mașina din fața lor și se îndreptă spre ei.

— Să ții minte scuza asta, adăugă Flynn, s-ar putea să-ți folosească într-o bună zi.

— Auzi, Flynn, interveni Fletcher, dar Horan nu avea cheile casei!

— Ai să râzi, dar le avea. Cu câțiva ani în urmă, făcuse niște lucrări de restaurare a unor tablouri ale lui Bart Connors. Familia Connors era plecată în vacanță în Munții Stâncoși. Cine s-a mai gândit să-i ceară unui om ca Horan, cheile? Și cine și-a mai adus aminte că acesta le avea?

Flynn coborî geamul portierei.

— Ar trebui să vezi doar cât de multe rânduri de chei se află prin sertarele biroului lui. Bună-seara, îi spuse el polițistului.

Apoi adăugă, adresându-se lui Fletch:

— El cu gura lui mi-a spus că a făcut lucrările alea de restaurare pentru Connors.

— Domnul inspector Flynn?

— Chiar eu.

— Suntem de la poliția din Weston. Aveți un mandat de percheziție pentru locuința domnului Horan?

— Exact.

Flynn se aplecase în față, mascând complet vederea lui Fletch.

— Domnule inspector, vă rog să vă țineți după noi.

— Mulțumesc. Spune-mi, cum te numești?

— Cabot, domnule inspector.

Polițaiul se îndreptă spre mașina sa. Flynn ridică geamul, iar cele două mașini se puseră în mișcare.

Flynn reluă:

— Prin urmare, vezi tu, credeai că îl duci cu preșul și când colo, el a încercat să te ducă cu preșul.

— Și asta numai pentru că a citit „New York Times”.

— Reprezentai un pericol pentru el, așa că trebuia să se descotorosească de tine. Dar nici nu putea să te lichideze, fiindcă ar fi fost imediat bănuțit. Doar veneai la Boston ca să te întâlnești cu el. Așa că a fost nevoit să găsească un mijloc prin

care să-ți blocheze ancheta, chiar mai înainte ca aceasta să înceapă. Am făcut bine că nu te-am arestat imediat. Nu-i așa, Grover? Probabil că Horan a rămas foarte surprins când te-a văzut apărând la el a doua zi dimineață, liber ca pasărea cerului.

— Inspectore, îți sunt deosebit de recunoscător.

— În sfârșit, bine că am pus mâna pe omul nostru. Însă a trebuit să suport o serie întreagă de avertizări de la prietenul nostru comun, neclintitul Grover. Te asigur că încă o mai ține pe-a lui.

Mașina se încadră pe aleea ce ducea spre locuința lui Horan.

— Așadar, Horan o lovește în cap pe biata fată cu o sticlă de whisky mai înainte sau după ce-i rupsese rochia. Pune la loc toate sticlele cu băutură și umple cana cu apă, pentru a-ți ușura lucrurile. Era absolut sigur că un bărbat care descoperă un cadavru într-un apartament care nu este al lui, mai înainte de orice, o să-și toarne un pahar zdravăn de băutură.

— Orice bărbat, în afară de dumneata.

— Nu bag mâna în foc.

Polițiștii coborâseră din mașină și așteptau.

— Poftim, ăsta-i mandatul de percheziție, le spuse Flynn.

Cabot îl informă:

— Să știți că azi-noapte, a fost semnalată aici o încercare de violare de domiciliu.

— Chiar așa?

— Da, domnule inspector.

— Ai spus o încercare?

— Da, domnule. Hoțul sau hoții nu au intrat. Probabil că au fost speriați de soneria de alarmă.

— De unde știi?

— Păi, a venit chiar domnul Horan. Am controlat împreună cu dânsul toată casa. A afirmat că nu a dispărut nimic.

— Aha, va' să zică, pe-aici umbla! Hm, interesant! Și nouă ne-a spus că a făcut un tur ca să

admire clarul de lună. Ar fi putut să fie mai precis.

Cabot continuă:

— De fapt, a sosit înaintea noastră.

— Crezi că a încercat să se fure singur? întrebă Flynn.

Apoi se întoarse spre Fletch și privindu-l îngândurat, i se adresă:

— S-ar fi putut să bănuiască că ne interesăm de el?

— De unde să știu eu? răspunse acesta.

Flynn se uită la Grover, apoi dădu din umeri.

— Bine. Hai să vedem ce găsim pe-aici.

Ajuns în fața ușii de pe verandă, Cabot se pregăti să repete mișcările făcute de Fletch. O simplă apăsare fu suficientă să desprindă bucata de lemn, care căzu cu același zgomot pe podeaua bucătăriei. Polițistul își băgă mâna prin deschizătură și deschise ușa.

Aprinzând luminile pe unde treceau, cei cinci făcură turul casei. Mai întâi vizitară sufrageria, apoi salonul și pe urmă biblioteca.

Locuința era mobilată în stil rustic, dar de calitate îndoielnică. Mobilă de pin, în stil colonial și covoare cărora li se vedea urzeala, de parcă ar fi fost primite de pomană.

Pe palierul de la primul etaj, Flynn se întoarse spre Fletch.

— Mi se pare mie, sau este chiar așa? Am impresia că nu am întâlnit până acum niciun obiect mai de valoare.

Polițiștii aprinseră luminile din camere.

Fletch răspunse:

— Nu, ai dreptate. Nici eu n-am văzut nimic interesant.

— Atunci, la ce naiba o fi servit sistemul de alarmă, care l-o fi costat probabil cât ochii din cap?

Continuă să inspecteze camerele. Același stil oribil ca la parter dădea impresia unui dormitor de internat. Totul era ieftin și de prost gust.

— Uitându-te la casa asta de afară, ai zice că cine știe ce comori sunt înăuntru. Însă hoțul care ar intra aici, ar avea aceeași senzație cu cineva care s-ar arunca cu capul înainte într-o piscină goală.

Își continuă inspecția. Flynn deschidea și închidea fără prea mare convingere ușile dulapurilor întâlnite în drum.

În camera din mijloc, din spatele casei, deschise și dulapul în care se aflaseră tablourile.

— Ia uită-te! exclamă el. Niște huse pliate!

Aprinse lumina din interior și se aplecă să se uite.

— Pe lângă pereți, nu prea este praf. Și nici în mijloc. Vezi?

Fletch privi pe deasupra umărului său.

— Crezi că aici o fi ținut tablourile?

— N-o să știm niciodată, răspunse Flynn.

Stinse apoi lumina și-i închise ușa.

Urcând scara care ducea la pod, Flynn îl întrebă pe Cabot:

— Și domnul Horan ți-a spus că nu lipsește nimic?

— Chiar așa, domnule inspector.

— Și ai verificat toate dulapurile din casă, împreună cu el?

— Sigur că da, domnule. Pe toate.

După ce-și aruncă ochii prin pod, Flynn îl mai întrebă pe Cabot:

— Prin zona asta, spargerile sunt frecvente?

— Oh, da domnule, foarte frecvente!

La care al doilea polițist adăugă:

— Numai luna trecută au avut loc trei spargerii pe aceeași stradă.

— Hm, ăștia nu se potolesc, mârâi Flynn.

Pe verandă, așteptând ca polițiștii să închidă casa, inspectorul îl întrebă pe Fletch:

— Nu prea cred că omul nostru folosea frecvent locuința asta. Atunci, ce rost avea?

— Probabil că o fi primit o moștenire, presupuse Fletch.

Cabot reuși să închidă ușa, după care îl întreabă pe Flynn, cu un ton amical:

— Ce-o să-i spunem domnului Horan dacă ne întreabă pentru ce i-am percheziționat casa?

— Domnul Horan n-o să vă întrebe așa ceva, răspunse Flynn. Tocmai l-am arestat pentru crimă.

În timp ce mașina în care se aflau se înapoia, mergând spre est, Flynn spuse, ca pentru el:

— Ce chestie ciudată! Ce l-o fi apucat să-și fure tablourile? Și ce-o fi făcut cu ele?

— Probabil că nu l-ai convins în rolul pe care l-ai jucat, de colecționar dornic să-și vândă un Ford Madox Brown, sugeră Fletch.

— I-am vorbit în germană.

— Inspectore, tot nu înțeleg de ce probele pe care le ai împotriva lui Horan sunt mai convingătoare decât cele pe care le ai împotriva mea.

— E vorba de amprentele lui. Le-am găsit peste tot în apartamentul tău.

— Ampretele lui? Nu mi-ai pomenit până acum deloc despre ele.

— Așa este. Ți-am vorbit de ale tale, de ale doamnei Connors, de ale lui Ruth Fryer și de ale unui necunoscut, care probabil că era Bart Connors. Însă fără a putea fi siguri, întrucât Connors n-a făcut stagiul militar și nici nu are cazier. Așa că, amprentele lui sunt, ca să spun așa, virgine. Nu se află în evidenta nici unui fișier. Și în afară de asta, se află în Italia, bucurându-se de plăcerile oferite de vila ta.

— Cred și eu.

— Însă pe-ale lui Horan, le știm, întrucât a făcut armata la marină.

— Da, știam asta.

— A trebuit să aștept până sâmbătă, ca să aflu despre adevăratul scop al vizitei tale la Boston. Care a fost unul singur, și anume, Horan. Și atunci mi-a venit ideea să-i compar amprentele cu alea

care ne erau necunoscute. Și surpriză, erau identice! N-a prea fost prevăzător. S-o fi gândit că își camuflase atât de bine identitatea în toată povestea asta, încât n-a mai crezut de cuviință să-și șteargă urmele. În orice caz, cred că unui polițist mai experimentat ca mine, nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-l bănuiască pe Horan. O persoană atât de respectabilă.

— Știe că i-ați identificat amprente?

— Sigur că da. A și mărturisit tot.

— În sfârșit, ai obținut mărturisirea! Dar nu pe aia care credeai.

— Din momentul în care mărturisirea este și semnată, totul merge mult mai repede. N-o să mai pierdem atâta timp la proces.

Luna se ascunsese în nori.

— Prin urmare, nu Lucy Connors a omorât-o pe Ruth?

— Nici vorbă, răspunse Flynn. Este nevinovată, absolut nevinovată. Ar trebui să începi să te dezbari de prejudecăți, Fletch.

— Știai de ieri după-amiază, când am fost la tine la birou, că Horan este asasinul?

— Da, fiule, de atunci știam. Trebuie să recunosc că te-am păcălit într-un mod oribil. Parcă eram puștiul ăla din Germania, care îți cerea un autograf, în timp ce eu îți făceam o poză, s-o trimit în Anglia. I-am identificat amprentele lui Horan pe la cinci după-amiază. Deja îmi fixasem o întâlnire cu el. Așteptam doar să fie semnate mandatele.

— Flynn, ia spune-mi, te-ai simțit vreodată prost, dar așa, prost făcut grămadă?

— Oho, ba bine că nu! Pot să spun că mai prost decât o ceașcă de ceai!

După ce-i răspunse lui Fletch, îi întinse lui Grover banii necesari pentru plata taxei de acces pe autostradă.

— Atunci, nu-mi rămâne decât să-ți urez succes și în povestea cu consiliera municipală.

— A, păi asta am rezolvat-o! Demult.

— Serios?

— Sigur că da, însă le las politicianilor ocazia să se agite. Asta o să le permită să accepte soluția pe care o să le-o propun eu. Știi, tipii ăștia sunt morți de nerăbdare să afle că fost vorba despre o crimă politică. Hm, toți au și cerut protecția poliției! Am impresia că le place să se simtă importanți. O escortă a poliției le-ar face să le crească acțiunile.

— Și cine-i criminalul?

— Ai spus „cine”?

— Da.

— Ei bine, fiule, ai simțul umorului. Bărbatul ei, cine altcineva? Un individ insipid, pe care căsătoria asta l-a strivit din clipa în care a ieșit din biserică.

— Cum ai descoperit?

— L-am găsit pe individul de unde a cumpărat dalta de spart gheață. Un republican cu sentimentul conștiinței. Un martor clasa-ntâi, care a fost încântat să apară într-o afacere care-i privește pe democrați.

Pe Beacon Street, în fața numărului 152, mai înainte de a coborî din mașină, Fletch îi întinse mâna lui Flynn:

— Să știi că am făcut cunoștință cu un polițist adevărat.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Încerc și eu să-mi fac datoria cât pot mai bine. Și uite așa, încetul cu încetul, ajung să învăț meseria asta, îi răspunse Flynn.

Mărți dimineață, la zece și jumătate, se auzi soneria interfonului, care anunța că la intrarea în bloc se afla un vizitator.

Fletch ținu apăsat mai mult butonul care comanda deschiderea ușii de la parterul blocului. Apoi întredeschise ușa apartamentului și se duse în bucătărie. Întorcându-se cu o tavă pe care se găsea o cană cu cafea și două cești, auzi scârțâitul liftului care se oprise la etajul șase. Lăsă tava pe măsuta dintre cele două canapele și se îndreptă spre ușa de la intrare. Pe palier, aștepta un bătrân de vreo șaptezeci de ani, îmbrăcat într-un costum maro prea mare pentru el, peste care purta un palton de culoare închisă. Bătrânul avea un aer ușor jenat. Pungile de sub ochi îi accentuau farmecul.

— Bună-dimineața, Menti.

Cei doi își strânsesă mâinile. Surâsul vizitatorului părea sincer, în ciuda îngrijorării ce i se putea citi pe față.

— Te rog, intră, îl pofti Fletch.

Îi luă paltonul și-l agăță în cuier.

— Am aflat că acum câteva zile, ți s-a găsit cadavrul, undeva, pe lângă Torino.

Bătrânul intră în salon și se așeză pe canapea frecându-și mâinile. Conte Clementi Arbogastes de Grassi nu prea era obișnuit cu vremea rece.

Bău încet din ceașca cu cafea, apoi își încrucișă picioarele..

— Of, prietene, oftă el.

Fletch se instalează confortabil pe cealaltă canapea și începu să-și bea cafeaua.

— Sunt obligat să-ți pun cea mai tristă întrebare din toată viața mea.

Înainte de a pune întrebarea, contele ezită.

— Cine mi-a furat tablourile? Soția, sau fiica mea?

Fletch își savura cafeaua.

— Fiica ta. Andy. Angela.

Menti nici măcar nu clipi. Farfurioara și ceșcuța îi rămăseseră nemișcate pe genunchi. Privirea îi era ațintită asupra podelei.

— Îmi pare rău, Menti,

Fletch își termină de băut cafeaua, după care puse farfurioara și ceșcuța pe măsuta dintre cele două canapele.

— Am fost sigur că una dintre ele a organizat furtul tablourilor, explică Menti. Fiindcă au dispărut în timpul voiajului meu de nuntă. Pentru mine, asta a însemnat mai mult decât o coincidență. Aveam tablourile de mult timp. De cele mai multe ori, casa rămânea goală, doar cu Ria și Pep în ea. Erau doar câțiva cei care știau unde se află tablourile. Însă Sylvia era cu mine în Italia, iar Angela își făcea studiile în Statele Unite.

— Știu toate astea.

Menti se ridică și puse ceșcuța pe măsută.

— Fletch, îți mulțumesc pentru prietenia pe care mi-ai dovedit-o. A început să-mi placă să mă joc de-a turistul italo-american în Canare. Mi-am făcut și prieteni.

— Mi se pare normal.

— Și unde sunt fetele mele? Sylvia și Angela?

— Și-au luat zborul în dimineața asta, fără să-mi lase nicio vorbă.

— Stăteau aici?

— Da.

— Amândouă?

— Amândouă, sub același acoperiș cu mine.

— Și de ce or fi plecat?

— Habar n-am. Se poate să fi plecat împreună. Sau Angela a fugit după ce Horan a fost arestat iar Sylvia s-o fi hotărât s-o urmărească. Tare mi-ar fi plăcut să văd scena asta.

— Și cum se simțeau? întrebă contele.

— Triste, bineînțeles, dar altminteri, în formă.

Fletch umplu ceașca cu cafea pe jumătate goală a contelui.

— Am cincisprezece tablouri. După cum știi, două au fost vândute. Iar poliția a pus sub sechestru „Vino, viola, mademoiselle”. O să-ți fie foarte greu să-l recuperezi, doar dacă nu ești dispus să dai o avere pe onorariile avocaților. Am găsit și calul lui Degas.

Menti își făcea de lucru, învârtind ceșcuța pe farfurioară.

— Toate sunt puse în furgoneta care este parcată în fața casei. Cum ești gata, o să plecăm la New-York.

Menti se foi pe canapea. Avea un aer trist și obosit.

— De ce oare a făcut lucrul ăsta?

— Din dragoste. Din dragoste pentru tine. Nu cred că lui Andy îi plac tablourile. Și nici banii. Când a murit mama ei, era doar o fetiță, și avea convingerea că afecțiunea ta va suplini locul mamei. Dar tu te-ai recăsătorit. Mi-a povestit cât a fost de afectată de această căsătorie și cât de tristă a fost. Nu avea decât paisprezece ani. Când te-a părăsit cea de-a doua ta soție, a fost pur și simplu încântată. Se gândea că ai primit o lecție. Fiindcă te căsătoriseși în Franța ai putut divorța. Pe urmă, în timp ce Andy devenise studentă, te-ai recăsătorit din nou. Cu Sylvia. Angela nu mai era un copil de data asta. Era destul de mare ca să-și poată manifesta împotrivirea și ura. Din punctul ei de vedere, în toți acești ani i-ai înșelat încrederea. Așa că te-a deposedat și pe tine de ceva la care țineai mult. Adică de tablourile tale.

— Îi era cumva teamă ca nu cumva să le moștenească Sylvia?

— Nu știu, dar probabil că nu era la curent cu prevederile legislației italienești, conform cărora, copiii defunctului primesc cel puțin o treime din moștenire. Așa este, nu? Sunt sigur că Sylvia nu

știa despre această prevedere. Dacă măcar una dintre ele ar fi avut cunoscut lucrul ăsta, nu s-ar mai fi hăituit atât.

— Angela voia toată colecția, nu?

— Fără îndoială. Este convinsă că Sylvia nu are simțul familiei. Pentru Angela, contează doar Ria și Pep.

— Dar cum o fi făcut lucrul ăsta? Este totuși foarte tânără.

— Mi-a trebuit ceva timp ca să înțeleg. Știam că își făcuse studiile în Statele Unite. Dar nu știam că universitatea unde a învățat a fost chiar cea din Boston. Adică, mă rog, la Cambridge, de cealaltă parte a fluviului. Nu știam că universitatea Radcliffe este înfrățită cu cea din Harvard. Studenții din Radcliffe audiază cursuri ținute de profesori din Harvard. Iar Horan, negustorul de tablouri din Boston, a fost unul dintre profesorii lui Andy.

— Înțeleg. Dar bănuiesc că este destul de greu să convingi un profesor universitar să se amestece în furtul unor obiecte de artă, la o scară atât de mare, pentru simplul motiv că tatăl s-a recăsătorit împotriva voinței tale.

— Fără îndoială. Totuși, Horan care era obișnuit cu un anumit standard de viață, pierduse mulți bani.

— Știai asta?

— Bineînțeles. Cu cinci ani în urmă, vânduse unui iranian, o bijuterie care aparținuse soției lui. Steaua Hunan-ului, un jad renumit. Am aflat lucrul ăsta după ce am venit aici.

— Bine, dar... un om atât de distins!

— Și inteligent, pe lângă toate astea. Un om între două vârste, gata să-i ofere lui Andy genul de atenție pe care și-l dorea din partea ta.

Privirea lui Menti se întunecă.

— Crezi că raporturile lor au fost mai intime decât cele obișnuite dintre un profesor și un elev?

— Mă tem că da. Pentru anumite motive.

— Aha, făcu Menti.

Și începu să bea cafeaua cu înghițituri mici.

— Ce să-i faci, se mai întâmplă și lucruri de-astea, spuse el în cele din urmă. Deci, Fletch, înseamnă că Horan a organizat furtul tablourilor?

— Da, chiar el. Mi-ai arătat cataloagele de la galeria lui. Două dintre tablourile tale au fost vândute. Iar noi am pus la cale un plan. Le-am dat și Sylviei și Angelei câte un exemplar din cataloagele astea. Andy parcă turbase de furie. Ea știa, bineînțeles că Horan era cel care avea tablourile, așa că s-a făcut foc și pară la gândul că asta începuse să le vândă fără ea. Dar Sylvia cum a reacționat?

— Nu și-a aruncat ochii prin ele, răspunse Menti.

Tuși și dădu din cap.

— Când ai telefonat de la Cagna ca să ne spui că vii cu Angela, era deja prea târziu. Nu mai puteam aștepta riscând ca Sylvia să-și dea seama de ceva. Așa că a trebuit să urmez planul nostru și să înscenez o răpire.

— Nu știi ce o fi fost în capul Angelei pe drumul către Livorno, mărturisi Fletch. Cred că voia într-adevăr să te vadă, ca să-ți mărturisească greșeala făcută. Sau poate că nu știa ce să facă.

— Dispariția mea a lămurit lucrurile.

— Asta așa este. Angela m-a trimis la Boston ca să găsesc tablourile fiindcă voia să i le ia lui Horan cu orice preț. Nu ar fi recunoscut, decât după ce s-ar fi convins că ai murit într-adevăr.

Fletch dădu pe gât ce mai rămăsese din ceașca cu cafea.

— Horan a fost arestat ieri. Așa că, adio Angela, adio Sylvia, bună-dimineța, Menti.

Sonerie interfonului se făcu din nou auzită.

Fletch se ridică, se duse lângă aparat, apăsă butonul microfonului și întrebă:

— Cine e?

Vocea care îi răspunse era atât de suavă, încât lui Fletch îi trebuiră câteva clipe să înțeleagă bine.

— Francois Flynn, domnule Fletcher.

— Cine, inspectorul?

— Chiar el.

Fletch apăsă pe butonul care comanda deschiderea ușii de la intrarea în bloc.

Apoi luă repede paltonul lui Menti din cuier, se duse în birou și luă dintr-un sertar cheile de la furgonetă.

Se întoarse în salon și-i întinse lui Menti paltonul și cheile mașinii.

— Grăbește-te! Pune-ți paltonul. Trebuie să apară inspectorul de poliție din Boston.

Menti se ridică și-și puse cu eleganță paltonul ținut de Fletch.

— Menti, n-am să pot să te însoțesc până la New York. O să te descurci?

— N-avea nicio grijă, mă descurc eu.

— Uite cheile de la mașină. Este o furgonetă neagră, un Chevrolet. Este parcat în fața casei. Cum ieși, în dreapta. Are numărul de înmatriculare R 99420. Ai înțeles?

— Stai liniștit, nu-ți fă griji!

— Kasner stă la New York, pe Est Avenue, la numărul 20. Ții minte?

— O să țin minte. Est Avenue, numărul 20.

— Te așteaptă în după-amiaza asta. Și acum, o să ieșim împreună. O să te prezint ca pe un prieten de-al meu.

— Bună-dimineața, inspectore!

— Bună-dimineața, domnule Fletcher!

Capul mic al inspectorului, în comparație cu corpul său enorm, strălucea. Era proaspăt bărbierit, iar ochii verzi îi scăpărau ca unei pisici.

Fletch îl luă de cot pe Menti și îl împinse ușurel în fața sa.

— Domnule inspector, am plăcerea să vă prezint un prieten de-al meu din Italia, domnul Giuseppe Grochola.

Privirea lui Flynn se opri asupra lui Menti. În timp ce îi întinse mâna, îi spuse:

— Sunteți contele Clementi Arbogastes de Grassi, nu-i așa?

Menti ezită doar o fracțiune de secundă, după care strânse mâna inspectorului:

— Îmi pare bine de cunoștință, inspectore.

— Țin întotdeauna minte numele de familie, spuse Flynn. E curios, nu?

— Ai memorie bună, recunosc Fletch.

— Sunt un polițist adevărat, asta e. Mi se pare că am mai auzit eu vorbele astea.

— Așa este, inspectore.

— Atunci, poți să-mi explici de ce un domn despre care s-a presupus că a murit, se află în pragul ușii apartamentului tău?

— Domnule inspector, făcu Menti, mă grăbesc, trebuie să mă duc la aeroport, așa că te rog să mă scuzi.

— A fost găsit, spuse Fletch. Nesperat, nu-i așa?

— Da, numai că este curios că a dispărut.

— Oricum, s-a descurcat, răspunse Fletch.

— Totul este cam încâlcit, afirmă Menti. Am venit la Boston să-mi găsesc soția și fata. Dar ele, cum au aflat despre eliberarea mea, au și plecat la Roma.

— Înțeleg, spuse Flynn, Dar cum a fost cu moartea dumneavoastră?

— Domnule inspector, zău că mă grăbesc. Poate am norocul și le prind la aeroport.

Flynn se dădu la o parte din fața liftului.

— Vă urez întâlnire fericită.

Fletch deschise ușa liftului.

— Inspectore, poftiți înăuntru, am în salon niște cafea făcută.

Flynn dispăru în apartament.

Menti intră în lift.

— Să-mi trimiți plăcile de înmatriculare ale mașinii, șopti Fletch lui Menti. Prin poștă.

— Și ce-o să fac cu furgoneta? întrebă Menti, cu vocea scăzută.

— Las-o unde vrei. O s-o fure cineva, n-avea grijă.

Flynn aștepta îmbrăcat lângă măsuță.

— Nu este nicio ceșcuță curată. A fost o dimineată încărcată.

— Aduc numaidecât una.

— Nu-i nevoie. Am băut deja un ceai.

— Nu te așteptam, mărturisi Fletch.

— Cred și eu. Eram în trecere pe aici. Am vrut să te întreb dacă ai cumva idee despre locul unde s-ar putea găsi tablourile colecției de Grassi.

— Inspectore, subiectul ăsta tocmai a fost închis.

— Zău! Și cum așa?

— I-am explicat totul lui Menti.

— Probabil că te-a surprins sosirea lui.

— Oh! Și încă cum!

— Femeile chiar au plecat?

— Când m-am întors azi-noapte, nu mai erau aici. Probabil că aflaseră despre arestarea lui Horan, în timp ce eram împreună cu tine.

— Și cum, au plecat fără să te aștepte? Nici prietena ta și nici contesa?

— Inspectore, tocmai aflaseră că Menti trăiește.

— Aha, înțeleg. Și unde l-au găsit?

— Era în Torino.

— Era șocat?

— Nu, nu chiar.

— Curios că răpitorii au dat de mâncare atât de mult timp prizonierului lor. Probabil că aveau o inimă de aur. Parcă a fost ținut captiv mai mult de o lună, nu?

— Cam așa ceva.

— Mă rog, în fond, totul este posibil.

Flynn începu să se plimbe prin încăpere.

— Așadar, unde crezi că ar putea fi tablourile?

— Păi, știu și eu, probabil că Horan le-o fi ascuns undeva.

— Se prea poate, numai că el neagă lucrul acesta.

— L-ai întrebat?

— Bineînțeles.

— Inspectore, ce naiba, cum poți să crezi un criminal!

— Uite acum, vorbești ca unul dintre mentorii mei, de la internatul ăla de iezuiți!

— De fapt, ce v-a spus Horan?

— Mi-a spus că nu a auzit vorbindu-se în viața lui despre tablourile astea.

— Și nu ți-a spus că un texan, cu numele de Cooney, le-a avut în posesia lui?

— Mi-a spus că nu cunoaște niciun texan cu numele de Cooney.

— Inspectore, am senzația că totul începe să se complice.

— Și eu cred același lucru. Trebuie ca Horan să aibă tablourile, altminteri nu s-ar mai fi obosit să omoare pe cineva, ca să fii tu acuzat și să scape de tine.

— Poate că nu-i place numele meu, de Peter.

— L-am întrebat și asta.

Ținând mâinile la spate, Flynn se apropie de Fletch.

— Ceva mă face să cred că tu le-ai luat. Alaltăieri noapte, la locuința lui Horan, cineva a încercat să dea o spargere. Însă Horan a declarat poliției din Weston că nu s-a furat nimic.

— Inspectore, vrei un ceai? Apa este încă fierbinte.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

Și Flynn se îndreaptă spre ușa de la intrare.

— Natural, e greu de mărturisit că ți s-au furat niște lucruri pe care nici nu le-ai avut. Și în aceeași ordine de idei, nimeni nu poate fi acuzat că a furat ceva care îi aparține, nu?

— Inspectore, îți înțeleg perfect punctul de vedere.

— Ei, fir-ar să fie! Viața particulară nu mai este ce a fost odată!

Înainte de a deschide ușa de la intrare, Flynn se întoarce către Fletch și adăugă:

— Am uitat să-ți spun ceva, domnule Fletcher. Am aflat în sfârșit ce anume ai făcut în ziua în care ai intrat la Ritz printr-o ușă și ai ieșit prin alta.

— Serios?

— Ai cumpărat o furgonetă. Minunatul nostru sistem birocratic, mi-a comunicat în dimineața asta numărul de înmatriculare al mașinii.

Și Flynn începu să se caute prin buzunare.

— Dar de ce să fi cumpărat o furgonetă și să fi închiriat o mașină în aceeași zi? Asta e întrebarea, domnule Fletch!

— Pur și simplu pentru că aveam de gând să mă duc să schiez, inspectore! Un motiv cât se poate de banal!

— Mda, trebuie să recunosc că răspunsul dumitale este foarte convingător. Dar lămurește-mă și pe mine, de ce ai spus că aveai de gând?

— Pentru că mi-a fost furată. Tocmai aveam de gând să anunț poliția.

— Înțeleg. Și când ți-a fost furată?

— Imediat după ce am cumpărat-o.

— Ce păcat! Chiar în după-amiaza aia? Și de-asta ai închiriat o mașină?

— Doar nu era să mă plimb prin oraș cu o furgoneta!

— Doamne Sfinte, ai dreptate! Am uitat de distincția ta!

— Furgoneta mi-a fost furată nu în ziua în care am cumpărat-o, ci peste o zi sau două. O parcam în stradă.

— Mda, asta face parte din procentele alea îngrozitoare care reflectă creșterea criminalității. Poliția ar trebui să ia măsuri, nu-i așa, domnule Fletch?

Flynn scoase în sfârșit dintr-un buzunar bucata de hârtie pe care o căuta:

— Aha, uite-o, draga de ea! Va' să zică, o furgoneta marca Chevrolet, de culoare albastru deschis, anul de fabricație chiar anul trecut, având numărul de înmatriculare 671-773. Așa este?

— Exact.

— După părerea mea, asta era mașina destinată transportului tablourilor și a unei statuete.

— Și a unei perechi de skiuri, adăugă Fletch.

— Crezi cumva că a furat-o Horan, ca să poată mai departe să-și fure tablourile colecției de Grassi, pe care tot el le-a furat? Întrebă Flynn.

— Totul este posibil în lumea asta, inspectore. Este posibil ca într-adevăr să fie răspunzător de furtul ăsta, deși nu o admite.

— După părerea mea, este puțin probabil, făcu Flynn.

Și deschise ușa.

— Bine, atunci o să punem furgoneta în urmărire. Adică, poliția să caute o furgonetă marca Chevrolet, de culoare albastru deschis, fabricată anul trecut, având numărul de înmatriculare 671-773. Întrucât ești prietenul meu și m-ai ajutat atât de mult în ancheta mea, o să încerc și eu să te ajut să-ți găsești mașina care ți s-a furat. Toată poliția statului Massachusetts va primi înștiințarea asta. Să fiu eu al naibii dacă nu va fi găsită în mai puțin de câteva ore.

— Inspectore, iar mă faci să-ți fiu din nou recunoscător!

— Hai, hai, doar e floare la ureche! Ce nu faci pentru un prieten!

Fletch închise ușa de la intrare în același timp în care auzi scârțâitul liftului care începuse să coboare.

Ceasul arăta ora douăsprezece fără un sfert. Era marți.

Întârziase cu aproape opt zile.

Intră în birou, ridică receptorul telefonului și formă numărul pe care îl căutase și pe care îl învățase pe dinafară la aeroport, marțea trecută.

În timp ce aștepta să sune, ridică colțul perdelei și aruncă o privire în stradă,

Menti tocmai închisese ușile din spate ale furgonetei.

— Hai, Menti, grăbește-te, șopti Fletch. Ia-o o dată din loc!

În telefon se auzi o voce care îi răspunse:

— Alo?

Menti deschise portiera din stânga.

— Alo? făcu vocea din nou.

— Alo? Bună-ziuă, spuse Fletch.

Se retrase ușor de lângă fereastră. Flynn tocmai ieșea din bloc. Menti reușise să se urce în furgonetă.

— Da, vă ascult, continuă vocea.

— Mă scuzați, făcu Fletch. Sunteți fundația Tharp?

Flynn se urcă în Fordul de culoare neagră.

— Da, domnule.

Din țevile de eșapament ale furgonetei și Fordului se vedeau cum ies gazele.

— Aș putea vorbi cu domnul director?

— Pe cine să anunț, vă rog?

Mașina poliției plecă prima.

Fără să se asigure, Menti porni și el din loc. Furgoneta zvâcni.

Era un lucru normal, șoferul nefiind obișnuit cu mașina.

— Domnule, pe cine să anunț, vă rog?

Șoferul mașinii de poliție făcuse semn conducătorului furgonetei model Chevrolet, de culoare neagră, fabricată anul trecut, având numărul de înmatriculare R 99420, să treacă înaintea sa.

Cele două mașini se angajară în trafic. Mașina poliției se afla în urmă. Fletch lăsă perdeaua să cadă.

— Vă rog să mă scuzați. Mă numesc Peter Fletcher.

SFÂRȘIT

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>
<u>32</u>
<u>33</u>
<u>34</u>
<u>35</u>
<u>36</u>

[37](#)
[38](#)
[39](#)

Table of Contents

1	2
2	4
3	7
4	22
5	27
6	30
7	33
8	39
9	42
10	58
11	64
12	67
13	69
14	77
15	90
16	98
17	99
18	104
19	111
20	121
21	132
22	139
23	144
24	155
25	168
26	174
27	178

28	189
29	195
30	202
31	207
32	210
33	218
34	222
35	225
36	236
37	242
38	246
39	262